ROALD DAHL

URIAŞUL BUN ŞI PRIETENOS

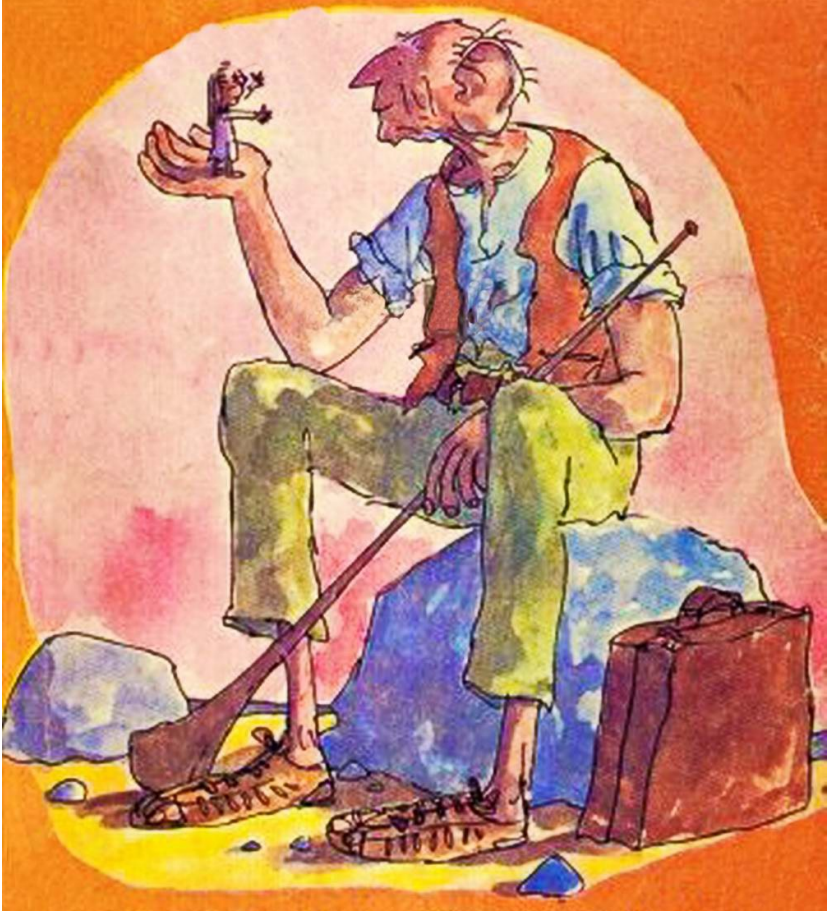

Ilustraţii de Quentin Blake

ROALD DAHL

Ilustraţii de Quentin Blake
ROALD DAHL

Traducere din limba engleză de Leontina Rădoi

Ilustraţii de Quentin Blake
Editura Patriciu
Bucureşti & 1993
Pentru Olivia
20 aprilie 1955 – 17 noiembrie 1962
Personajele din această carte sunt
OAMENII:
Regina Angliei
Mary, camerista Reginei
Domnul Tibbs, valetul Palatului
Comandantul armatei
Comandantul aviaţiei
Şi, bineînţeles, Sofi, *fetiţa orfană*.
URIAŞII:
Mâncă-Carne
Sfarmă-Oase
Sufocă-Sugrumă
Copil-Mestecătorul

Toacă-Carne înghite-Maţe
Stoarce-Fete
Suge-Sânge
Măcelarul
Şi, bineînţeles, U.B.P.
Ora vrăjitoarelor

Sofi nu putea să doarmă.

O rază strălucitoare de lună se strecura prin spaţiul dintre perdele exact pe perna ei.

Ceilalţi copii din dormitor dormeau de câteva ore.

Sofi închise ochii şi rămase nemişcată. Încerca a nu ştiu-câta oară să adoarmă.

Degeaba. Raza de lună tăia camera ca o lamă argintie şi i se oprea exact pe faţă.

Casa era cufundată într-o linişte absolută. Nici voci nu se auzeau venind de la parter, nici paşi de la etajul de deasupra.

După perdea, fereastra era deschisă larg, dar nimeni nu se auzea păşind pe trotuar afară, nici maşini trecând pe stradă. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot.

Sofi nu mai pomenise aşa o linişte.

Probabil, îşi spuse, asta trebuia să fie, cum auzise, ora vrăjitoarelor.

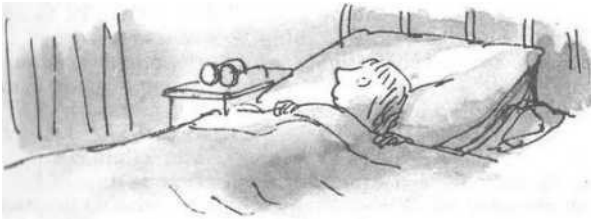

Cineva îi şoptise odată că ora vrăjitoarelor era un moment special la mijlocul nopţii, când toţi copiii şi toţi adulţii dorm adânc, şi fiinţele întunericului ies din ascunzişuri şi trăiesc într-o lume a lor.

Acum raza de lună strălucea mai tare ca niciodată pe

perna ei. Sofi se hotărî să se dea jos din pat şi să apropie bine perdelele.

Eşti pedepsit dacă te dai jos din pat după stingere. Chiar dacă spui că trebuie să mergi la toaletă. Nu se acceptă nicio scuză şi erai pedepsit oricum. Dar nu era nimeni acum; Sofi era sigură de asta.

Întinse mâna după ochelari, care erau pe scaunul de lângă patul ei. Aveau rame de oţel şi lentile groase; nu putea să vadă nimic fără ei. Şi-i puse la ochi, se strecură afară din pat şi, în vârfurile picioarelor, se îndreptă spre fereastră.

Când ajunse la perdele, Sofi ezită. Voia să le dea la o parte, să se strecoare printre ele şi să vadă cum e afară, dacă tot era trează la ora vrăjitoarelor.

Ascultă din nou. Linişte de moarte.

Dorinţa de a se uita afară era aşa de mare, că nu-i putea rezista. Repede, dădu perdelele la o parte şi se aplecă afară pe fereastră.

În lumina argintie, strada, pe care o ştia aşa de bine, părea alta. Casele păreau parcă înclinate şi strâmbe, ca în pozele din cărţile de poveşti. Erau palide şi fantomatice, de un alb lăptos.

Peste drum era magazinul doamnei Rance, de unde se cumpărau nasturi, lână şi elastic. Nu părea real…

Sofi se uită mai departe, şi mai departe.

Deodată îngheţă. Era ceva care venea din partea opusă.

Ceva negru…

Ceva mare şi negru…

Ceva foarte înalt, foarte negru şi foarte subţire.

Cine?

Nu era un om. Nu putea să fie. Era de patru ori mai înalt decât cel mai înalt om. Era aşa de înalt, încât capul depăşea ferestrele de la etaj ale caselor. Sofi căscă gura să ţipe, dar nu putu să scoată niciun sunet. Gâtul, ca şi tot

corpul, îi erau îngheţate de spaimă.

Era ora vrăjitoarelor; acum era sigură.

Silueta înaltă şi neagră venea spre ea. Se ţinea foarte aproape de casele de vizavi, ascunzându-se în locurile umbroase, unde nu ajungea lumina lunii.

Se apropia mereu, aproape, şi mai aproape. Nu se mişca continuu. Se mişca, se oprea, se mişca din nou şi iar se oprea.

Făcea ceva; dar ce făcea, Sofi nu putea să-şi dea seama.

Aşa! Acum Sofi înţelegea. Se oprea în faţa fiecărei case. Se oprea şi se uita pe ferestrele de la etaj. Trebuia să se aplece ca să se uite.

Se oprea, se uita înăuntru, pe urmă se mişca până la fereastra următoare, se oprea din nou, se uita înăuntru şi tot aşa mereu.

Acum era aproape şi Sofi putea să-l vadă mai clar. Uitându-se mai bine, Sofi decise că *trebuia* să fie O PERSOANĂ. Sigur nu era OM, dar, fără îndoială, era O PERSOANĂ.

O PERSOANĂ URIAŞA, probabil.

Sofi se concentră cât putu, încercând să vadă cât mai bine prin lumina tulbure a lunii. Uriaşul (dacă asta era), purta o pelerină neagră.

Într-o mână ţinea ceva care arăta ca o TROMPETA LUNGA ŞI SUBŢIRE.

În cealaltă mână ţinea o VALIZA MARE.

Uriaşul se oprise acum în faţa casei domnului şi doamnei Goochey. Familia Goochey avea un magazin de

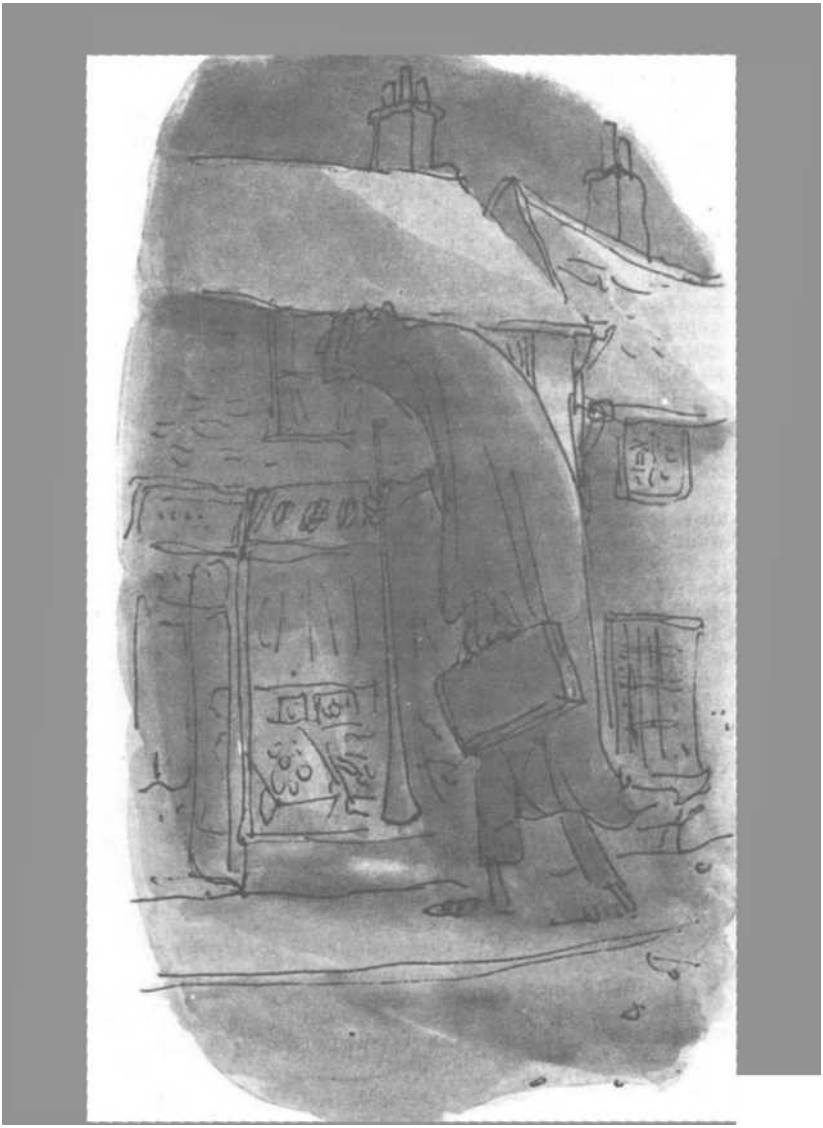

legume pe la mijlocul străzii principale şi locuia deasupra. Copiii lor dormeau în camera dinspre stradă. Sofi ştia asta.

Uriaşul se aplecă pe fereasta camerei în care dormeau Michael şi Jane. De pe partea cealaltă a străzii,

Sofi îl urmărea ţinându-şi respiraţia.

Uriaşul făcu un pas înapoi şi-şi puse valiza pe trotuar. Se aplecă şi o deschise. Scoase ceva dinăuntru. Arăta ca un borcan de sticlă, din acelea cu capac, care se înşurubează. Desfăcu capacul şi turnă ce era înăuntru în gura trompetei.

Sofi se uita tremurând.

Văzu uriaşul înălţându-se şi băgând trompeta prin fereastra deschisă a camerei în care dormeau copiii. Uriaşul inspiră adânc şi *pfuuu*… suflă în trompetă.

Nu se auzise niciun zgomot, dar Sofi înţelesese că ceea ce fusese în borcan fusese suflat prin trompetă în dormitorul copiilor.

Ce putea să fie?

În timp ce scotea trompeta afară şi se aplecă să-şi ia valiza, uriaşul întoarse capul şi aruncă o privire peste drum.

În lumina lunii, Sofi prinse, pentru o clipă, imaginea unei feţe lungi, palide şi ridate, cu nişte urechi enorme. Nasul îi era ascuţit ca o lamă de cuţit şi, deasupra lui, doi ochi strălucitori priveau direct la Sofi. Era ceva înspăimântător, diavolesc în privirea lui.

Sofi scoase un sunet de spaimă şi făcu un salt înapoi. O luă la fugă, sări în pat şi se ascunse sub pătură. Şi acolo rămase, strânsă covrig şi tremurând din tot corpul.

Răpirea

Sub pătură, Sofi aştepta.

După vreun minut, ridică un colţ al păturii şi se uită afară.

Pentru a doua oară în acea noapte, Sofi simţi sângele îngheţându-i în vine. Încearcă să ţipe, dar nu putu scoate niciun sunet. Acolo, la fereastră, perdelele erau trase la o parte şi faţa lungă, palidă şi ridată a PERSOANEI URIAŞE privea înăuntru. Ochii negri şi scânteietori fixau patul lui Sofi.

În secunda „Următoare, o mână uriaşă, cu degete gălbui, îndoite ca să apuce, pătrunse prin fereastră. După ea, un braţ, un braţ ca un trunchi de copac. Şi braţul, şi mâna, şi degetele traversau camera spre patul lui Sofi.

De data asta, Sofi ţipă de-adevăratelea, dar numai pentru o secundă, pentru că imediat mina se strânse pe pătură şi ţipătul fu înăbuşit în aşternut.

Sofi, strânsă covrig sub pătură, cu degetele puternice împrejurul ei, se simţi ridicată în aer şi smulsă prin fereastră.

Dacă puteţi să vă gândiţi la ceva mai înspăimântător care să ţi se întâmple la miezul nopţii, tare aş vrea să aud şi eu!

Groaznic era că Sofi ştia exact ce se întâmpla cu ea,

dar nu putea să vadă nimic. Ştia că MONSTRUL (sau Uriaşul) cu faţa lungă şi palidă şi ochi periculoşi o smulsese din pat la ora vrăjitoarelor, aşa învelită în pătură şi o trăgea prin fereastră.

Ce a urmat a fost cam aşa: După ce a scos-o pe Sofi afară pe fereastră, Uriaşul a aranjat pătura în aşa fel încât toate colţurile să fie prinse în palma uneia dintre mâini, cu Sofi înăuntru. Cu cealaltă mână a luat valiza şi trompeta şi… pe-aici ţi-e drumul!

Mişcându-se înăuntrul păturii, Sofi reuşi să-şi împingă vârful capului printr-un spaţiu în partea de jos a palmei Uriaşului. Se uita în jur. Casele fugeau şi de o parte şi de alta. Uriaşul alerga de-a lungul străzii. Şi alerga cu o aşa viteză, încât pelerina flutura departe în spatele lui, ca aripile unei păsări. Fiecare săritură pe care o făcea avea lungimea unui teren de tenis. Cât ai clipi, erau afară din oraş, pe câmpurile luminate de lună. Gardurile vii care separau culturile nu erau o problemă pentru Uriaş. Pur şi simplu zbura peste ele. Un râu destul de mare apăru la un moment dat, dar îl traversară zburând dintr-o săritură.

Sofi se strânse din nou covrig sub pătură. Fusese lovită de piciorul Uriaşului ca un sac de cartofi. Sareau zburând peste câmpuri, copaci, râuri, când un gând înfricoşător se contură în capul lui Sofi: «*Uriaşul se grăbeşte fiindcă îi e foame şi vrea să ajungă acasă cât mai repede ca să mă mănânce la micul dejun.*»

Peştera

Uriaşul alerga întruna. Dar acum Sofi simţea o schimbare ciudată în felul în care alerga. Parcă trecuse ca o maşină într-o viteză superioară. Alerga tot mai repede şi, la un moment dat, Sofi nu mai putu să distingă clar peisajul. Vântul îi înţepa obrajii şi-i dădură lacrimile. îşi simţea capul împins înapoi şi auzea vântul fluierându-i la urechi. Nu mai simţea picioarele Uriaşului atingând pământul. Avea senzaţia că zburau. Era imposibil să spui

dacă zburau peste pământ sau peste mare. Era ceva magic în picioarele lui. Vântul care-i venea din faţă era tot mai puternic, aşa că Sofi trebui să-şi tragă capul înapoi în pătură, fiindcă nu şi-l mai putea ţine împotriva curentului de aer.

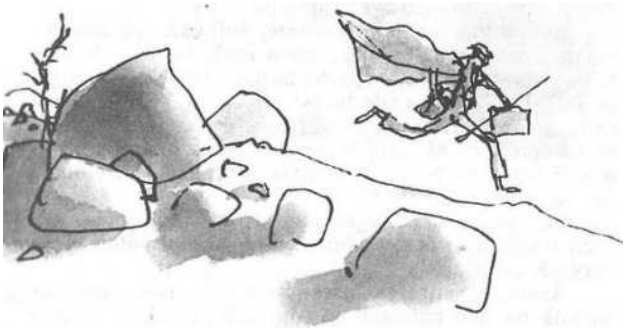

Era oare posibil să traverseze oceanele? Lui Sofi parcă aşa i se părea. Se strânse şi mai bine în pătură şi ascultă şuieratul vântului.

Şi rămase aşa ore întregi.

Dintr-odată, vântul nu se mai auzi. Viteza Uriaşului încetinise şi Sofi putu din nou să-i simtă picioarele împingând pământul. îşi scoase capul să se uite afară. Erau într-o ţară cu păduri dese şi râuri repezi. Acum Uriaşul încetinise mult şi alerga mai normal, deşi «normal» nu e cuvântul potrivit să descrii un Uriaş care galopează. Sărea peste zeci de râuri, foşnea şi trosnea prin păduri, pe urmă, jos, cobora într-o vale şi iar, sus, peste un lanţ de dealuri, până când, la un moment dat s-au pomenit într-un peisaj pustiu, care nu semăna cu planeta noastră. Pământul era neted şi gălbui, roci albăstrui se vedeau ici şi colo şi copaci fără viaţă apăreau peste tot, ca nişte schelete. Luna dispăruse demult şi se iveau zorile.

Sofi, uitându-se prin pătură, văzu dintr-odată în faţa ei un munte stâncos. Muntele era albastru închis şi în jurul lui cerul se scălda şi scânteia în lumină. Liniuţe palid aurii se vedeau în jurul norilor, ca nişte fulgi delicaţi de un alb

ca de brumă. De o parte, de după munte, o margine subţire a soarelui de dimineaţă începuse să se ridice, roşu ca sângele.

Chiar sub munte, – Uriaşul se opri. Pufăia din răsputeri. Pieptul lui enorm se mişca înăuntru şi în afară. Se oprise să-şi tragă respiraţia.

În faţa lor, sprijinit de munte, Sofi văzu un bolovan masiv şi rotund. Era mare cât o casă. Uriaşul întinse mâna şi-l rostogoli într-o parte, de parcă ar fi fost o minge de fotbal şi, acum, unde fusese piatra, apăruse o gaură neagră, imensă. Era aşa de mare, încât uriaşul nu trebuise să se aplece ca să intre înăuntru. Ajuns înăuntru, încă o mai ţinea pe Sofi într-o mână şi valiza şi trompeta în cealaltă.

Se întoarse şi rostogoli piatra în dreptul găurii, aşa încât intrarea în peştera lui secretă nu mai putea fi observată din afară.

Acum, că intrarea fusese astupată, nicio rază de lumină nu mai pătrundea în peşteră. Totul în jur era negru.

Sofi se simţi coborâtă spre pământ, după care Uriaşul

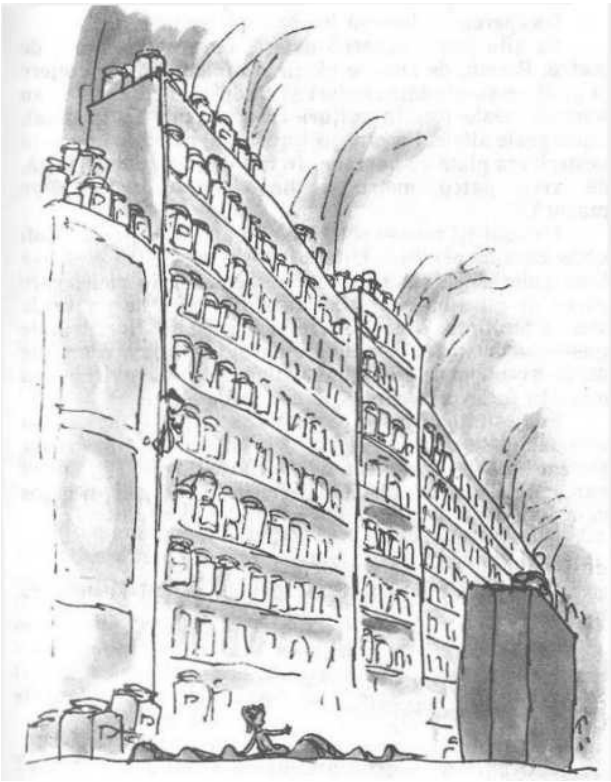

dădu drumul păturii jos. Paşii lui se depărtară şi Sofi rămase acolo, în întuneric, tremurând ca o frunză.

«Se pregăteşte să mă mănânce, îşi spuse. Probabil că o să mă mănânce aşa crudă cum sunt.

Sau poate o să mă fiarbă înainte.

Sau poate mă prăjeşte. O să mă pună într-o tigaie cu grăsime încinsă, ca pe o felie de şuncă.»

Încăperea se lumină brusc. Soli se uitii în jur.

Se afla într-o cavernă uriaşă, cu acoperiş înalt, de piatră. Pereţii, de ambele părţi, erau acoperiţi de etajere şi pe ele erau aliniate rânduri şi rânduri de borcane. Erau borcane peste tot. În colţuri erau aşezate în grămezi, unele peste altele. Fiecare scobitură sau cavitate în pereţii peşterii era plină cu borcane. În mijloc era o masă înaltă,

de vreo patru metri şi lângă ea lui scaun pe măsură.

Uriaşul îşi scoase pelerina şi o agăţă de perete. Sofi văzu că sub pelerină Uriaşul purta lui fel de cămaşă fără guler şi o vestă murdară şi veche, de piele, care părea să nu aibă nasturi. Pantalonii erau de un verde şters şi mult prea scurţi pentru picioarele lui. În picioarele goale purta un fel de sandale caraghioase, care nu ştia de ce aveau nişte găuri mari tăiate pe margini şi una mare în faţă, prin care îi ieşeau degetele

Sofi, stând turceşte pe podeaua peşlerll, în cămaşa de noapte, se uita la el prin ochelarii cu lentile groase şi rame de oţel. Tremura ca o frunză în viul şi simţea parcă un deget de gheaţă alunecându-i în sus şi-n jos de-a lungul şirii spinării.

— Ha! strigă Uriaşul, mergând spre ea şi frecându-şi mâinile. Ce are noi aici?

Vocea lui bubuitoare se lovi de pereţii peşterii ca un tunet.

U.B.P.

Uriaşul o culese pe Sofi cu o mână, o purtă de-a curmezişul încăperii şi o aşează pe masă.

«Acum o să mă mănânce», se gândi Sofi.

Uriaşul se aşează pe scaun atent la Sofi. Avea nişte urechi enorme. Fiecare era mare cât o roată de camion şi Uriaşul putea să le mişte înăuntru şi în afară după cum poftea.

— Eu este foame! tună el.

Zâmbi, arătându-şi nişte dinţi mari şi pătraţi, care stăteau în gura lui ca nişte felii uriaşe de pâine albă.

— T-te rog, nu mă mânca, se bâlbâi Sofi.

Uriaşul dădu drumul unui hohot de râs:

— Numai pentru că eu este uriaş, tu crede că este un canibou care înguşe oameni?! strigă el. Tu are dreptate aproape. Uriaşii este toţi caniboi şi criminali! Şi ei înguşe frunze umane! Noi este în Ţara Uriaşilor acum. Uriaşii este

peste tot. Acolo, afară, îl are pe faimosul Sfarmă-Oase. Sfarmă-Oase înghite două hapuri-papuri de frunze umane la cină în fiecare seară! Zgomotul de oase sfărâmate face crac-cranci la kilometri în jur.

— Au! zise Sofi.

— Sfarmă-Oase înguşe frunze umane numai din Turcia, zise uriaşul. În fiecare noapte, Sfarmă-Oase se duce în Turcia şi înghite turci.

Sentimentele patriotice ale lui Sofi se conturară brusc II această remarcă şi deveni dintr-odată arţăgoasă:

— De ce turci? se răţoi ea. Englezii ce au?

— Sfarmă-Oase spune că turcii are gust mult mai suculent şi mai miambilicios! Sfarmă-Oase spune că frunzele umane din Turcia are o aromă mai bine dispunătoare! zice că turcii din Turcia are gust de pasăre… de găină… are gust de turcan!

— Probabil că da, zise Sofi.

— Sigur că da! strigă Uriaşul. Fiecare frunză umană este inconfundabilă şi diferită. Unele este bunidilicioase, altele este câhoribile. Grecii este câhoribili. Niciun uriaş nu mănâncă greci, niciodată!

— De ce? întrebă Sofi.

— Grecii din Grecia are toţi gust de grăsime şi sunt grecioşi, zise Uriaşul.

— Probabil că şi asta e adevărat, zise Sofi.

Se întrebă cu o tresărire de inimă cu ce o s-o termine discuţia asta despre mâncat oameni. Orice ar fi, *trebuie* să pară interesată de ceea ce zice şi să râdă la glumele lui. Dar oare erau glume? Probabil că burta îşi aţâţa apetitul vorbind despre mâncare.

— Cum ziceam, continuă el, toate frunzele umane are arome diferite. Frunzele din Panamá are gust puternic de pălării.

— De ce de pălării? întrebă Sofi.

— Tu nu este foarte deşteaptă, zise Uriaşul, mişcându-şi urechile înăuntru şi-nafară. Credeam că frunzele umane e pline de creier, dar capul tău e mai gol ca un doboleac.

— Îţi plac legumele? întrebă Sofi, sperând să mute discuţia spre o hrană mult mai puţin primejdioasă.

— Tu încearcă să schimbi subiectul, zise Uriaşul sec. Noi are bâldiscuţie interesantă despre gustul frunzei umane. Frunza umană nu este o legumă.

— Dar, dar *plantele* au frunze, zise Sofi.

— Frunza *umană*, zise Uriaşul. Frunzele umane are două picioare şi plantele nu are picioare deloc.

Sofi nu-l mai contrazise. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l enerveze.

— Frunzele umane, zise Uriaşul, are dilioane de arome. De exemplu, frunzele umane din Ţara Galilor are gust golicios, de peşte. Este ceva ciudat cu Ţara Galilor.

— Vrei să spui *balene* *, zise Sofi. Whales este cu totul altceva.

— Balenele e balene, zise Uriaşul. Nu te mîştojuca cu cuvintele.

Îţi dau acum alt exemplu: frunzele umane din Jersey are cel mai dezgustăcios, lânos şi gâdilicios la limbă gust. Frunzele umane din Jersey are gust de pulovere.

— Vrei să spui de jerseuri, zise Sofi.

— Iar te mîştojoci cu cuvintele! strigă el. Nu mai face aşa! Este un subiect serios şi gravrăjitor. Pot să continui?

— Te rog! spuse Sofi.

— Danezii din Danemarca are gustul foarte apropiat de gustul câine, continuă Uriaşul.

— Sigur, zise Sofi. Au gust de dog danez.

— Greşit! strigă Uriaşul, lovindu-se cu palmele peste coapse, danezii din Danemarca are gust de câine fiindcă are gust de *labrador*.

— Atunci ce gust au oamenii din Labrador? întrebă

Sofi.

— De danezi! strigă triumfător Uriaşul. Marele danez!

— Nu-i aşa că te cam zăpăceşti? zise Sofi.

— Eu este un uriaş zăpăcit. Dar încearcă. Şi încă nu este aşa de zăpăcit ca ceilalţi uriaşi. Aia care galopează în fiecare seară la Wellington după cină.

— Wellington? Unde este Wellington?

— Capul tău este plin de muşte storcite, zise Uriaşul. Wellington este în Noua Zeelandă. Frunzele umane din Wellington are un gust extraordinar de miambunidilicios, zice uriaşii care-i mănâncă.

— Şi ce gust au oamenii din Wellington? întrebă

Sofi.

— De generali, zise Uriaşul.

— Sigur, zise Sofi, ar fi trebuit să-mi imaginez. Sofi hotărî că discuţia ţinuse destul. Dacă tot era să fie mâncată, mai bine s-o mănânce odată decât s-o ţină aşa.

— Ce fel de fiinţe umane mănânci *tu*? întrebă tremurând.

— *Eu*? – urlă Uriaşul, şi vocea lui făcu să zornăie borcanele pe rafturi. Eu să mănânc frunze umane? Asta niciodată! Alţii, da! Alţii hăpăie în fiecare seară, dar nu eu! Eu este un uriaş anormal. Eu este un uriaş greşii şi bun. Eu este singurul uriaş greşit şi bun din ţară. Eu este URIAŞUL CEL BUN ŞI PRIETENOS! Eu este U.B.P. Pe tine cum te cheamă?

— Pe mine mă cheamă Sofi, zise ea, venindu-i cu greu să creadă vestea bună pe care o auzise.

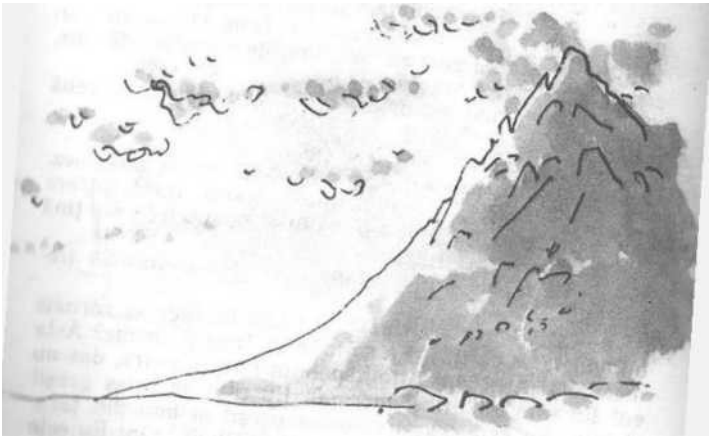

Uriaşii

— Dar dacă eşti aşa de bun şi prietenos, de ce m-ai luat din patul meu şi ai fugit cu mine?

— *Pentru că tu ai văzut pe mine*, răspunse Uriaşul cel Bun şi Prietenos, dacă cineva vede un uriaş, atunci el sau ea trebuie luată rapidiat.

— De ce? întrebă Sofi.

— Pentru că frunzele umane nu crede în uriaşi, aşa-i? Frunzele umane nu crede că noi există.

— Eu cred, zise Sofi.

— Da, dar asta numai pentru că *tu ai văzut pe mine*! strigă U.B.P. Eu nu poate să lase pe *nimeni*, nici măcar pe fetiţe, să vadă pe mine şi să rămână acasă. Primul lucru pe care l-ar face ar fi să împrăpăştie vestepovestea că tu a văzut cu ochii tăi un uriaş şi pe urmă o să înceapă o vânătoare de uriaşi, o vânzoagitaţie mare de frunze umane care caută uriaşul care ai văzut tu. Toţi o să tropăiască şi o să fugărească pe mine cu cine ştie ce ca să mă prindă şi să mă închidă într-o cuşcă ca să se holbeze la mine. O să pună pe mine într-o grădină zoologică sau într-o circolivie cu toţi hipopoţonţii şi crocaocodilii.

Sofi ştiu că uriaşul avea dreptate. Dacă cineva raporta că văzuse un uriaş vânând noaptea copii pe străzi,

ar fi cu siguranţă o agitaţie pe tot globul.

— Eu pariază cu tine, continuă U.B.P., că dacă nu te-aş fi furăpit tu ai fi împrăştiat vestea peste tot, aşa-i?

— Probabil că da, zise Sofi.

— Asta nu se poate! zise U.B.P.

— Şi ce-o să se întâmple cu mine acum? întrebă Sofi.

— Dacă tu pleacă înapoi, o să spună la toată lumea, zise U.B.P., şi, mai mult ca sigur, o să zbârnâie teleflăşui

toarele şi radiochitäitoarele. Nu poate decât să te ţină cu mine pentru toată viaţa.

— A, nu! ţipă Sofi.

— Ba da, zise U.B.P. Dar te previn, să nu se ducă să se vânzoplimbe afară din peşteră, că ăla o să-şi fie sfârmirşitul. Acum o să-ţi arăt cine o să te mănânce dacă prinde şi cea mai mică firimitură de la tine.

Uriaşul cel mare şi prietenos o luă pe Sofi de pe masă şi o duse la intrarea în peşteră. Rostogoli piatra uriaşă într-o parte şi zise:

— Uită-te afară, fetiţo, şi spune la mine ce vede.

Sofi, stând în mâna uriaşului, îşi aruncă privirea afară.

Soarele era sus acum, strălucind fără milă peste pământul pustiu, cu pietre albastre şi copaci fără viaţă.

— Vede pe ei? întrebă U.B.P.

Sofi, încruntându-şi privirea printre razele puternice de soare, văzu câteva siluete enorme mişcându-se printre

pietre la vreo două-trei sute de metri în faţa ei. Alţi trei sau patru stăteau nemişcaţi pe pietre.

— Este Ţara Uriaşilor, zise U.B.P. Toţi este uriaşi aici.

Era o imagine şocantă. Uriaşii erau complet goi, cu excepţia unei fuste scurte pe care o purtau în jurul taliei şi pielea le era brună, arsă de soare. Dar ceea ce o alarma cel mai mult era dimensiunea lor. Erau colosali; de departe mai înalţi şi mai masivi faţă de Uriaşul Bun şi Prietenos în mâna căruia stătea acum. Şi, vai, ce oribil arătau! Unii dintre ei aveau burţi deformate şi toţi aveau braţe lungi şi picioare mari. Erau prea departe de ea ca să le poată distinge feţele, şi poate era mai bine aşa.

— Dar ce fac acolo? întrebă Sofi.

— Nimic, zise U.B.P. Se umbrălă şi se tumbălă pe aici şi aşteaptă să vină noaptea. Pe urmă o să tropăie la locuri unde trăieşte oameni, ca să găsească cina.

— Vrei să spui în Turcia, zise Sofi.

— Sfarmă-Oase în Turcia, sigur, zise U.B.P. Dar ceilalţi o să fâlfâie prin alte locuri, ca Wellington pentru gust de generali sau Panamá pentru gust de pălării. Fiecare are locul lui preferat.

— Dar în Anglia se duc vreodată? întrebă Sofi.

— Deseori, zise U.B.P. Zice că englezii are gust foarte bun de crodscalop.

— Nu sunt sigură că ştiu ce înseamnă asta, zise Sofi.

— Ce înseamnă, nu contează, zise U.B.P. Eu nu poate întotdeauna să aibă dreptate. De fapt, foarte des are nedreptate.

— Şi toţi uriaşii ăştia fioroşi se duc la noapte să mănânce oameni? întrebă Sofi.

— Toţi înguşă frunze umane în fiecare noapte; toţi, în afară de mine. De-aia o să-ţi găseşti sfârmârşitul dacă vreunul pune gurlaba pe tine. O să fii slorbită ca o bucăţică de plăcintă de doboleac, într-o singură înghiţitură.

— Dar să mănânci oameni este oribil! strigă Sofi. Este îngrozitor. De ce nu-i opreşte nimeni?

— Şi cine, mă rog, să-i stopească?

— Nu poţi tu? zise Sofi.

— Nici într-o mie de bani! strigă U.B.P. Toţi uriaşii mâncători de oameni e enormi şi foarte fioroşi! Este ce! puţin de două ori lăţimea mea şi de două ori majestatea mea!

— De două ori mai înalţi ca tine?!? de minună Sofi.

— Pe puţin! zise U.B.P. Tu îi vede la distanţă, dar aşteaptă să se apropiască. Uriaşii ăia are cel puţin o douăzeci de metri înălţime şi muşchi puriaşi. Eu este chichineaţă, e ciot. Opt metri e ca sămânţurile în Ţara Uriaşilor.

— Nu-ţi face probleme pentru asta, zise Sofi. Părerea mea este că eşti foarte bine. Până şi degetele de la picioarele tale sunt cât nişte cârnaţi.

— Mai mari, zise U.B.P., arătând mândru de sine. Este mari ca nişte cârsalamuri.

— Câţi uriaşi sunt în total? întrebă Sofi.

— Nouă, cu toţii, zise U.B.P.

— Asta înseamnă, zise Sofi, că în lume, în fiecare noapte, nouă nefericiţi sunt smulşi, răpiţi şi mâncaţi de vii?

— Mai mulţi, zise U.B.P. Depinde, vezi, de cât de mari e frunzele umane. Frunzele japoneze e foarte mici, aşa că mănâncă cam şase, ca să se sature. Alţi, ca norvegienii sau americanii, este aşa de mari, că doi sau trei este pe săturate.

— Dar uriaşii ăştia revoltători se duc în toate ţările de pe glob? întrebă Sofi.

— Toate ţările, în afară de Grecia, răspunse U.B.P. Ţara pe care o vizitează depinde de cum se simte uriaşul. Când afară este foarte cald, uriaşii se simte ca o sfârtigaie şi atunci tropăie sus în bârnord, să prindă un eschimos sau doi, să se răcorească. Un’eschimos grăsun e ca un baton de îngheţată pentru tine.

— Te cred pe cuvânt, zise Sofi.

— Şi într-o bârnoapte, când uriaşii treburniţează de frig, se duce să-şi bage nasul în ţările calde, ca să înguşe nişte frigendezi.

— Este absolut revoltător zise Sofi. Şi dacă tu m-ai pune jos şi eu n-aş duce la el, zise Sofi, chiar m-ar mânca?

— Ca pe o muscalbină! zise U.B.P. Mai mult, tu este aşa de mică, că nici nu te mestecă. Primul care te vede te culege cu degetele şi hap!, te duci ca o picătură de picapă.

— Hai să mergem înăuntru, zise Sofi, nu mai pot nici să mă uit la ei.

Incredibilele urechi înăuntru, în peşteră, Uriaşul cel Bun şi Prietenos o aşează din nou pe Sofi pe masa imensă.

— Se simte conforbine în cămaşa de noapte? întrebă el. Nu este bârfrig?

— Mă simt bine, zise Sofi.

— Eu nu poate să nu se gândească la biata mamă şi tatăl tău, zise U.B.P. Trebuie că acum ei sare şi se agită peste tot prin casă, strigând: «Alo, alo, unde a plecat Sofi?»

— N-am mamă şi tată, zise Sofi. Au murit amândoi când eram bebeluş.

— O, sclătituţă mică! zise U.B.P. Nu-i aşa că simte lipsa la ei foarte tare?

— Nu prea. Pentru că nu i-am cunoscut, zise Sofi.

— Tu mă face trist, zise U.B.P., frecându-se la ochi.

— Nu fi trist, zice Sofi. Nimeni n-o să fie îngrijorat prea tare din cauza mea. Locul de unde m-ai luat este orfelinatul satului. Toţi copiii de acolo sunt orfani.

— Tu eşti norfană?

— Da.

— Şi câţi este acolo?

— Zece, zise Sofi. Toate fetiţe.

— Era bine la tine acolo? întrebă U.B.P.

— Nu-mi plăcea deloc, zise Sofi. Femeia care conduce orfelinatul se numeşte doamna Clonkers şi dacă ne prindea că nu respectăm regulile, adică dacă te dădeai jos din pat noaptea sau dacă nu-ţi împătureai lucrurile, erai pedepsită.

— Şi cum era pedepsirea?

— Ne încuia în pivniţă o zi şi o noapte, fără apă şi

fără mâncare.

— Cotoronţăitoarea naibii! se lamentă U.B.P.

— Era cumplit, zise Sofi. Ne era foarte frică, fiindcă erau şobolani acolo. Se auzeau cum mişună.

— Nenorocita de vrăjigodie! Asta e cea mai mare oroare pe care a auzit-o vreodată!

Deodată, o lacrimă enormă, care ar fi umplut o găleată, se rostogoli pe obrazul uriaşului şi căzu cu zgomot pe jos, făcând o baltă.

Sofi se uita minunându-se: «Ce creatură ciudată şi capricioasă, se gândi ea. Când îmi spune că am capul plin de muşte storcite, când i se înmoaie sufletul pentru mine fiindcă doamna Clonkers ne încuia în pivniţă.»

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine, zise Sofi, este că trebuie să stau în locul ăsta pentru tot restul vieţii. Orfelinatul era groaznic, dar nu stăteam acolo toată viaţa.

— E numai vina mea, zise U.B.P., fiindcă te-am furăpit.

O altă lacrimă uriaşă apăru în ochiul lui şi căzu pe podea.

— Dar dacă mă gândesc bine, n-o să stau chiar atât de mult, zise Sofi.

— La mine e teamă că da, zise U.B.P.

— Nu, n-o să stau, zise Sofi. Brutele alea de afară tot o să mă prindă mai devreme sau mai târziu şi o să mă mănânce la ceai.

— Eu nu lasă niciodată să se întâmple aşa ceva, zise U.B.P.

Pentru câteva momente, peştera rămase în linişte. Apoi Sofi zise:

— Pot să te întreb ceva?

— Zispune repede, zise U.B.P.

— Poţi, te rog, să-mi spui ce făceai la noi în sat azi-noapte? De ce băgai trompeta aia lungă în dormitorul copiilor Goochey şi suflai în ea?

— A-ha! zise U.B.P., îndreptându-se dintr-odată în scaun. Acuma tu bagă nasul în treaba altora, ca o cioctocnitoare!

— Şi valiza care o cărai, zise Sofi. Ce este toată povestea asta?

U.B.P. se uită suspicios la fetiţa care stătea cu picioarele încrucişate pe masă.

— Tu cere la mine să afle pardonsecrete mari, zise el. Secrete pe care nimeni nu le-a auzit până acum.

— Nu spun la nimeni, zise Sofi. Jur! Cum aş putea? Sunt sechestrată aici pentru toată viaţa.

— Tu poate să spună la ceilalţi uriaşi.

— Nu, n-aş putea. Mi-ai spus că o să mă mănânce în momentul când o să mă vadă.

— Aşa o să facă, zise U.B.P. Tu este o frunză umană şi frunzele umane este ca căpşuni cu prişcă pentru uriaşii ăia.

— Dacă o să mă mănânce în momentul când o să mă vadă, n-o să am timp să spun o vorbă, nu? zise Sofi.

— N-o să ai, zise U.B.P.

— Atunci de ce-ai spus că aş putea să le spun?

— Pentru că eu este plinochi şi bâzgârdaci, zise U.B.P. Dacă ascultă la tot ce spune, o să capete durere de urechi.

— Te rog, spune-mi ce făceai în sat la noi, zise Sofi. Promit că poţi să ai încredere în mine.

— O să mă înveţe cum să facă un elefund? întrebă U.B.P.

— Ce vrei să spui? întrebă Sofi.

— Mi-ar plăcea foarte mult să am un elefund, să călăresc pe el, zise visător U.B.P. Mi-ar plăcea aşa de mult să am un elefund mare şi greşeli, să călăresc pe el prin păduri verzi şi să culeg fructe piersucoase din pomi toată ziua. Asta este o ţară sfâşierbinte şi pustristă, în care trăieşte noi. Nimic nu creşte în afară de cacaveţi. Mi-ar plăcea să meargă în altă parte şi să culeagă fructe

piersucoase dimineaţa devreme, pe spatele unui elefund.

Sofi fu mişcată de această ciudată mărturisire.

— Poate că într-o zi o să ai un elefant, zise ea. Şi fructe zemoase. Dar acum, spune-mi ce făceai în satul nostru?

— Dacă chiar vrea să ştie ce făcea în satul tău, zise U.B.P., sufla un vis în dormitorul copiilor ălora.

— Suflai un vis? zise Sofi. Cum adică?

— Eu este un uriaş care suflă vise, zise U.B.P. Când toţi ceilalţi uriaşi tropăie cine ştie încotoro ca să sloarbă frunze umane, eu se fofilează în alte locuri să sufle vise în dormitorul copiilor care doarme. Vise frumoase. Vise minunate şi aurii, care face pe copii bucuraţi.

<r-Stai puţin, zise Sofi. De unde iei tu visele astea?

— Le colecţionează, zise U.B.P., fluturându-şi braţul spre rândurile de borcane de pe etajere. Are dilioane.

— Bine, dar nu poţi să *colecţionezi* un vis, zise Sofi. Visul nu este ceva ce poţi să-l prinzi şi să-l ţii în mână.

— Tu nu poate să înţeleagă asta, zise U.B.P. De aia eu nu doreşte să spună la tine.

— Hai, te rog, spune-mi zise Sofi. O să înţeleg! Te rog! Spune-mi cum colecţionezi vise. Spune-mi toată povestea!

U.B.P. se aşează confortabil pe scaun şi-şi încrucişă picioarele sub el.

— Visele, zise el, este lucruri misterioase. Zboară de jur-împrejur în aer ca nişte bule ceţoase şi fâşoptitoare. Şi caută mereu oameni adormiţi.

— Poţi să le vezi? întrebă Sofi.

— La început nu.

— Atunci cum poţi să le prinzi, dacă nu le vezi? întrebă Sofi.

— A-ha! zise U.B.P. Acum ajunge la pardonsecretele cele mai întunecate!

— Nu spun la nimeni!

— Eu are încredere în tine, zise U.B.P.

Închise ochii şi nu se mişcă pentru un moment, timp în care Sofi aşteptă curioasă.

— Visul, zise el, cum zboară el fâlfâind noaptea prin aer, face un clingbâzsunet argintiu aşa de slab, că este imposibil pentru o frunză umană să-l audă.

— Dar tu poţi să-l auzi? întrebă Sofi.

U.B.P. Îndreptă degetul arătător spre urechile lui mari cât roţile de camion pe care începu să le mişte înăuntru şi în afară.

— Le vezi? – întrebă el.

— N-ar putea să-mi scape, zise Sofi.

— S-ar putea să pară cam proposteroase la tine, zise U.B.P., dar trebuie să creadă că ele este cu totul extraobişnuite. Nu trebuie luate în râsdicol.

— Sunt sigură de asta, zise Sofi.

— Cu ele poate să audă cel mai mic fâsunet.

— Vrei să spui că poţi să auzi sunete pe care eu nu pot să le aud? întrebă Sofi.

— Tu este surdă ca o găluşcă în comparaţie cu mine!

strigă U.B.P. Tu aude numai sunete bubuitoare cu perfurechile alea mici ale tale. Eu pot să aud toate secretele şopticioase din lume!

— Ca de exemplu, ce? întrebă Sofi.

— În (ara ta, zise el, poate să audă zgomotul paşilor de gărgăriţe care umblă pe frunze.

— Chiar aşa? zise Sofi începând să fie impresionată.

— Mai mult, eu aude paşii foarte tare, zise el. Când o gărgăriţă merge pe o frunză, eu aude paşii «plane-pianc», ca paşii de uriaş.

— Doamne, Dumnezeule! zise Sofi. Şi ce altceva poţi să mai auzi?

— Poate să audă furnicile cum clănţăne una la alta când scurmă pământul.

— Vrei să spui că auzi furnicile cum vorbesc? întrebă Sofi.

— Fiecare cuvinţel! zise U.B.P. Deşi nu înţelege limba.

— Zi-i mai departe! zise Sofi.

— Câteodată, când noaptea este foarte senină, zise U.B.P., dacă potriveşte urechile în direcţia bună – şi în momentul ăsta îşi mişcă urechile în aşa fel încât erau îndreptate spre tavan –, dacă le potriveşte aşa când noaptea e senină, poate să audă o muzică îndepărtată care vine de la stelele din cer.

Un tremur scurt traversă trupul lui Sofi. Rămase liniştită, aşteptând să continue.

— Urechile mi-a spus mie că te uitai pe fereastră azi-noapte, zise U.B.P.

— Dar eu n-am făcut niciun zgomot, zise Sofi.

— A auzit cum bătea inima ta de peste drum, zise U.B.P.: tare ca o tobă.

— Spune mai departe, zise Sofi. Te rog!

— Poate să audă plantele şi copacii.

— Vorbesc? întrebă Sofi.

— Nu chiar vorbeşte, zise U.B.P., dar face zgomote. De exemplu, dacă eu ajunge la o floare frumoasă şi îi suceşte codiţa până se rupe, floarea ţipă. Poate să audă

cum ţipă, foarte clar.

— Vai de mine! se văită Sofi. Îngrozitor!

— Ţipă cum ai ţipa tu, dacă cineva suceşte un braţ până se desprinde de corp.

— Chiar e adevărat? întrebă Sofi.

— Tu crede că eu spune poveşti păcălicioase?

— E totuşi greu de crezut.

— Atunci eu se opreşte în momentul ăsta! zise U.B.P. supărat. Eu nu vrea să fie considerat fantasist.

— Nu, nu te consider în niciun fel, îl imploră Sofi. Te cred! Pe cuvântul meu! Te rog, spune mai departe!

U.B.P. se uită la ea un timp cu o privire fixă şi grea. Sofi îi susţinu privirea şi, treptat, faţa i se destinse.

— Te cred, zise ea abia şoptit. Ştia că-l ofensase.

— Eu nu aş fantaşi la tine, zise U.B.P.

— Ştiu că nu, zise Sofi. Dar trebuie să înţelegi că nu pot să cred lucruri neobişnuite ca astea, aşa, dintr-odată.

— Înţelege asta, zise U.B.P.

— Aşa că, te rog să mă ierţi, şi continuă, zise ea.

— Cu copacii e la fel ca şi cu florile. Dacă taie cu toporul, trunchiul unui copac mare, aude un zgomot care vine dinăuntru, din inima copacului.

— Ce fel de sunet? întrebă Sofi.

— Un muget slab, zise U.B.P. Este ca un sunet care-l face un om bătrân care moare încet.

Se opri. Peştera era cufundată într-o linişte desăvârşită.

— Copacii trăieşte şi creşte exact ca mine şi ca tine, zise el. Este vii. La fel şi plantele.

Stătea foarte drept în scaun acum şi palmele îi erau lipite una de alta, în dreptul pieptului. Faţa i se luminase, iar ochii îi străluceau ca două stele.

— Aşa sunete minunate şi groaznice aude! zise el. Unele dintre ele nu ai dori să le auzi! Dar altele este ca o muzică de sărbătoare!

Părea transfigurat de gânduri. Faţa îi era minunată, luminată parcă de un val de emoţie.

— Mai spune-mi, zise Sofi în şoaptă.

— Să auzi şoricimea vorbind! zise el. Şoricimea vorbeşte tot timpul unii cu alţii şi eu îi aude tare, ca vocea mea.

— Şi ce spun? întrebă Sofi.

— Asta numai şoricimea ştie, zise el. Şi păianjenii vorbeşte destul. Poate n-ai zice, dar păianjenii este nişte clănţănitoare teribile. Şi când îşi ţese pânza cântă, tot timpul! Cântă mai frumos ca o miercârlie.

— Şi ce mai auzi? întrebă Sofi.

— Cele mai mari clănţăcănitoare este omizile, zise U.B.P.

— Ce zic?

— Se harţăceartă tot timpul, care o să fie cel mai frumos fluture. Numai asta zice.

— Acum pluteşte vreun vis pe-aici? întrebă Sofi.

U.B.P. mişcă urechile de jur-împrejur, ascultând cu atenţie. Scutură capul.

— Nu este niciun vis aici, zise el. Doar în borcane. Eu are un loc anume unde prinde vise. Ele nu vine foarte des în Ţara Uriaşilor.

— Şi cum le prinzi?

— Aşa cum face tu ca să prindă fluturi, zise U.B.P. Cu o plasă.

Se sculă în picioare şi traversă peştera spre un colţ. Sprijinit de perete era un băţ de vreo opt metri, cu o plasă la capăt.

— Asta este prinzătorul de vise, zise el, luând băţul într-o mână. În fiecare dimineaţă se duce afară să prindă vise noi, să le pună în borcane.

Dintr-odată, păru că-şi pierde interesul în conversaţie.

— Este foame la mine, zise el. E timpul de mâncare.

Cacaveţi

— Dar dacă tu nu mănânci oameni, ca ceilalţi, zise Sofi, din ce trăieşti?

— Asta este o problemă delicabilă şi chinuicioasă pe aici, răspunse U.B.P. în ţara asta pustristă, mâncări vesele ca ananaşi şi porcotlete pur şi simplu nu creşte. De fapt nu creşte nimic în afară de o legumă extrem de câhoribilă. Se numeşte cacavete.

— Cacavete? repetă Sofi. Aşa ceva nu există!

U.B.P. se uită la Sofi şi zâmbi, arătându-i vreo douăzeci din dinţii lui pătraţi şi albi.

— Ieri nu credea în uriaşi, aşa-i? Astăzi nu crede în cacaveţi. Numai pentru că s-a întâmplată *să nu vadă* ceva cu sclipochii ăia mici ai tăi, nu crede că există! Atunci ce mai spune despre marele sareşotron?

— Poftim? zise Sofi.

— Dar despre cocoşar?

— Ce mai e şi asta? zise Sofi.

— Sau despre năzbestie.

— Ce? întrebă Sofi.

— Sau crancicodil?

— Astea sunt animale? întrebă Sofi.

— Animale *obişnuite*, zise U.B.P., mulţumit de sine. Eu nu este un uriaş foarte cunoscător, dar se pare la mine că tu este o frunză umană nimicştiutoare. Creierul tău e plin de lână de paie.

— Vrei să spui lână de *oaie*, zise Sofi.

— Ceea ce spune şi ceea ce *vrea* să spună e două lucruri diferite, anunţă cu măreţie U.B.P. Acuma o să arate la tine un cacavete.

U.B.P. deschise larg un dulap masiv şi scoase afară cel mai ciudat lucru pe care Sofi îl văzuse vreodată. Avea jumătate din lungimea unui om normal, şi era mult mai gros. Era gros la mijloc cât un butoi, negru, cu dungi albe în lungime şi acoperit peste tot cu nişte noduri mari.

— Asta este revoltăciosul cacavete! strigă U.B.P., fluturându-l într-o parte şi-n alta. Îl urăşte! îl scuipăţuieşte! îl repugnă! Da, fiindcă refuză să înghită frunze umane ca ceilalţi uriaşi, trebuie să înguşe toată viaţa cacaveţi. Dacă nu, aş fi numai oale şi piese.

— Vrei să spui piele şi oase, zise Sofi.

— Ştiu că este «piele şi oase», zise U.B.P., dar te rog înţelege că n-are ce să facă dacă zice câte o dată cuvintele bulibamestecate. Eu încearcă tot timpul să vorbească cât poate de bine.

Uriaşul cel Bun şi Prietenos deveni dintr-odată aşa de pierdut, încât Sofi se întristă.

— Îmi pare rău, zise ea, n-am vrut să te rănesc.

— N-a existat niciodată nicio şcoală în Ţara Uriaşilor, zise U.B.P. trist.

— Dar n-ar fi putut mama ta să te înveţe? întrebă Sofi.

— *Mama* mea? strigă U.B.P. Uriaşii nu are mamă! Tu

trebuie *să ştie* asta.

— Nu, n-am ştiut, zise Sofi.

— Cine a auzit de *femeie* uriaş? strigă U.B.P., rotindu-şi cacavetele deasupra capului ca un baston. Nu există aşa ceva! Niciodată n-o să existe. Uriaşii e toţi bărbaţi!

Sofi era puţin încurcată.

— În cazul ăsta, întrebă ea, cum te-ai născut?

— Uriaşii nu se naşte, răspunse U.B.P. Uriaşii *apare*, şi asta e tot ce poate să spună. *Apare*, pur şi simplu, ca soarele şi stelele.

— Şi tu când ai apărut? întrebă Sofi.

— Eu cum ar putea să ştie aşa ceva? zise U.B.P. A fost aşa de mult, că nu poate să numere.

— Vrei să spui că nu ştii nici măcar *elfi ani ai*?

— Niciun uriaş nu ştie aşa ceva, zise U.B.P. Tot ce ştie este că e foarte bătrân şi uscofâlcit. Poate la fel de bătrân ca Pământul.

— Şi ce se întâmplă când uriaşii mor? întrebă

Sofi.

— Uriaşii nu moare niciodată, răspunse U.B.P. Câteodată dispare, şi atunci nimeni nu ştie unde. Dar cei mai mulţi trăieşte, şi trăieşte, ca nişte întinde-timpi.

U.B.P. ţinea încă impunătorul cacavete în mâna stângă şi acum băgă un capăt în gură şi muşcă din el o bucată mare. Începu să mestece şi zgomotul care se auzea era cel pe care-l face gheaţa când se sparge.

— E scârbălos! vorbi el cu gura plină, împrăştiind în jur bucăţi mari de cacavete, ca nişte gloanţe, în direcţia în care se afla Sofi. Sofi ţopăia pe masă, ferindu-se de ele.

— E dezgustăricat! gâlgâi el. E greţoscuipabil! E muciimpuţit. Încearcă şi tu scârbăloşenia asta de cacavete! Hai, încearcă!

— Nu, mulţumesc, spuse Sofi, trăgându-se înapoi.

— Numai asta o să înguşe de acum încolo, aşa că mai bine încearcă, să te obişnuieşti, zise U.B.P. Hai, sclătituţă mică, încearcă!

Sofi luă o muşcătură mică.

— *Ptiu*! făcu ea. Oh, Doamne! Ajutor! (scuipă tot afară). Are gust de piele de broască! spuse ea gâfâind. Şi de peşte stricat!

— Mai rău! strigă U.B.P., râzând răsunător. La mine se pare că are gust de ouă clocioase şi de viermişcători.

— Chiar trebuie să mâncăm aşa ceva? întrebă Sofi.

— Trebuie, dacă nu vrea să ajungă aşa de subţire că n-o să se mai vadă prin caierul transperant.

— Prin *aerul transparent*, zise Sofi. Caier e cu totul altceva.

Din nou un zâmbet neputincios apăru pe faşa lui

U.B.P.

— Cuvintele, zise el, este aşa o problemă zgândăreaţă şi chinuitoare pentru mine, toată viaţa. Tu trebuie să aibă răbdare şi să nu mă mai conoprească. Ţi-am spus înainte, eu ştie *exact* ce cuvinte vrea să spună, dar într-un fel sau altcumva, ele iese întotdeauna scălpocite.

— Asta se poate întâmpla oricui, zise Sofi.

— Nu aşa cum se întâmplă la mine, zise U.B.P. Eu vorbeşte cea mai îngrozitoare limbă bengleză.

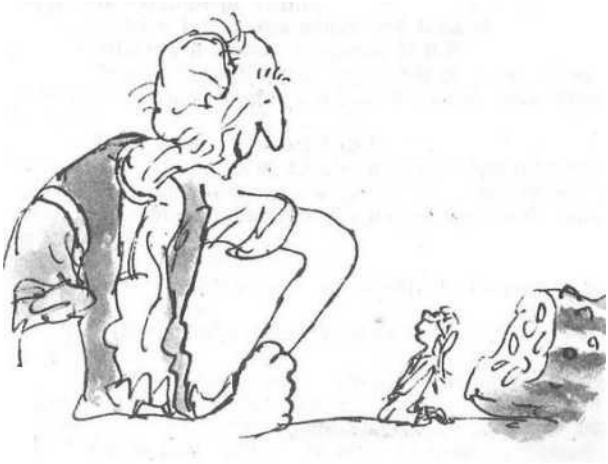

I

— Eu cred că vorbeşti minunat, zise Sofi.

— Da? întrebă U.B.P., luminându-se. Chiar crezi?

— Pur şi simplu minunat! repetă ea.

— Asta este cel mai frumos cadar care l-am primit vreodată! strigă U.B.P. Eşti sigură că nu baţi mişto de mine?

— Bineînţeles că nu, zise Sofi. îmi place la nebunie felul cum vorbeşti.

— Ce minunat! strigă U.B.P., strălucind de bucurie. Ce veserie buculoasă pe capul meu, aşa, dintr-o parte!

— Ascultă, zise Sofi, nu *trebuie* să mâncăm cacaveţi. Pe câmpurile din jurul satului. meu cresc tot felul de legume, care mai de care mai bune: morcovi, conopidă… Poţi să iei de acolo când te mai duci.

U.B.P. îşi ridică mândru în aer capul lui mare.

— Eu este un uriaş onorabil, zise el. Eu mai bine roade cacaveţi scârbaloşi decât să fure de la alţii.

— Dar *pe mine* m-ai furat, zise Sofi.

— Nu te-am furat foarte tare, zise U.B.P., zâmbind drăgăstos. Şi, oricum, tu nu eşti decât o fetiţă mică.

Suge-Sânge

La un moment dat, un sunet puternic veni prin gura peşterii şi o voce ca un tunet strigă:

— Ronţ! Este acolo Ronţ? Te aude bâlborosind! La cine bâlboroseşte tu, Ronţ?

— Atenţie! şopti U.B.P. Este Suge-Sânge!

Dar înainte să termine de vorbit, piatra de la intrare se rostogoli într-o parte şi un uriaş de vreo douăzeci de metri, de două ori şi mai bine înălţimea lui U.B.P., intră, aplecându-se, în peştera. Era gol, cu excepţia unei bucăţi de cârpă în jurul taliei.

Sofi era pe masă. O bucată mare de cacavete se afla pe masă, lângă ea. Se ascunse după ea.

Creatura intrase tropăind în peşteră şi stătea acum drept, dominându-l pe U.B.P.

— Cu cine bâlborosea adineauri? tună el.

— Bâlborosea singur, răspunse U.B.P.

— Draci-vârcolaci? strigă Suge-Sânge. Gândaci uscaţi! tună el. Tu vorbeşte cu o frunză umană, asta crede la mine!

— A, nu, nu! se văicări U.B.P.

— Bab dab! bubui el. Crede că tu a furăpit o frunză umană şi a adus-o în gaura ta ca să o ţină ca pe o pisicâine. Acum eu o dibuieşte şi o înguşe înainte de cină, ca gustare.

Bietul U.B.P. era îngrozit.

— N-nu e nimeni aici! se bâlbâi el. Păpleacă şi lăla-să-mă-n-pace!

Suge-Sânge îndreptă un deget ca un trunchi de copac spre U.B.P.

— Ronţăitor mârşa-parşi-viclean! Beţivan de pârţânsticlă! Trosnitor de fâşâmpocuri! Eu se duce acum să caute prinprejumările! zise Suge-Sânge, apucându-l pe U.B.P. de un braţ. Şi tu o să ajute la mine să găseas

că! împreună o să dibocheasc bunătatea de frunzuliţă umană! strigă el.

U.B.P. avea de gând s-o mături cumva pe Sofi jos de pe masă imediat ce găsea momentul prielnic şi s-o ascundă la spate. Dar momentul prielnic nu se ivi. Sofi, ascunsă după bucata enormă de cacavete, se uita La cei doi uriaşi depărtându-se de masă. Suge-Sânge era o arătare hidoasă şi înspăimântătoare. Avea pielea roşie-maronie, acoperită de un păr negru pe piept, pe braţe şi pe burtă. Pe cap, părul era lung, închis la culoare şi încurcat. Fata îi era rotundă şi dezgustătoare, cu ochi mici, ca nişte găuri negre. Nasul era mic şi turtit, dar gura era enormă, cuprinzându-i aproape toată faţa, de la o ureche la cealaltă, ca o pereche de crenvurşti violeţi, aşezaţi unul peste altul. Dinţii, galbeni şi ascuţiţi, ca nişte bucăţi de piatră, ieşeau afară printre cele două buze violete şi râuri de salivă îi curgeau pe barbă. Nu era deloc greu de crezut că bruta înfiorătoare mânca bărbaţi, femei şi copii în fiecare noapte.

Suge-Sânge, ţinându-l încă pe U.B.P. de braţ, examina rândurile după rânduri de borcane.

— Tu şi borcanele tale zornăitoare! strigă el. Ce pune în ele?

— Nimic care să intereseze la tine! răspunse U.B.P. La tine interesează numai să înguşe frunze umane.

— Şi tu e prost ca o mişcăcoadă de câine! urlă Suge-Sânge.

«În curând Suge-Sânge o să se întoarcă, se gândea Sofi, şi o să se uite pe masă». Dar era imposibil să sară de acolo. Era la patru metri înălţime. Şi-ar fi rupt picioarele. Cacavetele, deşi era mare cât un butoi uriaş, n-o putea ascunde pe Sofi în deplină siguranţă, fiindcă Suge-Sânge putea să-l ridice de pe masă. Sofi examină bucata muşcată. Avea nişte seminţe înăuntru, fiecare mare cât un pepene, prinse într-o substanţă gelatinoasă. Cu grijă să nu fie

văzută, Sofi se aplecă în faţă şi scoase şase din aceste seminţe în aşa fel, încât în mijlocul cacavetelui rămase o gaură suficient de mare ca să încapă în ea, ghemuită ca o minge. Se strecură în ea. Locul era ud şi lipicios, dar n-avea importanţă din moment ce o salva de la a fi mâncată de vie.

Acum Suge-Sânge şi U.B.P. se întorceau la masă. U.B.P. stătea parcă să leşine de frică. Se gândea că în orice moment Sofi putea să fie descoperită şi mâncată.

Dintr-odată, Suge-Sânge apucă bucata de cacavete. U.B.P. se uită la masa goală. «Sofi, unde este tu?» se gândi cu disperare. «N-avea cum să sară de pe masă. Unde se ascunde la tine, Sofi?»

— Asta e scârbăloşenia de gunoi stricat care mănâncă la tine? bubui Suge-Sânge, ţinând bucata rămasă de cacavete. Trebuie să fie zbanghit să înguşe aşa balatură.

Pentru moment, Suge-Sânge păru că uitase de
Sofi.

U.B.P. se gândi să-l încurajeze:

— Asta e cacavetele bine dispunător, zise el. Asta înguşe eu vesel, ziua şi noaptea. Tu nu a încercat niciodată, Suge-Sânge?

— Frunzele umane e mai interesante, zise Suge-Sânge, căpătând parcă interes.

— Ia la tine o ronţăitură, zise U.B.P., devenind din ce în ce mai optimist. Se gândea că dacă-l putea face pe Suge-Sânge să ia o muşcătură din leguma respingătoare, gustul ei oribil îl va face să fugă afară din peşteră.

— Cu plăcere te lasă să guste, continua el. Dar roagă la tine să nu înguşe pe tot, când o să vadă ce miambilicios este. Lasă la mine o bucăţică pentru cină!

Suge-Sânge se uita suspicios cu ochii lui mici, ca de porc, la cacavete.

Sofi, ascunsă înăuntru, începu să tremure.

— Nu mă şmechereşte cu vorba, nu? zise Suge-Sânge.

— Niciodată! strigă U.B.P. cu pasiune. Ia o muşcătură şi este sigur că o să strige «Vai ce miambilicios şi minunăţie este!»

U.B.P. văzu gura lacomă a lui Suge-Sânge salivând din ce în ce mai tare la posibilitatea unei gustări neaşteptate.

— Vegegumele face foarte bine la tine, continuă el. Nu este sărăcios să mănânce numai carne.

— Numai de data asta, zise Suge-Sânge, are să guste bălăturile tale. Dar te avertizează că dacă este împucios, ţi-l storceşte în capul tău zăpăcit.

Ridică cacavetele şi începu să-l înalţe spre gură.

Era un drum de vreo 18 metri prin aer. Sofi ar fi vrut să ţipe «NU!», dar asta i-ar fi adus sigur moartea. Ascunsă printre seminţele lipicioase, se simţi ridicată sus, tot mai sus. Deodată, se auzi un «cranci», când Suge-Sânge muşcă o bucată mare. Sofi îi văzu dinţii galbeni apropiindu-se la câţiva centimetri de capul ei. Se făcu întuneric beznă. Era în gura lui. Simţi un miros greu, de carne stricată. Aşteptă ca dinţii lui să facă încă o dată «cranci» şi se rugă să moară dintr-odată.

— Oaah! răcni Suge-Sânge. laah! zâân!

Scuipă, şi toate bucăţile de cacavete care erau în gura lui, împreună cu Sofi, zburară prin peşteră.

Dacă ar fi fost aruncată cu forţa asta de perete, cu siguranţă că Sofi ar fi murit. Dar se lovi de cutele pelerinei lui U.B.P., care era atârnată de perete, după care căzu pe pământ, fără să poată face o mişcare. Ajunsă jos, se mişcă în patru labe şi se ascunse după marginea pelerinei. Se ghemui şi rămase acolo.

— Gândac porcesc! urlă Suge-Sânge. Porc râmător!

Se repezi la U.B.P. şi-i storci ceea ce mai rămăsese din cacavete în cap. Fragmente din dezgustătoarea legumă

ţâşniră în toate direcţiile.

— Nu place la tine? întrebă cu nevinovăţie U.B.P., scărpinându-se în cap.

— Să placă?!? strigă Suge-Sânge. A fost cel mai dezguscârbos gust care mi-a ajuns la dinţi. Trebuie să fie ţăcănit ca să sloarbă bă lături din astea! Ar putea în fiecare noapte să ţopăie vesel ca o chiftea şi să înguşe frunze umane.

— Să înguşe frunze umane este un lucru rău şi plin de cruzime, zise U.B.P.

— E vesel şi bine dispunător! strigă Suge-Sânge. Şi la noapte o să ţopăi în Chile şi am să înguş nişte chilandezi. Vrea să ştie de ce în Chile?

— Eu nu vrea să ştie nimic, zise U.B.P. cu demnitate.

— A ales Chile pentru că s-a săturat de gustul de eschimoşi. Este important să mănânci mâncare rece pe vreme sfârşirtbinte şi cei mai reci după eschimoşi e chilandezii. Frunzele umane din Chile este foarte hapciureci.

— Oribil! zise U.B.P. Ar trebui să fie ruşine la tine!

— Ceilalţi uriaşi zice că vrea să se ducă în Anglia, să înguşe nişte pochii de şcoală, zise Suge-Sânge. Mie îmi place foarte tare pochii de şcoală englezi. Are gust bun, cernealocărtos. Poate o să se răzgândească şi o să meargă în Anglia cu ei.

— Tu este dezgustător, zise U.B.P.

— Şi *tu* este o insultă pentru uriaşi, strigă Suge-Sânge. Nu este destul de bun pentru un uriaş. Eşti un guzgan zborşit! Eşti un chiţăitor neisprăvit! Eşti o… bogoaşă cu prişcă!

Şi cu aceasta Suge-Sânge ieşi afară din peşteră. U.B.P. se repezi la gura peşterii şi rostogoli bolovanul înapoi.

— Sofi, şopti el. Sofi, unde este tu, Sofi?!?

Sofi ieşi de sub marginea pelerinei.

— Aici sunt, zise ea.

U.B.P. O ridică şi o ţinu tandru în palma mâinii sale.

— Ah, eu este aşa fericit să te găsească într-o singură bucată!

«. Îiilly = răcoros. 52

— Am fost în gura lui, zise Sofi.

— A fost «ce»? întrebă U.B.P.

Sofi îi povesti totul aşa cum se întâmplase.

— Eu zicea la el să mănânce împuciosul de cacavete, şi tu era tot mereu în el! se lamenta U.B.P.

— N-a fost distracţie mare! zise Sofi.

— Uită-te la tine, pochil amărât! se văicări el. Este tot acoperit de cacavete şi scuipat de uriaş.

Începu s-o cureţe cât de bine putea.

— Eu urăşte pe ceilalţi uriaşi acum mai mult ca niciodată, zise el. Ştie ce mi-ar plăcea?

— Ce! zise Sofi.

— Mi-ar plăcea să-i facă să dispară pe toţi!

— Tare mi-ar plăcea să pot să te ajut, zise Sofi. Lasă-mă să mă gândesc, ca să văd dacă pot găsi o cale.

Frobscot şi fâspârţuri

Acum, lui Sofi nu numai că-i era îngrozitor de foame, dar i se făcuse şi foarte sete. Acasă, la ora asta, şi-ar fi terminat demult micul dejun.

— Eşti sigur că nu e nimic de mâncare pe aici în afară de cacavetii ăştia dezgustători şi puturoşi?

— Nicio sfâromitură! zise U.B.P.

— Atunci îmi dai, te rog, puţină apă? zise ea.

— *Apă*? zise U.B.P., încruntându-se tare. Ce-i aia *apă*?

— Se bea, zise Sofi. Tu ce bei?

— Frobscot! anunţă U.B.P. Toţi uriaşii bea frobscot!

— Este tot aşa de rău ca şi cacaveţii? întrebă Sofi.

— Rău? strigă U.B.P. Niciodată nu este rău! Frobscotul e dulce şi vioi!

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre al doilea dulap uriaş. îl deschise şi scoase din el o sticlă de vreo doi

metri înălţime. Lichidul dinăuntru era verde deschis şi sticla era pe jumătate plină.

— Asta este frobscot! strigă el, ţinând mândru sticla în aer, de parcă ar fi conţinut cine ştie ce raritate de vin.

— Miambiliciosul şi acibulatul frobscot! strigă el. Scutură sticla şi lichidul verde începu parcă să fiarbă cu acid.

— Dar, uite! Bulele ies *invers*! strigă Sofi.

Şi era adevărat: în loc să meargă în sus şi să se spargă la suprafaţă, bulele erau aruncate în jos şi se spărgeau la fundul sticlei.

— Ce vrea să spună cu «*invers*»? întrebă U.B.P.

— În băuturile noastre acidulate, bulele întotdeauna merg în sus şi se sparg deasupra, zise Sofi.

— *În sus* e *invers*! strigă U.B.P. Nu poate să meargă

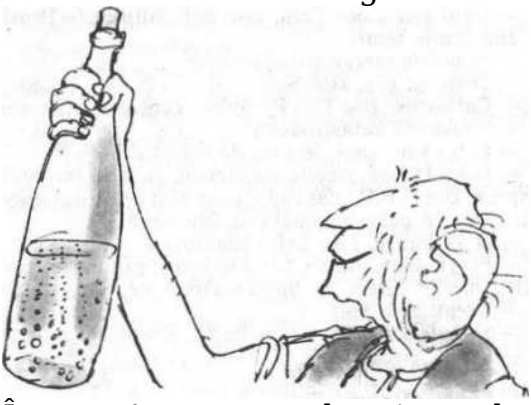

În sus. Asta este cel mai murdpenibil lucru pe care l-am auzit vreodată.

— De ce spui aşa ceva? întrebă Sofi.

— Tu întreabă pe mine «de ce?»? strigă U.B.P., fluturând sticla enormă în sus şi în jos, ca şi cum ar fi dirijat o orchestră. Vrea să spună că tu nu înţelege *de ce* este o pardongreşală să meargă bulele în sus în loc să meargă în jos?

— Ai zis la început că este murdpenibil; acum spui că

este pardongreşală. Care din ele este adevărat? întrebă Sofi politicoasă.

— Amândouă! strigă U.B.P. Este murdpenibil şi pardongreşit să laşi bulele să meargă în sus, în loc de in jos. Dacă nu înţelege de ce, înseamnă că tu este o măcăitoare de raţe! Pe cinstea mea, capul tău trebuie să fie plin de oracabroaşte şi bâzgârdaci şi eu este cutremurat să vadă cum gândeşte la tine.

— Şi de ce n-ar trebui bulele să meargă în sus? întrebă Sofi.

— Îţi explică, zise U.B.P., dar spune-mi întâi cum spune la tine la frobscotul tău?

— Unul este Coca-Cola, zise Sofi; altul este Pepsi. Dar sunt multe feluri.

— Şi bulele merge *toate* în sus?

— Toate în sus, zise Sofi.

— Catastros, zise U.B.P. Bulele care merge în sus este o dezastrofă catastruoasă!

— Poţi să-mi spui, te rog, de ce? zise Sofi.

— Dacă la tine ascultă cu atenţie, eu o să încearcă să explice, zise U.B.P.; dar capul tău e plin de fâlfâsgoange şi nu crede că poate vreodată să înţeleagă.

— O să încerc, zise Sofi răbdătoare.

— Foarte bine, atunci. Când tu bea pepsitura ta, zise U.B.P., merge direct în burtă? Drept e? Sau stâng?

— Drept! zise Sofi.

— Şi *bulele* merge tot în burtă. Drept sau stâng?

— Drept! zise Sofi.

— Şi bulele fâsâie în sus?

— Sigur, răspunse Sofi.

— Asta înseamnă, zise U.B.P., că bulele fâsâie în gât şi în gură la tine şi face un zgomotibil de râgâială!

— Se întâmplă din când în când, zise Sofi. Şi ce-i aşa mare lucru o mică râgâială din când în când? E chiar caraghios!

— Să râgâi e murpenibil, zise U.B.P. Uriaşii nu râgâie niciodată.

— Dar cu băutura *ta*, zise Sofi, cum îi spuneai?

— Frobscot, zise U.B.P.

— Cu frobscotul, zise Sofi, bulele în burtă se duc *în jos* şi poţi avea un rezultat mult mai neplăcut.

— De ce neplăcut? întrebă U.B.P. Încruntându-se.

— Pentru că, zise Sofi roşind un pic, dacă se duc în jos, în loc de in sus, ies afară prin altă parte, cu un zgomot mult mai supărător şi neplăcut.

— Un fâspârţ? strigă U.B.P., fixând-o cu privirea. Noi, uriaşii, face fâspârţuri tot timpul; Fâspârţurile e un semn de fericire. E muzică la noi în ureche. Nu spune la mine că fâspârţurile e interzise la frunzele umane!

— Este considerat extrem de grosolan, zise Sofi.

— Dar şi la voi fâspârţâie din când în când, nu? întrebă U.B.P.

— Toată lumea fâspârţâie, dacă aşa se spune aici, zise Sofi. Regii şi reginele, preşedinţii şi stelele de cinema, toţi fâspârţâie. Şi bebeluşii fâspârţâie. Dar e foarte nepoliticos să vorbeşti despre asta.

— Râsdicol, zise U.B.P. Dacă toată lumea face fâspârţuri, de ce nu este politicos să vorbeşti despre asta? Eu acuma are un gogâlţ din frobscot şi tu o să vadă fericitul rezultat.

U.B.P. scutură sticla cu putere. Lichidul verde deschis ţâşni şi făcu o mulţime de bule. îi scoase dopul şi luă o înghiţitură zgomotoasă.

— E vesel! La mine place la nebunie!

Pentru câteva momente, Uriaşul cel Bun şi Prietenos rămase nemişcat şi pe faţa lui ridată începu să se aştearnă o imagine de extaz. Deodată, ca şi cum cerul s-ar fi deschis deasupra lui, uriaşul începu să se înalţe în zbor, cu cele mai răsunătoare zgomote grosolane pe care Sofi le auzise vreodată. Ricoşau din pereţii peşterii cu un bubuit ca de

tunet şi borcanele de pe etajere începură să sune. Dar cel mai surprinzător lucru era forţa exploziilor, care-l propulsa pur şi simplu pe uriaş în aer ca o rachetă.

— Opaaa! strigă el. Asta este fâspârţâială pentru tine!

Sofi izbucni într-un hohot de râs. Nu se putea abţine.

— Hai şi tu! strigă el, împingând gâtul sticlei spre Sofi.

— N-ai o ceaşcă? zise Sofi.

— Nu are ceşti. Numai sticla.

Sofi deschise gura şi, cu multă grijă, U.B.P. aplecă st Ida spre ea şi îi turnă puţin din nemaipomenitul frobscot pe gât.

Doamne, ce bun putea să fie! Era dulce şi reconfortant. Avea gust de frişcă cu vanilie şi cu o slabă aromă de zmeură. Şi bulele o făceau să se simtă minunat! Le simţea sărind ca o minge în stomac şi spărgându-se în toate direcţiile. Le simţea ca pe milioane de spiriduşi dansând în burta ei şi gâdilând-o cu degetele de la picioare. Era minunat!

— E minunat! strigă ea.

— Mai aşteaptă puţin, zise U.B.P., fluturând din urechi.

Sofi simţi bulele mergând în jos, tot mai jos şi, dintr-odată, inevitabil… explozia! se auzi ca un sunet de trompetă şi, la rândul ei, şi Sofi făcu pereţii să sune cu o rezonanţă de tunet şi un fel de muzică în acelaşi timp.

— Bravo! strigă U.B.P., fluturând sticla. E bine pentru un începător! Haide, mai bea!

Călătorie în Ţara Viselor

După ce petrecerea cu frobscot se termină, Sofi se aşează din nou pe masă.

— Se simte mai bine acum? întrebă Uriaşul cel Bun şi Prietenos.

— Mult mai bine, mulţumesc! zise Sofi.

— Ori de câte ori se simte trist, câteva gogâlţuri de frobscot dă la mine dispoziţie de (opşotron.

— Trebuie să recunosc că a fost o experienţă, zise Sofi.

— E zvâcbârnâitor! zise U.B.P. E gloriumflător!

Se întoarse, făcu câţiva paşi prin peşteră şi-şi luă plasa de prins vise.

— Eu pleacă acum să prindă şuşfâlvise pentru colecţia mea. Face asta în fiecare zi, fără să sară niciuna. Vrea să meargă cu mine?

— Nu, mulţumesc frumos, zise Sofi. Cu toţi uriaşii pândind afară, nu merg.

— Te înfăşoară frumos în buzunarul de la vestă, zise U.B.P. N-o să te vadă nimeni.

Înainte ca Sofi să mai poată spune ceva, o luă de pe masă şi o băgă în buzunarul vestei. Era destul loc.

— Vrea o găurică prin care să se uite afară? întrebă el.

— Am găsit una, zise ea.

Găsise o gură mică în buzunarul vestei şi, dacă-şi punea un ochi lipit de ea, putea să vadă afară foarte bine. Uriaşul se aplecă şi-şi umplu valiza cu borcane goale, închise capacul, luă valiza într-o mână, băţul cu plasa la cap în cealaltă, şi se îndreptă spre intrarea peşterii.

Imediat ce ajunse afară, U.B.P. porni la drum pe pământul acela galben, sterp şi fierbinte, cu copaci fără viaţă şi bolovani albaştri, unde Sofi văzuse mai devreme uriaşii.

Sofi stătea pe vine în buzunarul vestei de piele, cu unul din ochi lipit de gaură. Văzu grupul de uriaşi la vreo trei sute de metri depărtare.

— Ţine respiraţia! şopti U.B.P. în jos, spre buzunarul vestei. Strânge pugnii! Aşa! o să treacă pe lângă ceilalţi uriaşi! îl vede pe ăla care ţopăie? Cel mai mare, care este cel mai aproape de noi?

— Îl văd, îi răspunse Sofi în şoaptă, scuturându-se toată.

— E cel mai urât dintre toţi! Şi cel mai mare. îl cheamă Mâncă-Carne.

— Lasă, nu-mi mai spune nimic despre el, zise Sofi.

— Are 20 de metri înălţime, zise U.B.P. Încet, în timp ce se depărta. Înghite frunze umane ca pe nişte bucăţi de zahăr: două sau trei deodată.

— Mă faci să îmi fie frică, zise Sofi.

— E frică şi la mine. Devine săltăreţ ca un hopgreiere ori-de-câte-ori Mâncă-Carne este prin apropiere.

— Ţine-te mai departe de el, îl rugă Sofi.

— Nu e posibil, răspunse U.B.P. El aleargă uşor, de două ori mai repede decât mine.

— Hai să ne întoarcem, zise Sofi.

— Dacă ne întoarcem, e mai rău, zise U.B.P. Dacă vede că fug de ei, aleargă toţi după mine şi aruncă cu pietre.

— Dar pe tine nu te mănâncă, nu? întrebă Sofi.

— Uriaşii nu înguşe niciodată alţi uriaşi, zise U.B.P. Se ceartă, se bate, dar niciodată nu se înguşe. Frunzele umane e mult mai gustoase pentru ei.

Uriaşii îl văzură pe U.B.P. şi toate capetele erau îndreptate spre el, urmărindu-l cum se apropie. U.B.P. avea de să-i depăşească din depărtare, prin partea dreaptă.

Prin gaura ei, Sofi îl văzu pe Mâncă-Carne înaintând să le ţină calea. Nu se grăbea. Se îndrepta încet spre acel punct prin care U.B.P. trebuia să treacă. Ceilalţi se luaseră după el.

Sofi numără nouă uriaşi şi-l recunoscu pe Suge-Sânge în mijlocul lor.

Uriaşii se plictisau. N-aveau ce face la noapte. Era ceva ameninţător în mersul lor legănat, îndreptându-se spre U.B.P.

— Vine ronţăitorul! tună Mâncă-Carne. Ho! Ho! Acolo! Ronţăitorul! Unde fleaşcăpleaşca în graba mare?

Întinse un braţ şi-l apucă pe U.B.P. de păr. U.B.P. nu se zbătea. Rămase nemişcat şi zise:

— Fii aşa de bun şi lasă părul meu, te rog, Mâncă-Carne!

Mâncă-Carne îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Ceilalţi se aşezaseră de jur-împrejur şi aşteptau să înceapă spectacolul.

— Aşa, fâsghiorţăitoruie! tuna Mancă-Carne. Noi toţi vrea să ştie *unde* tropăi tu în fiecare zi pe lumină. *Nimeni* nu trebuie să tropăie până nu se face întuneric. Frunzele umane poate să te vadă şi să înceapă vânătoarea de uriaşi şi *noi nu vrea* aşa ceva, nu?

— Noi nu vrea? strigară ceilalţi uriaşi. Du-te înapoi la peşteră, ronţăitorule!

— Eu nu tropăie în nicio ţară de frunze umane, zise U.B.P. Eu merg în *alte* locuri.

— Eu crede, zise Mâncă-Carne, că tu prinde frunze umane şi le ţine la tine în peşteră, ca pe pisicâini.

— Are dreptate, zise Suge-Sânge. L-a auzit mai devreme flencănind cu unul dintre ele în peşteră.

— Poate la tine să caute, de să întoarcă peştera cu josul în sus! Poate să caute în fiecare culpătură şi crăţişor! Nu e nicio frunză umană acolo, nicio frunză de salată sau de copac, sau de vită; niciun fel de frunză, de niciun fel!

Sofi se ghemui ca un şoarece în buzunarul lui U.B.P. De-abia îndrăznea să respire. Era îngrozită la gândul că-i putea veni să strănute. Cea mai mică mişcare sau zgomot ar fi dat-o de gol. Prin gaura ei îi vedea pe uriaşi încolţindu-l pe U.B.P. Ce creaturi respingătoare! Toţi aveau ochii mici, ca de porc şi guri enorme, cu buze ca nişte crenvurşti. Când Mâncă-Carne vorbea, îi putea vedea pentru o clipă limba. Era închisă la culoare, ca o friptură uriaşă şi neagră. Fiecare dintre ei avea mai mult de două

ori decât înălţimea lui U.B.P.

Deodată, Mâncă-Carne aruncă în faţă două braţe uriaşe şi-l apucă pe U.B.P. de talie. îl aruncă sus, în aer, ca pe o clătită, şi strigă:

— Prinde-l, Sufocă-Sugrumă!

Sufocă-Sugrumă îl prinse. Ceilalţi uriaşi se împrăştiau împrejur, formând un cerc mai mare, fiecare la vreo douăzeci de metri depărtare, pregătindu-se parcă pentru un joc.

Acum Sufocă-Sugrumă îl arunca în aer şi striga:

— Prinde-l, Sfarmă-Oase!

Sfarmă-Oase alergă câţiva paşi înainte şi-l prinse U.B.P., care cădea rostogolindu-se prin aer; îl balansa o dată şi-l arunca din nou, cât putu de sus:

— Prinde-l, Copil-Mestecătorule! striga el.

Şi aşa mai departe... Se jucau cu U.B.P. de parcă ar fi fost o minge, întrecându-se care să-l arunce mai sus. Sofi îşi înfipse cu o putere unghiile în buzunarul vestei, ca să nu iasă afară când era cu capul în jos. Se simţea de parcă ar fi fost închisă într-un butoi care cădea pe cascada Niagara. Şi de fiecare dată era spaima că vreun uriaş îl scapă pe U.B.P. şi cade strivindu-se de pământ.

— Prinde-i, Toacă-Carnel...

— Prinde-l, înghite-Maţel...

— Prinde-l, Stoarce-Fetel...

— Prinde-l Suge-Sângel...

— Prinde-l!... Prinde-l!... Prinde-l!...

Într-un sfârşit, se plictisiră de joc şi-i dădură drumul lui U.B.P., jos, pe pământ. Era ameţit şi descompus. îi dădură câteva lovituri şi strigară:

— Goneşte, ronţăitorule! Hai, să vedem la tine cât de tare poate să gonească!

U.B.P. O luă la goană. Ce altceva putea face?

Uriaşii culeseseră pietre de pe jos şi aruncau acum după el. U.B.P. reuşi să se ferească:

— Crevete crănţănitor! strigau. Troglodit tolomac! Pitic pocit! Ronţăitor respingător!

Dar U.B.P. scăpase acum de ei şi, în câteva momente, uriaşii nu se mai vedeau, pierduţi dincolo de orizont.

Sofi scoase capul din buzunar:

— Nu prea mi-a plăcut, zise ea.

— Aoleu! zise U.B.P. Aoleu şi mai departe! Ori era într-o dispoziţie caprinzătoare astăzi, ori ba! îmi pare rău că a trebuit să aibă o distracţie săltăreaţă ca asta.

— N-a fost mai rău ca pentru tine, zise Sofi. dar, spune-mi, ar putea chiar să te rănească?

— Eu nu are niciodată încredere în ei, zise U.B.P.

— Dar cum fac, de fapt, ca să prindă oameni? întrebă Sofi.

— De obicei bagă o mână prin fereastra dormitoarelor şi-i furăpeşte din pat.

— Cum ai făcut şi tu cu mine!

— Aa, dar eu nu te mănâncă, zise U.B.P.

— Şi cum altfel îl mai prind? întrebă Sofi.

— Uneori, zise U.B.P., Frunzele umane înoată prin apă, ca peştii, şi numai capul îl ţine afară; şi, dintr-odată, apare o mână uriaşă şi păroasă şi-i adună.

— Şi pe copii?

— Deseori pochii. Pochii care construieşte castele de nisip pe plajă. Pochii nu sunt aşa de tari ca mama-marele bătrâne, aşa zice Copil-Mestecătorul.

Vorbind, U.B.P. alerga cu viteză peste câmpuri. Sofi stătea acum drept, în picioare, şi se ţinea bine cu amândouă mâinile de buzunarul vestei. Capul şi umerii îi erau afară şi vântul îi flutura părul.

— Şi mai cum prind oameni? întrebă ea.

— Fiecare are felul lui special în care prinde frunze umane, zise U.B.P. Lui Toacă-Carne îi place să se prefacă că este un copac. Stă în picioare, în parc, noaptea, pe întuneric şi ţine crengi mari deasupra capului. Aşteaptă acolo până când apare o familiei veselă să mănânce sub copac. Toacă-Carne are cina!

— Vai de mine! plânse Sofi.

— Lui înghite-Maţe îi place la oraş, continuă U.B.P. Înghite-AAaţe stă culcat pe acoperişurile a doua case înalte, în oraşele mari. Stă acolo conforbine mersi şi se uită la frunzele umane care merge pe stradă, dedesubt, şi când vede pe unul care pare că are o miamaroma bună, îl prinde. Întinde numai mâna în jos şi-l culege cum culege maimuţa o alună. Zică că e bine să alegi ce mănânci la cină. Zice că este ca şi cum ai alege dintr-un menu.

— Dar oamenii nu-l văd? întrebă Sofi.

— Niciodată nu-l vede. Nu uita că este întunegric afară. Şi înghite-Maţe are braţul iute. Braţul lui merge sus şi jos, mai repede ca veveriţele.

— Dar cu toţi oamenii care dispar noaptea, în mod sigur că trebuie să fie cineva care să se interese/o de ei, zise ea.

— Lumea este ţopuriaşă, zise U.B.P. Este sute de ţări diferite. Uriaşii e şmecheri. Are întotdeauna grija să nu forfotească în aceeaşi tară prea des. Ei le şmecheschimbă tot timpul.

— Dar chiar şi aşa… zise Sofi.

— Nu uita, zise U.B.P., frunzele umane dispare mereu şi fără să-i înguşe uriaşii. Frunzele umane se omoară între ele mult mai mult decât uriaşii omoară pe ele.

— Dar ei nu se mănâncă unii pe alţii, zise Sofi.

— Nici uriaşii nu mănâncă unii pe alţii, zise U.B.P. Nici nu se omoară unii pe alţii-Nici crocacodilii nu omoară crocacodili. Nici pisicile nu omoară pisici.

— Dar omoară *şoareci*, zise Sofi.

— Dar nu omoară *din rasa lor*, zise U.B.P. Frunzele umane e singurele animale care se omoară între ele.

— Nici şerpii veninoşi nu se omoară între ei? întrebă Sofi.

Căuta cu disperare altă creatură care se comportă aşa de rău ca oamenii.

— Nici şerpii veninoşi nu se omoară unii pe alţii, zise U.B.P. Nici creaturi crude ca teigrii sau rinosteroşii. Niciunul nu omoară unul de-al lor. Tu ai gândit vreodată la asta?

Sofi tăcu.

— Eu nu înţelege frunzele umane deloc, zise U.B.P. Tu este frunză umană şi zice că este dezgustăribil şi oribator ca uriaşii să mănânce frunze umane. Drept sau stâng?

— Drept, zise Sofi.

— Dar frunzele umane se omoară unii pe alţii *tot timpul*, zise U.B.P. Trage cu armurile, se urcă sus în airoplane şi dă drumul la boambe în capul altor în fiecare săptămână. Frunzele umane omoară *mereu* alte frunze umane.

Avea dreptate. *Bineînţeles* că avea dreptate, şi Sofi ştia asta. Începuse chiar să se îndoiască de faptul că

oamenii erau mai buni decât uriaşii.

— Chiar şi aşa, zise Sofi, apărându-şi rasa, cred că este inacceptabil ca uriaşii ăştia netrebnici să meargă în fiecare noapte să mănânce oameni. Oamenii nu le-au făcut *lor*, niciodată vreun rău!

— Dar ce zice atunci micul porgrasun în fiecare zi? întrebă U.B.P. «Eu nu face niciun rău la frunzele umane, aşa că de ce să mă mănânce pe mine?»

— O, Doamne! zise Sofi.

— Frunzele umane face reguli care să le placă *la ele*, continua U.B.P. Dar regulile lor nu este bune şi pentru porgrasuni. Drept e sau stâng?

— Drept, zise Sofi.

— Uriaşii şi ei face reguli. Dar regulile lor este bune pentru frunzele umane. *Fiecare* face reguli care să mulţumească numai *pe ei*.

— Dar ţie nu-ţi place că bestiile de uriaşi mănâncă oameni în fiecare noapte, nu? întrebă Sofi.

— Nu, răspunse cu fermitate U.B.P. Dar un drept nu face cât doi stângi. Se simte bine acolo jos, în buzunarul meu?

— Mă simt bine, zise Sofi.

După asta, dintr-odată, U.B.P. intră din nou în viteza lui maximă. Începu să ţâşnească înainte, cu săriturile lui fenomenale. Viteza lui era de necrezut. Peisajul deveni din nou neclar şi Sofi trebui să-şi tragă în jos capul din furtuna de deasupra, ca să nu-i fie zburat de pe umeri. Se ghemui în buzunar şi ascultă vântul care vâjâia. Dar de data asta, U.B.P. nu rămase în viteză maximă pentru multă vreme. I se păru că avusese de trecut un obstacol: un munte înalt poate, un ocean sau un deşert; dar odată trecut, încetini până ajunse la fuga lui obişnuită şi Sofi putu din nou să scoată capul şi să se uite afară. Observă dintr-odată că se aflau acum într-o climă mai blândă. Soarele dispăruse dinapoia unui strat de vapori. Aerul devenea din ce în ce

mai răcoros. Pământul părea plat, fără niciun copac, şi Sofi nu putu distinge nicio culoare. Ceaţa devenea tot mai groasă, aerul tot mai rece şi totul se vedea din ce în ce mai şters, până când nu mai văzu decât alb şi gri în jurul ei.

Erau într-o ţară cu vălătuci de ceaţă şi vapori fantomatici. Era parcă un fel de iarbă, dar nu era verde. Era gri-cenuşie. Nu era niciun semn că ar fi locuită de vreo vietate şi nu se auzea niciun sunet, cu excepţia paşilor uriaşului înaintând în ceaţă.

Dintr-odată se opri.

— În fine, a ajuns! anunţă el. Se aplecă, o scoase pe Sofi din buzunar şi o puse pe pământ. Sofi era încă în cămaşa de noapte şi picioarele îi erau goale. Tremura şi se uita în jur la vălătucii de ceaţă şi la vaporii fantomatici.

— Unde suntem acum? întrebă ea.

— Este în Ţara Viselor, zise U.B.P. De aici începe să apară visele.

Prinzând vise

Uriaşul cel Bun şi Prietenos îşi puse valiza jos. Se aplecă în aşa fel, încât faţa lui să ajungă cât mai aproape de Sofi.

— De acum încolo, noi trebuie să fie liniştiţi ca nişte şochiţei, şopti el.

Sofi încuviinţă. Vălătuci de ceaţă se roteau în jurul ei. îşi simţea obrajii umezi şi în păr i se formau picături de rouă.

U.B.P. deschise valiza şi scoase afară câteva borcane goale. Le aşeză pe pământ cu capacele desfăcute, gata să fie umplute. După asta, se înălţă drept în aer. Capul îi era acum la înălţime şi apărea şi dispărea printre rotocoalele de ceaţă. În mâna dreaptă ţinea băţul lung cu plasa de prins vise.

Sofi, încruntându-şi privirea în sus, văzu prin ceaţă cum urechile enorme ale uriaşului începură să se mişte, îndepărtându-se de cap. Se mişcau încet, înainte şi înapoi.

Brusc, U.B.P. ţâşni într-o săritură înaltă şi, cu o mişcare largă, trase plasa prin ceaţă cu un zgomot şuierător.

— Prins! strigă el. Un borcan! Un borcan! repede, repede, repede!

Sofi luă repede un borcan şi-l ţinu deasupra capului. Uriaşul îl luă, lăsă încet plasa în jos şi, cu foarte mare grijă, turnă ceva absolut invizibil din plasă în borcan. Dădu drumul plasei şi astupă repede gura borcanului cu mâna.

— Capacul! şopti el. Capacul de la borcan, repede!

Sofi luă capacul de jos şi i-l întinse. Uriaşul îl înşurubă bine. Era încântat. Ţinea borcanul lângă ureche şi asculta cu atenţie.

— Este unul clipitor de gene! şopti el cu o bucurie abia stăpânită în glas. Este… este chiar şi mai bun. Este e!

un fizvrăjit! Este un fizvăjit auriu!

Sofi se uita fix la el.

— Ce bine, ce bine! zise el, ţinând borcanul în faţa lui. Asta o să facă la un sugar o noapte foarte fericită, când o să sufle înăuntru.

— Eşti sigur că este unul bun? întrebă Sofi.

— Unul bun? strigă U.B.P. Este un fizvrăjit auriu! Nu prinde des unul din astea! îi dădu borcanul lui Sofi şi zise:

— Te roagă să stea nemişcată, ca o stea de mare,

acum. Se gândeşte că poate o să fie o forfoteală de fizvrăjite sus, astăzi. Şi te roagă frumos nu mai respira! Face prea mult zgomot jos acolo.

— Dar n-am mişcat niciun muşchi, zise Sofi.

— Să nu mişte! spuse U.B.P. cu severitate.

Din nou se ridică la toată înălţimea lui, ţinându-şi plasa pregătită. După asta, urmă o lungă perioadă de linişte, de aşteptat şi de ascultat şi, în cele din urmă, cu o ţâşnitură bruscă uriaşul sări. Se auzi aceeaşi vâjâială a plasei trasă cu putere prin aer.

— Alt borcan! strigă el. Repede, repede, repede!

Când cel de-al doilea vis fu închis în siguranţă în borcan şi capacul înşurubat bine, U.B.P. duse borcanul din nou la ureche.

— A, nu! strigă el. Oh, mătura-mi-aş mătura! Oh, mânca-mi-aş cacaveţii!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sofi.

— Este un trocoşat! ţipă el. Vocea îi era plină de furie şi supărare. Doamne, salvează-ne suflurile! se văicări el. Izbăveşte-ne de cel vulpean! Diavolul dansează de-a dibla mea.

— Ce tot vorbeşti acolo? zise Sofi.

U.B.P. devenea din ce în ce mai îndurerat.

— Oh, sparge-mi-aş arcada! se văicărea el, fluturând borcanul prin aer. A venit atâta drum ca să prindă vise minunate şi aurii, şi ce prinde eu?

— Ce prinzi? întrebă Sofi.

— Prinde un trocoşat înfricoşător! se văicări el. E un vis foarte, foarte urât! mai rău ca un vis foarte urât! Este un coşmar.

— Vai de mine! zise Sofi. Şi ce-o să faci cu el?

— Nu-l lasă niciodată să plece! se văicări el. Dacă-l scapă, atunci un sugar o să aibă o noapte agispericioasă! Este trocoşat, sfărinimos! îl explodează cum ajun ge acasă!

— Coşmarurile sunt înspăimântătoare. Am avut unul

odată şi m-am sculat plină de sudoare peste tot!

— Cu asta s-ar scula plină de ţipete peste tot! zise U.B.P. Asta ar face dinţii tăi să stea pe vârfuri! Dacă ar intra la tine, ar face sângele tău să îngheţe în ţurţuri şi pielea ta să se desfacă şi să cadă în fâşii.

— Chiar aşa de urât?

— Mai rău! Este un şurubadânc adevărat!

— Parcă ziceai că e trocoşat! zise Sofi.

Este un trocoşat! zise exasperat U.B.P. Dar este şi şurubadânc şi bang-gong! Este toate trei, înfăşurate într-unul; Ah, ce se bucură că l-a închis bine. Tu, bestie răutăcioasă, tu! striga el, ţinând borcanul sus şi uitându-se înăuntru. Niciodată n-o să mai bangsperie frunzuliţe umane sugare!

Sofi, care acum se uita atent în borcan, strigă tare:

— Îl văd! E ceva acolo înăuntru!

— Bineînţeles că este ceva acolo înăuntru! Tu se uita la înfricoşătorul trocoşat.

— Dar tu mi-ai spus că visele sunt invizibile.

— Ele este întotdeauna invizibile până este capturate, spuse U.B.P. După asta, ele pierde puţin din invizibilitate.

Pe asta îl vede foarte clar.

În borcan, Sofi putea acum să distingă un contur roşu-violet, palid, ceva care arăta ca un amestec între o bulă de gaz şi o bucată de jeleu. Se mişca violetul

înăuntru, lovindu-se de pereţii borcanului şi schimbându-şi într-una forma.

— Mişună peste tot! strigă Sofi. Încearcă să scape! O să se spargă în bucăţele!

— Cu cât este mai rău, cu atât este mai agitat când este prins! zise U.B.P. E la fel ca animalele sălbatice. Dacă este animal fioros şi îl pune în cuşcă, face o turbagitaţie grozavă. Dacă este un animal drăguţ, ca un cucurigel sau o oacabroasca, stă liniştit. Visele e la fel. Asta e un coşmar îngrozitor şi clocofierbinte. Uită-te la el cum se loveşte de pereţii borcanului!

— Mi se face frică! zise Sofi.

— Pe mine ar face bolnav un vis ca ăsta, dacă ar intra la mine înăuntru într-o noapte întunericoasă.

— Şi pe mine la fel, zise Sofi.

U.B.P. îşi aranjă acum borcanele în valiză.

— Gata? întrebă Sofi. Acum plecăm?

— Eu este foarte supărat de trocoşatul ăsta de bangong şurubadâc, zise U.B.P., nu mai are chef să prindă nimic. Gata pentru astăzi!

Curând, Sofi fu aşezată din nou în buzunarul vestei şi purtată cu viteza maximă spre casă. Când, în fine, ieşiră din ceaţă şi ajunseră din nou pe pământul gălbui şi sterp, toţi ceilalţi uriaşi erau întinşi pe pământ şi dormeau adânc.

Un trocoşat pentru

Mâncă-Carne

— Ei are întotdeauna cincizeci de clipiri înainte să meargă să vâneze frunze umane, zise U.B.P. Se opri apoi câteva secunde, ca să se poată uita la ei. Uriaşii doarme numai din când în când, zise el. Nu aşa de mult ca frunzele umane. Frunzele umane e leşinate după somn. A trecut vreodată prin minte ca o frunză umană de cincizeci de ani a petrecut douăzeci de ani dormind adânc?

— Trebuie să recunosc că nu m-am gândit niciodată la asta, zise Sofi.

— Tu trebuie să se gândească, zise U.B.P. Imaginează la tine! Frunza umană care spune că are cincizeci de ani, a dormit adânc douăzeci de ani, de nici măcar nu ştia unde era! Nu făcea nimic! Nici măcar nu se gândea la nimic!

— E cam ciudat gândul ăsta, zise Sofi.

— Ezanct! zise U.B.P. Aşa că se încearcă să spună la mine este că frunza umană care spune că are cincizeci de ani nu are cincizeci de ani, are numai treizeci.

— Dar eu? zise Sofi. Eu am opt ani.

— Tu nu are opt deloc! zise U.B.P. Bebeluşii de frunze umane şi pochiii mici ca tine doarme jumătate din timp, aşa că tu are numai patru ani.

— Am opt ani, zise Sofi.

— Tu crede că are opt, zise U.B.P., dar a petrecut numai jumătate din viaţa ta cu ochii deschişi. Tu are numai patru ani, şi nu mai contrapătâna pe mine. Ţâştibâşti certăreţi şi plângăcioşi ca tine nu trebuie să contrapatineze poame în vârstă ca mine, cu o sută de ani mai bătrâne.

— Dar uriaşii cât de mult dorm? întrebă Sofi.

— Ei nu pierde prea multă vreme sforăind, zise U.B.P. Două, trei ore e de ajuns.

— Tu când dormi? întrebă Sofi.

— Chiar şi mai puţin, răspunse U.B.P. Eu doarme numai o dată la o lună plină.

Sofi, prin gaura buzunarului, se uit la cei nouă uriaşi care dormeau. Arătau şi mai monstruos decât atunci când erau treji. Răstigniţi pe pământul galben, acopereau suprafaţa unui teren de fotbal. Cei mai mulţi erau întinşi pe spate, cu gurile larg deschise şi sforăiau ca nişte furnale. Zgomotul lor era înfiorător.

Deodată, U.B.P. sări brusc în aer.

— Pe urechile mele! A venit la mine cea mai şugubeaţă idee!

— Ce? întrebă Sofi.

— Stai! strigă el. Nu mâna aşa! Ţine-ţi fusta! Aşteaptă să vadă ce-o să facă!

O luă la fugă spre peşteră, cu Sofi ţinându-se bine de marginea buzunarului. Rostogoli la o parte bolovanul şi intră. Era nerăbdător şi se mişca repede.

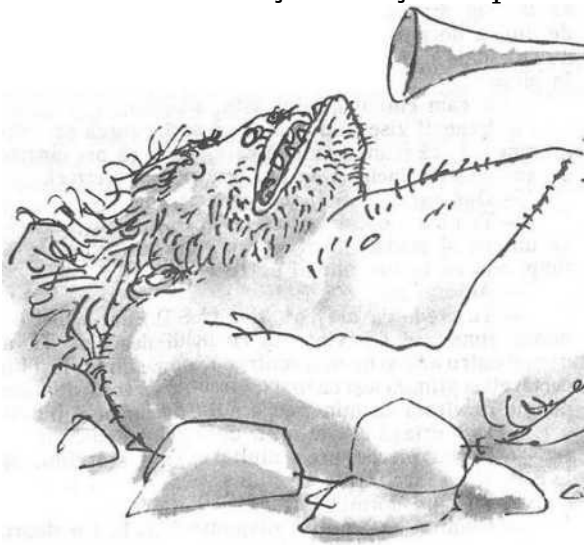

— Stai acolo unde eşti, miericică dulce, zise el, şi o să aibă amândoi o boangă-goangă de pomană!

Lasă jos plasa de prins vise, dar valiza rămase în mână. Din două salturi ajunse în partea cealaltă a peşterii şi cu cealaltă mână culese în grabă trompeta cu care îl văzuse Sofi prima dată în sat. Cu valiza într-o mână şi trompeta în cealaltă, ţâşni afară din peşteră.

«Ce-o fi vrând să facă acum?» se întrebă Sofi în gând.

— Scoate capul afară bine, zise U.B.P., ca să vadă ce se întâmplă.

Când se apropie de uriaşii care dormeau, U.B.P. Încetini goana şi începu să se mişte cu grijă. Se apropie în vârfurile picioarelor de monştrii care dormeau. Sforăiau la fel de tare. Erau respingători, scârboşi, înspăimântători. U.B.P. mergea printre ei în vârfurile picioarelor. Tre’

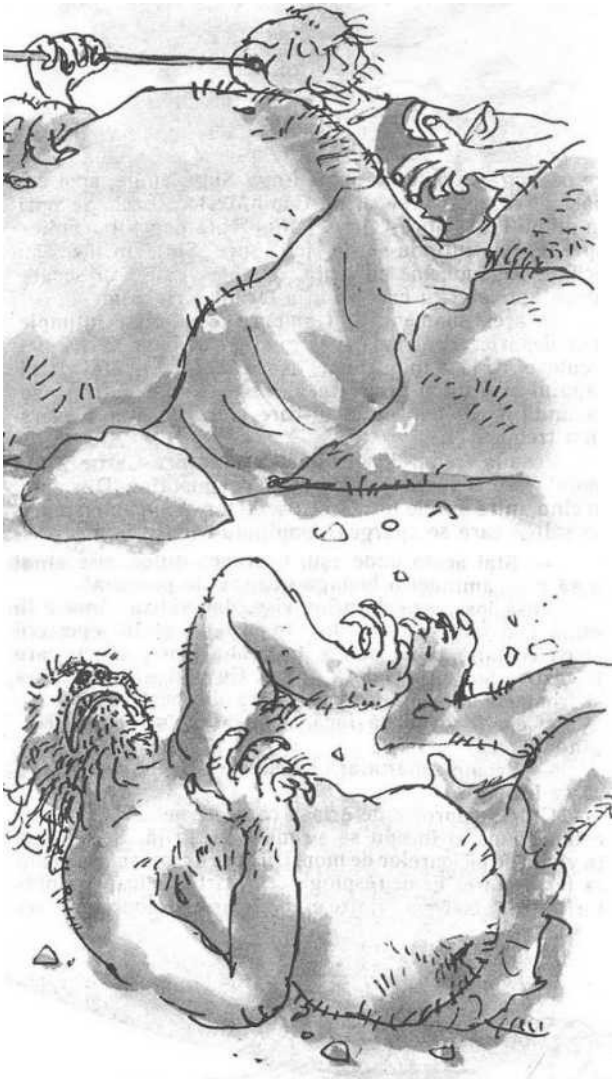

eu pe lângă înghite-Mate, pe lângă Suge-Sânge, apoi depăşi pe Toacă-Carne şi pe Copil-Mestecătorul. Se opri în dreptul lui Mâncă-Carne. îşi îndreptă degetul arătător spre el şi, uitându-se în jos, spre Sofi, îi făcu cu ochiul. Îngenunche cu grijă, deschise valiza şi scoase afară borcanul în care se afla teribilul trocoşat.

În acest moment, Sofi ghici ce avea să se întâmple mai departe. «Vai de mine! gândi ea. Poate să fie periculos!» Se lăsă în buzunar, în aşa fel încât numai vârful capului şi ochii îi erau afară. Voia să fie gata să se ascundă imediat în cazul în care lucrurile n-ar fi mers cum trebuie.

Erau la vreo trei metri în faţa lui Mâncă-Carne. Zgomotul care îl făcea sforăind era dezgustător. Din când în când, între buzele întredeschise se forma un balon mare de salivă care se spărgea, umplându-i toată faţa.

U.B.P., concentrându-se la maximum, să nu facă niciun zgomot, deşurubă capacul şi turnă tracoşatul violaceu şi năbădăios în gura trompetei. Puse celălalt capăt între buze şi îndreptă instrumentul spre faţa lui Mâncă-Carne. Inspiră adânc şi… pfuuu!… Suflă cu putere.

Sofi văzu un nor roşiatic transparent îndreptându-se spre faţa uriaşului. Pentru o fracţiune de secundă pluti deasupra feţei lui, după care dispăru. Parcă ar fi fost aspirat prin nasul uriaşului, dar totul se petrecuse atât de repede, încât Sofi nu era sigură.

— Acum, mai bine să se furişeze undeva în siguranţă, şopti U.B.P.

Se depărtă, ţopăind vreo sută de metri, după care se opri. Se lăsă pe vine.

— Acum, zise el, aşteaptă explozia!

N-avură mult de aşteptat. Deodată, aerul parcă fu despicat de cel mai îngrozitor răcnet pe care Sofi îl auzise

vreodată. Mâncă-Carne, cu cei 20 de metri ai lui, se ridică în aer şi căzu din nou cu o bufnitură puternică. Pe urmă începu să se contorsioneze, să se înşurubeze şi să sară din ce în ce mai violent. Era înfricoşător.

— Îiiauu! răcni Mâncă-Carne. Aiii! Ouuu!

— Încă doarme, şopti U.B.P. Trocoşatul de coşmar a început.

— Aşa-i trebuie, zise Sofi. Nu putea să simtă niciun fel de milă pentru bruta care mânca copii ca pe nişte bucăţi de zahăr.

— Ajutor! ţipă Mâncă-Carne. Vine după mine! Mă prinde!

Învălmăşeala de mâini şi de picioare aruncate în aer devenea tot mai ameninţătoare. Era impresionant să vezi o creatură masivă ca asta mişcându-se cu atâta energie necontrolată.

— E Jack! Mâncă-Carne. E netrebniciosul şi hoţomanul de Jack! Vine după mine! Mă bâtăbate! Mă suliţează! Mă bâldâneacă! Este Jack cu vrejul de fasole! Aoleu, nimic nu-i stă în cale!

Mâncă-Carne se zvârcolea pe pământ ca un şarpe

uriaş în ghearele morţii.

— Fie-ţi milă de mine, Jack! Nu mă omorî!

— Cine este Jack, de care vorbeşte? şopti Sofi.

— Jack este singura frunză umană de care e frică la uriaşi. Este îngroziţi de Jack, fiindcă a auzit că omoară uriaşi.

— Ajutor! ţipă Mâncă-Carne. Ai milă de un biet uriaş amărât! Ah, vrejul de fasole! Vine la mine cu vrejul cu ţepi! Te implora, Jack! Te roagă să nu bată la mine cu vrejul înfigeânţepător!

— La noi, uriaşii, şopti U.B.P., nu prea ştie multe despre frunza umană de temut pe nume Jack. Ştie numai că este cunoscut pentru că omoară uriaşi şi că are ceva care se cheamă vrej de fasole. Ştie că vrejul de fasole este un obiect înfricoşător, cu care Jack omoară uriaşi.

Sofi nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Ce tot zâmbeceşte? întrebă U.B.P., uşor iritat.

— Îţi spun eu mai târziu, zise Sofi.

Coşmarul înspăimântător pusese acum stăpânire pe uriaş în aşa măsură, încât tot corpul i se înfăşurase în noduri.

— Nu, Jack! Eu nu mănâncă la tine! ţipă Mâncă-Carne. Eu nu mănâncă niciodată frunze umane! Jura că n-a înguşat niciodată nicio frunză umană în toată viaţa mea!

— Mincinos! zise U.B.P.

În momentul acela, unul din pumnii strânşi ai lui Mâncă-Carne îl pocni pe Toacă-Carne exact în gură. În acelaşi timp, unul din picioarele lui îl lovi pe înghite-Maţe direct în burtă. Cei doi uriaşi se treziră instantaneu şi ţâşniră drept în picioare.

— A măturat la mine un pumn drept în gură! strigă Toacă-Carne.

— La mine a umflat un picior drept în maţe! urlă înghite-Maţe.

Cei doi se repeziră la Mancă-Carne şi începură să-i

toarne pumni şi picioare unde nimereau.

Buimăcitul Mâncă-Carne se sculă şocat. Ieşea dintr-un coşmar şi intra la altul. Intră răcnind în bătălie. În zăpăceala de pumni şi picioare, unul după altul, uriaşii care încă mai dormeau, erau loviţi, călcaţi în picioare. Nu peste multă vreme, toţi erau în picioare, gata de orice. Se loveau cu pumnii şi picioarele, se zgâiau şi se muşcau cât de tare puteau. Sângele curgea peste tot. Nasuri erau muşcate şi dinţi săreau afară ca grindina. Uriaşii răcneau, mugeau, blestemau şi, pentru mai multe minute, un zgomot ca de bătălie a răsunat pe câmpia galbenă.

U.B.P. zâmbea cu gura până la urechi, într-o delectare absolută.

— Place la mine, când vede aşa scărmăneală! zise el.

— Or să se omoare între ei, zise Sofi.

— Niciodată! răspunse U.B.P. Bestiile se scărmăneşte aşa tot mereu. Curând se face noapte şi o să ţopăie cu toţii să-şi umple burdihanele.

— Blesteamă şi înjură mizerabil, zise Sofi. Ti urăsc!

Întorcându-se în linişte în peşteră, U.B.P. zise încet:

— A folosit bine coşmarul, nu?

— Excepţional! zise Sofi. Bravo ţie!

Vise

Uriaşul cel Bun şi Prietenos stătea acum la masă şi-şi făcea tema. Sofi stătea cu picioarele încrucişate pe masă şi-l privea cum lucrează. Borcanul de sticlă care conţinea singurul vis bun pe care-l prinseseră se afla între ei. U.B.P., cu mare grijă şi răbdare, desena ceva pe o foaie de hârtie, cu un creion uriaş.

— Ce scrii acolo? îl întrebă Sofi.

— Fiecare vis trebuie să aibă o etichetă pe borcan, zise el. Cum să găsească altfel pe cel care are nevoie în graba mare?

— Bine, dar nu poţi să ştii exact ce este în vis doar ascultând înăuntru, nu? întrebă Sofi.

— Eu poate, zise U.B.P., neridicându-şi privirea.

— Cum? Numai prin felul în care zbârnâie?

— Da! mai puţin sau mai mult are dreptate. Fiecare vis de pe lume face o bâzmuzică diferită. Şi clăpăugele, şi fâlfâitoarele mele de urechi este în stare să înţeleagă muzica.

— Când spui «muzică», înţelegi «melodii»?

— Eu nu înţelege melodii.

— Atunci ce înţelegi prin «muzică»?

— Frunzele umane are muzica lor, drept sau stâng?

— Drept! zise Sofi. Tot felul de muzică.

— Şi câteodată frunzele umane e impresionate când ascultă muzica minunoasă. îi furnică pe şira spinării. Drept sau stâng?

— Drept, zise Sofi.

— Deci, muzica spune *ceva* la ei. Trimite mesaj. Nu cred că frunzele umane înţelege exact mesajul, dar place la ei oricum.

— Corect, zise Sofi.

— Dar cu urechile astea clăpăuge şi fâlfâitoare ale mele eu nu numai că aude muzica pe care o face visele.

dar chiar o şi *înţelege*.

— Adică, cum o înţelegi? întrebă Sofi.

— Adică o citeşte, zise U.B.P. Vorbeşte la mine. Este ca o limbă slănină.

— Asta mi se pare greu de crezut, zise Sofi.

— Este sigur că la tine este greu de crezut şi că ezixtă extratereştri care vine de pe alte planeturi.

— Bineînţeles că nu cred aşa ceva, zise Sofi.

U.B.P. O privi grav cu ochii lui uriaşi.

— Speră să nu se supere pe mine, zise el, dar frunzele umane crede că este foarte deştepte şi în realitate nu este aşa. Cele mai multe nu are mai multă minte decât nişte sâmburi de cacavete.

— Poftim? zise Sofi.

— Problema cu frunzele umane este, continuă el, că ele refuză să creadă în orice dacă nu vede cu clipochii lor. Extrafereştii sigur că ezixtă. Se întâlneşte cu ei tot mereu. Eu poate să şi vorbească cu ei. îşi întoarse privirea spre bucata de hârtie şi, mulţumit de sine, începu să scrie.

Sofi se apropie să poată citi ce scrisese până atunci.

Literele erau imprimate grosolan, neterminate. Scria aşa:

VISU ESTE DESPER CU SALVEAZĂ LO PROFESORU DE LA ÎNEC. SARE ÎN RÂU DE PE UN POD ÎNAL. TRAGE PROFESORU AFARA LA MÂL ŞI FACE RESPIRAŢIE GURA LA NAS…

— Respiraţie cum? întrebă Sofi.

U.B.P. se opri din scris şi ridică încet capul. Ochii i se opriră pe faţa lui Sofi.

— A spus la tine şi mai înainte, spuse el liniştit. Eu nu avut norocul să poată să meargă la şcoală. Face foarte multe greşeli, dar nu e vina mea. Încearcă cum poate. Tu este fetiţă drăgălaşă, dar nu uita la tine că nici tu nu este domnişoara Ştie-Tot.

— Îmi pare rău, zise Sofi. Iartă-mă! E foarte urât din partea mea să te tot corectez aşa.

U.B.P. se uită la ea fix încă câteva secunde, după care îşi aplecă din nou capul şi-şi continuă munca încet şi cu migală.

— Dar, spune-mi, te rog, zise Sofi, dacă tu suflai visul ăsta în dormitor la mine, când eu dormeam, chiar aş fi început să visez cum îmi salvam profesorul sărind de pe un pod?

— Mai mult, zise U.B.P. Mult mai mult. Dar eu nu poate să scribleze tot visul pe o bucăţică de hârtie. Sigur că e mai mult decât atât.

U.B.P. puse creionul jos şi-şi aşeză imensa ureche lângă borcan. Ascultă cu atenţie vreo jumătate de minut.

— Da, zise el, încuviinţând cu mişcări solemne din

cap, în sus şi în jos. Visul continuă frumos. Şi are un sfârşit foarte caracomic.

— Cum se termină? zise Sofi. Hai, te rog, spune-mi!

— Tu ar visa că, dimineaţa următoare, după ce salvează profesorul din râu, când ajunge la şcoală, găseşte toţi cinci sute de pochii adunaţi în curte şi pe directorul şcolii în picioare, zicând: «Eu vrea ca toată şcoala să aplaude la Sofi, pentru că este aşa de curajoasă şi a salvat viaţa eminentului profesor de aritmetică, domnul Figgins, care a fost împins din greşeală în râu de profesoara de gimnastică, domnişoara Hopşotron.» Şi toată şcoala aplaudă şi strigă: «Bravo, bine Sofi!» şi, după asta, toată viaţa chiar când greşeşte socotelile şi le amestencâlceşte, domnul Figgins îi dă tot nota zece şi scrie «foarte bine, Sofi», în carnet. Pe urmă se scoală.

— Aşa vis, mai zic şi eu! zise Sofi.

— Sigur că place la tine, zise U.B.P. Este un fizvrăjit auriu.

Linse spatele etichetei şi o lipi pe borcan.

— De obicei, continuă el, eu scrie mai mult pe etichetă. Dar acum tu se uită la mine şi nu poate să se concentreze.

— Mă duc să stau în altă parte, zise Sofi.

— Nu se duce, zise el. Uite la tine în borcan. Eu crede că la tine poate să vadă visul ăsta.

Sofi se uită în borcan şi acolo, înăuntru, văzu conturul a ceva palid, translucid, de mărimea unui ou de găină. Avea o nuanţă pală de albastru-verzui, ca apa mării şi se mişca încet şi elegant. Stătea liniştit pe fundul borcanului, dar îşi schimba forma, pulsând încet din toată masa lui, uşor, de parcă /espira.

— Se mişcă! strigă Sofi. E viu!

— Sigur că e viu.

— Ce-i dai să mănânce? întrebă Sofi.

— Nu trebuie mâncare, spuse U.B.P.

— Bine, dar asta nu este cruzime? zise Sofi. Toate vieţuitoarele au nevoie de hrană. Chiar copacii şi plantele.

— Şi vântul este viu, zise U.B.P. Se mişcă, îl simte pe obraji şi pe mâini. Dar nimeni nu-i dă de mâncare.

Sofi tăcu. Extraordinarul uriaş îi tulbura ideile.

— Visele nu are nevoie de nimic, zise U.B.P. Dacă este unul bun, aşteaptă în pace, tot mereu, până dă drumul să facă treaba lui. Dacă este unul rău, se zbate să iese afară.

U.B.P. se ridică în picioare şi se îndreptă spre una din multele etajere şi aşează borcanul lângă miile de alte borcane.

— Te rog, poţi să-mi arăţi şi alte vise? întrebă ea.

U.B.P. ezita.

— Nimeni nu le-a văzut niciodată, zise el. Dar te lasă pe tine să se uite puţin.

O luă pe Sofi de pe masă şi o aşează pe palma uriaşă a mâinii lui; o duse aproape de etajere.

— Aici este unele din cele mai bune. Fizvrăjite aurii.

— Mai aproape, te rog, să pot să citesc etichetele, zise Sofi.

— Etichetele spune numai bucăţele din ele, zise U.B.P.

Ele e mult mai lungi. Etichetele este ca să aducă aminte la mine.

Sofi se concentra să citească. Prima etichetă era destul de lungă. Era lipită de jur-împrejur şi Sofi trebuia să întoarcă borcanul ca să citească. Scria aşa:

«AZI STA ÎN CLASA ŞI DESCOPERĂ CA DACĂ SE UITA LA PROFESOARA ÎNTR-UN FEL SPECIAL, EU POATE SA ADOARMĂ PE EA. AŞA CĂ SE UITA LA EA ŞI LA URMA ÎI CADE CAPU’ PE CA-TEDRA ŞI ADOARME PEFUND. SFORĂIE TARE ŞI ATUNCI INTRA DIRECTORU ŞI STRIGA: «SCOALATE DOMNIŞOARA PLUMRIDGE! CUM ÎNDRĂZNEŞTE SA DOARMĂ ÎN ORA! DU-TE ŞI IAŢ-I PĂLĂRIA ŞI PALTONU ŞI PĂRĂSEŞTE ŞCOALA PENTRU

TOTDEAUNA! ESTE CONCEDIATA!» DAR IMEDIAT ADOARME ŞI PE DIRECTOR ŞI SE DĂRÂMA LA PODEA CA O GRĂMADA DE PELTEA ŞI STA ACOLO ÎNTR-O MOVILA ŞI SFORĂIE MAI TARE CA DOMNIŞOARA PLUMRIDGE. ŞI PORMA AUDE VOCEA LU MAMA CARE ZICE: «SCOALATE, MICU DEJUN E GATA!»

— Ce vis caraghios, zise Sofi.

— Este un cling-bing, zise U.B.P. Este un pardon poznaş!

Dedesubtul marginii etichetei, Soli văzu visul stând liniştit pe fundul borcanului, ca celălalt, dar parcă puţin mai mare.

— Ai vise separate pentru băieţi şi pentru fete? întrebă Sofi.

— Sigur că da, zise U.B.P. Păi dacă dă un vis de fete la un băiat, chiar dacă e un vis caracomic şi poznaş, băiatul când se trezeşte zice ce troglodeală de vis mai e şi asta?!

— Băieţii aşa ar zice, răspunse Sofi.

— Pe etajera asta toate visele e de fete, zise U.B.P.

— Pot să citesc eticheta de pe un vis de băieţi? întrebă Sofi.

— Da, zise U.B.P., şi o ridică pe Sofi mai sus, la o altă etajeră. Pe cea mai apropiată etichetă scria:

„ÎŞI FACE O PERECE DE CIZME EXTRAORDINARE ŞI CÂND LE PUNE POATE SA MEARGĂ ÎN SUS PE PERETELE DE LA BUCĂTĂRIE. ACUMA MERGE CU CAPU’ ÎN JOS PE TAVAN ŞI CÂND SORA MEA INTRA,

ÎNCEPE SA ŢIPE LA MINE CUM FACE EA: «CE DRACU’ FACE ACOLO SUS PE TAVAN?» ŞI IO SE UITA LA EA ŞI ZÂMBEŞTE: «ŢI-AM SPUS CA MA FACE SA SE URCE PE PEREŢI ŞI A REUŞIT!»”.

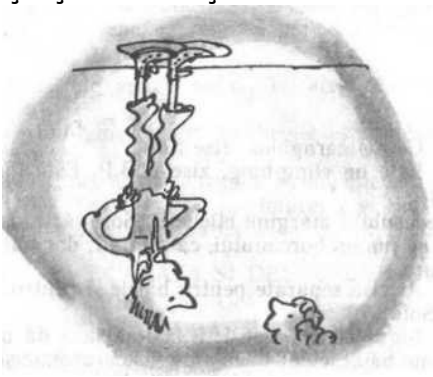

— Asta mi se pare destul de prostesc, zise Sofi.

— La băieţi nu pare, zise U.B.P., zâmbind. Asta este alt cling-bing. Haide, că a văzut destul acum.

— Lasă-mă să mai văd unul de băieţi, te rog! zise Sofi.

Pe eticheta următoare scria:

„TELEFONU SUNA LA NOI ACASĂ ŞI TATA RĂSPUNDE CU VOCEA LUI IMPORTANTA: «LA TELEFON!». PORMA SE FACE ALB LA FAŢA ŞI VOCEA LUI SUNA CARAGIOS. SPUNE: «CUM? CINE?» ŞI PORMA SPUNE: «DA, DOMNULE, SIGUR, DOMNULE, DA SUNTEŢI SIGUR CA EU MINE DORIŢI SA VORBIŢI ŞI NU CU FIUL MEU?» FATA LU TATA SE SCHIMBA LA CULUARE DIN ALB ÎN VIOLET ŞI INCITE MEREU CA ŞI CUM AR AVEA UN RAC ÎN GÂT ŞI LA URMA ZICE: «DA, DOMNULE, IMEDIAT, DOMNULE» ŞI PORMA SE ÎNTOARCE LA MINE ŞI ZICE CU RESPECT: «CUNOAŞTE LA TINE PE PREŞEDEINTELE STATELOR UNITE?» ŞI EU ZICE: «NU, DA EL A AUZIT DE MINE». PORMA ARE O DISCUŢIE

[. UNGĂ LA TELEFON ŞI ZICE: «ARE SA SE OCUPE DE ASTA, DOMNULE PREŞEDINTE. DUMNEAVOASTRĂ O SA STRICAŢI TOT, DACĂ FACEŢI CUM SPUNE-ŢI». ŞI OCII LU TATA IESE DIN ORBITE ŞI PORMA AUDE VOCEA ADEVĂRATA A LU TATA, CARE ZICE: «SCOALATE LENEŞULE CA IAR ÎNTÂRZIE LA ŞCOALA»”.

— Aa, băieţii sunt nebuni! zise Sofi. Mai lasă-mă puţin!

Începu să citească următoarea etichetă:

„FACE BAIE ŞI DESCOPERĂ CA DACĂ APASA TARE PE BURIC SIMTE CEVA CIUDAT ŞI DINTR-ODATĂ PICIOARELE NU SE MAI VEDE NICI MÂINILE. DE FAPT A DEVENIT INVIZIBIL. EU ESTE TOT ACOLO DA NIME NU POATE SA MA VADĂ. NICI EU. MAMA INTRA ŞI ZICE: «UNDE O FI COPILU’ ALA, ERA ÎN CADA ACUM UN MINUT ŞI MAI MULT CA PRECIS NU S-A SPĂLAT CUM TREBUIE». ŞI IO ZICE: «SUNT AICI» ŞI EA ZICE: «UNDE?» ŞI EU ZICE: «AICI» ŞI EA ZBIARA: «HENRY, VINO REPEDE!» ŞI CÂND VINE TATA SE SPALA ŞI VEDE SĂPUNU ZBURÂND ÎN AER, DA PE MINE NU MĂ VEDE ŞI ZICE: «UNDE EŞTI, BĂIETE?» ŞI EU ZICE: «AICI!» ŞI EL ZICE: «U N D E?» ŞI EU ZICE: «A I C I» ŞI EL ZICE: «SĂPUNU, BĂIETE! SĂPUNU ZBOARĂ ÎN AER!» ŞI PE URMA APASA IAR ŞI DEVINE VIZIBIL. TATA DA PE DINAFARA DE BUCURIE ŞI ZICE: «TU ESTE BĂIATU’

INVIZIBIL. ACUM O SA SE DISTREZE DE MINUNE». ŞI DUPĂ CE IESE DIN BAIE, SE ŞTERGE, PUNE HALATU ŞI PAPUCI ŞI APASA PE BURIC DIN NOU, CA SA DEVINĂ INVIZIBIL ŞI PLEACĂ AFARĂ. ŞI BINE ÎNŢELES CĂ NUMAI IO E INVIZIBIL, NU ŞI LUCRURILE DUPĂ MINE, ŞI CIN LUMEA VEDE UN

HALAT CU PAI UCI PL STRADA SE FACE PANICA ŞI LUMEA STRIGA: «O FANTOMĂ!». ŞI LUMEA ZBIARA ÎN STÂNGA ŞI-N DREAPTA ŞI UN POLIŢIST SOLID FUGE CA SĂ-I SALVEZE ŞI CEL MAI MIŞTO ÎL VEDE PE DOMNU' GRUMMIT DE ALGEBRA IEŞIND DINTR-UN BAR ŞI SE DUCE LA EL ŞI-I FACE «BĂU!» ŞI EL ŢIPA ÎNGROZITOR ŞI INTRA LA LOC ŞI CÂND SE ŞCOALA SE SIMTE UŞOR CA O FULPANA".

— Asta e chiar ridicol, zise Sofi, dar în acelaşi timp nu putu rezista tentaţiei de a apăsa şi ea pe buric, ca să vadă dacă se întâmplă ceva. Dar nu se întâmplă nimic.

— Visele e lucruri misterioase, zise U.B.P. Frunzele umane nu le înţelege. Nici profesorii lor cei mai deştepţi nu le înţelege. A văzut destul?

— Doar ăsta, zise Sofi. Asta e ultimul.

Începu să citească.

„A SCRIS O CARTE ŞI E AŞA DE INTERESANTA CA NU POATE SE LASE. DE CÂND CITEŞTE PRIMUL RÂND ESTE CAPTURAT CĂ NU SE MAI OPREŞTE

PÂNĂ LA CAPĂT. PE TOATE SRTAZILE OAMENI SE CIOCNEŞTE UNI DE ALŢI FINCA STA CU FAŢA ÎN CARTE, ŞI DENTIŞTI CITEŞTE ŞI ÎNCEARCĂ SA PUUNA PLOMBE ÎN A ACELAŞI TIMP, DA LA NIMENI NU-I PASA CA CITEŞTE ŞI EL ŞOFERI CITEŞTE CÂND CONDUCE ŞI MAŞINILE SE CIOCNEŞTE PESTE TOT. CHIRURGI CITEŞTE CIN OPEREAZĂ PE CREIER, PILOŢI CITEŞTE ŞI AJUNGE LA SAHARA ÎN LOC DE LONDRA. FOTBALIŞTI CITEŞTE PE TEREN FINCA NU SE POATE OPRI ŞI ALERGĂTORI OLIMPICI CITEŞTE LA CONCURS. TOŢI TREBE SA VADĂ CE SE-NTÂMPLA MAI DEPARTE ŞI CÂND SE ŞCOALA ÎNCĂ MAI SIMTE UN FLUTURE ÎN BURTA DE FERICIRE CĂ ESTE CEL MAI MARE SCRIITOR DIN LUME

ŞI MAMA INTRA ŞI ZICE «M-AM UITA ÎN CAIETU TĂU ASEARĂ ŞI SCRI CUMPLIT, LA FEL ŞI PUNTUAŢIA”.

— Ajunge acum, zise U.B.P. este dilioane şi dilioane şi a obosit mâna ţinându-te sus.

— Dar în partea cealaltă, ce fel de vise sunt? întrebă Sofi. De ce ai etichete aşa de mici?

— Este pentru că într-o zi a prins aşa de multe, că n-a avut timp şi putere să scrie etichete lungi. Dar e destul ca

să aducă aminte.

— Pot să mă uit? întrebă Sofi.

Deşi obosise şi-l durea braţul, U.B.P. O purta pe Sofi spre borcanele pe care le arăta. Sofi citi repede, una după alta:

— Ce nu înţeleg eu, zice Sofi, este cum ai reuşit, totuşi, să înveţi să scrii.

«SE URCA PE MUNTELE EVEREST NUMAI CU PISICA.»

«INVENTEAZĂ O MAŞINĂ CARE MERGE CU PASTA DE DINŢI.»

«POATE SA FACĂ SA SE APRINDĂ ŞI SĂ SE STINGĂ BECUL DOAR DACĂ SE CONCENTREAZĂ».

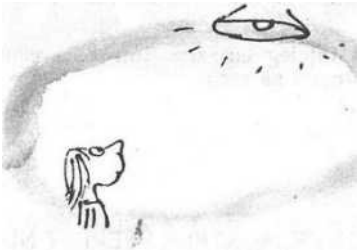

«ARE NUMA OPT ANI DAR CREŞTE O BARBĂ SPLENDIDA CA UN TUFIŞ ŞI TOT CEILALŢI BĂIEŢI MOARE DE INVIDIE.»

«POATE SA SARA DE PE UN GEAM DE LA ORICE ÎNĂLŢIME ŞI SĂ PLUTEASCĂ PÂNĂ JOS.»

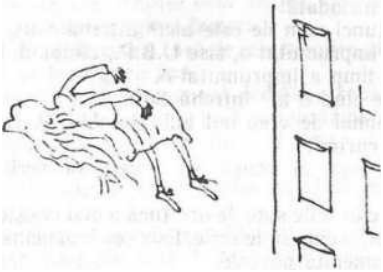

«ARE O ALBINA CARE O ŢINE ÎN CASA ŞI FACE O MUZICĂ DE ROCENROL DÂND ZBUARA.»

— Ah, tocmai se gândea cât mai este până tu întreabă asta.

— Considerând că n-ai fost niciodată la şcoală, mi se pare extraordinar! Cum ai făcut să înveţi?

U.B.P. traversă peştera şi deschise o uşiţă secretă în perete. Scoase de acolo o carte veche şi jerpelită. După dimensiunile obişnuite, cartea era normală, dar arăta ca un timbru în mâna lui U.B.P.

— Într-o noapte, zise U.B.P., sufla un vis pe o fereastră şi a văzut cartea asta pe noptiera unui băiat. Voia foarte tare cartea, dar nu putea s-o fure. Nu face aşa ceva niciodată.

— Atunci cum de este aici? întrebă Sofi.

— A împrumutat-o, zise U.B.P., zâmbind. Doar pentru scurt timp a împrumutat-o.

— De când o ai? întrebă Sofi.

— Numai de vreo opt ani, zise U.B.P. O s-o pună la loc în curând.

— Şi aşa ai reuşit să înveţi să scrii? întrebă

Sofi.

— A citit-o de sute de ori. Încă o mai citeşte şi învaţă cuvinte noi, şi cum să le scrie. Este cea mai nemaicântătoare şi impomenită poveste.

Sofi luă cartea din mâna lui şi citi tare:

— «Nicholas Nickleby.»

— De Dalhl's Chickens, zise U.B.P.

— De cine?

În momentul acela, afară se auzi un zgomot nemaipomenit, ca cel pe care-l fac caii când aleargă.

— Ce-i asta? strigă Sofi.

— E ora la care uriaşii îşi ia zborul spre alte ţări, ca să înguşe frunze umane, zise U.B.P. şi o ascunse iute pe Sofi în buzunarul vestei, după care se grăbi spre intrarea peşterii şi rostogoli bolovanul din dreptul ei.

Sofi, uitându-se prin gaura buzunarului, avu timp să-i vadă pe uriaşi trecând în galop.

— Unde se duce în seara asta? strigă U.B.P. după ei.

— Ţâşneşte în braga mare în Anglia, răspunse Mâncă-Carne, în trecere. Anglia este un loc splendid şi are chef de nişte pochii englezi fraiezi.

— Io ştie unde este o casă de fete hihotite, zise

Stoarce-Fete, şi-mi lasă gura apă.

— Şi io ştie unde este o casă de băieţi tropăiţi, strigă înghite-Maţe. Tot ce aşteaptă e să ia o mână plină. Băieţii englezi e maimdilicoşi. Să te lingi pe deşte şi nu altceva!

În câteva secunde, toţi cei nouă uriaşi dispărură fără urmă.

— Ce-a vrut să spună, întrebă Sofi, scoţându-şi capul din buzunar. Ce-i aia casă de fete hihotite?

— Vrea să spună şcoală de fete, zise U.B.P. O să le mănânce în buchete.

— Nu se poate! strigă Sofi.

— Şi băieţii de la şcoala de băieţi, zise U.B.P.

— Asta nu trebuie să se întâmple! strigă Sofi. Trebuie să-i oprim! Nu putem să stăm aşa şi să nu facem nimic.

— Dar nu poate să facă nimic, zise U.B.P. Este neputincioşi ca o coadă de cal.

Se aşază jos pe un bolovan albastru, de lângă intrare.

— Acum poate să meargă afară, dacă vrea, până se întoarce ei, zise U.B.P.

Soarele coborâse după orizont şi se făcea întuneric.

Marele plan

— Trebuie neapărat să-i oprim! striga Sofi. Pune-mă înapoi în buzunar şi hai să fugim după ei şi să prevenim pe toată lumea din Anglia.

— Risdicol şi neposibil, zise U.B.P. Ei merge de două ori mai repede ca mine şi o să termine de înguşat când noi o să fie de abia la jumătatea drumului.

— Dar nu putem să stăm aşa, fără să facem nimic! se văicări Sofi. Câte fete şi câţi băieţi or să mănânce în noaptea asta?!?

— Mulţi, zise U.B.P. Mâncă-Carne are o poftă de mâncare terumbilă.

— O să-i smulgă din pat când dorm!

— Cum scoate mazărea din păstaie, zise U.B.P.

— Nici nu pot să mă gândesc la aşa ceva! plânse

Sofi.

— Atunci nu te gândeşte! zise U.B.P. De ani şi ani eu stă aici pe scaunul ăsta de piatră, fiecare noapte şi suferă pentru frunzele umane pe care ei le înguşă. Dar a trebuit să se obişnuiască cu asta. Nu poate să facă nimic. Dacă n-ar fi fost un chiştoc de uriaş ronţăitor de opt metri, atunci ar fi încercat. Dar aşa, totul este în afară, pe fereastră.

— Tu ştii întotdeauna unde se duc? întrebă Sofi.

— Întotdeauna, răspunse U.B.P. în fiecare seară ţipă la mine când tropăie pe lângă peşteră. Alaltăseară strigă: «A plecat la doamna Sippi şi la doamna Souri[1], să le înguşe pe amândouă!»

— Revoltător, zise Sofi. îi urăsc!

Sofi şi Uriaşul cel Bun şi Prietenos stăteau unul lângă altul pe bolovanul albăstrui, în întunericul care se lăsase. Sofi nu se simţise niciodată mai neajutorată ca acum. După un timp, se ridică în picioare şi strigă cu năduf:

— Nu mai pot să suport! Gândeşte-te la bietele fete şi la săracii băieţi care or să fie mânca (i de vii în câteva ore! Nu putem sta fără să facem numit! Trebuie să mergem după ei!

— Nu! zise U.B.P.

— Trebuie! zise Sofi. De ce nu vrei să mergi?

U.B.P. oftă şi scutură capul cu putere.

— Ţi-a spus de cinci, şase ori până acum, zise el. Şi a treia e ultima dată! Eu nu vrea să fie văzut de frunzele umane!

— De ce nu?

— Dacă mă vede, o să mă pună într-o grădină zoologică, cu toate jagrafele şi caromizile.

— Prostii! zise Sofi.

— Şi pe tine o să te trimită la norfelinat, continuă el. Frunzele umane mari nu e cunoscute pentru bunătate de

1 (Miss — doamnă, în Ib. engleză), de unde, în text se vorbeşte de (apt despre Mississipi şi Missouri, fluvii în America de Nord!

suflet. Este mucigaşe şi nezburătoare.

— Dar asta nu este adevărat! strigă Sofi mânioasă. Unii sunt chiar foarte buni şi generoşi.

— Cine? zise U.B.P. Spune la mine unul.

— Regina Angliei! zise Sofi. Nu poţi să spui că este mucigaşă şi nezburătoare.

— Păi… zise U.B.P.

— Nu poţi nici să spui că este ţâşti-bâşti sau bună-de-nimic, zise Sofi, din ce în ce mai mânioasă.

— Mâncă-Carne tare-ar mai vrea s-o înguşe, zise U.B.P., zâmbind.

— Pe cine? Pe Regină? strigă Sofi, împietrită.

— Da, răspunse U.B.P. Mâncă-Carne zice că n-a mâncat niciodată o regină şi că probabil are o aromă speciabilă.

— Cum îndrăzneşte? strigă Sofi.

— Dar Mâncă-Carne zice că e prea mulţi soldaţi în jurul palatului şi nu împrăzneşte.

— Bine face! zise Sofi.

— Zice că i-ar place foarte mult să înguşe un suldat din ăia îmbrăcaţi frumos în roşu, dar se gândeşte la pălăriile alea de blană, că i se lipeşte în gât.

— Îi doresc să se sufoce! zise Sofi.

— Mâncă-Carne e foarte gribuliu, zise U.B.P.

Sofi tăcu pentru câteva momente, după care ochii îi luciră de bucurie şi strigă:

— Ştiu! Pe cuvântul meu că ştiu!

— Ce ştie? întrebă U.B.P.

— Ce-i de făcut! strigă Sofi. Mergem la Regină! Ce idee nemaipomenită! Dacă mergem să-i spunem Reginei ce vor să facă bestiile de uriaşi, ea o să ştie ce-i de făcut.

U.B.P. se uită în jos la ea cu tristeţe şi scutură capul.

— Ea n-o să creadă niciodată pe tine, zise U.B.P. Nici într-o lună de luni.

— Ba cred că da.

— Niciodată, zise U.B.P. O să-i sune ca o poveste de amorţit pochiii şi Regina o să râdă şi o să spună «Ce umoaşă gonflatăb.

— Ba n-o să spună!

— Bineînţeles că o să spună, zise U.B.P. A spus la tine că frunzele umane nu crede în uriaşi.

— Atunci trebuie să găsim o cale s-o facem să creadă, zise Sofi.

— Şi cum o să poată la tine să intre înăuntru, *în primul* rând? întrebă U.B.P.

— Stai puţin acum, zise Sofi. Stai puţin, că am acum o altă idee.

— Ideile tale e pline de muşte uscate, zise U.B.P.

— Asta care ţi-o spun acum, nu e. Zici că dacă-i spunem Reginei n-o să ne creadă?

— Sigur că nu! zise U.B.P.

— Dar noi *n-o să-i spunem*! zise Sofi entuziasmată. Nu e nevoie *să-i spunem*! O s-o facem să viseze!

Asta este şi mai spumflată! zise U.B.P. Visele e frumoase, dar nimeni nu crede în ele. Când se trezeşte spune: «Slavă Domnului că n-a fost decât un vis!»

— Nu-ţi face probleme cu asta! zise Sofi. Asta aranjez eu.

— Nu poate să aranjeze! zise U.B.P.

— Ba pot! zise Sofi. Dar la început trebuie să te întreb un lucru foarte important, poţi tu să faci pe cineva să viseze ce vrei tu?

— Orice, zise U.B.P., cu mândrie.

— Dacă ţi-aş spune că aş vrea să visez că zbor într-o cadă de baie, cu aripi argintii, poţi să mă faci să visez asta?

— Pot, zise U.B.P.

— Dar cum? întrebă Sofi. Cu siguranţă că/m-ai un vis exact ca ăsta în colecţia ta.

Nu are, zise U.B.P., dar poate să facă imediat un amestec.

— Cum poţi să faci amestecul? întrebă Sofi.

— Este cam ca la prăjitură, zise U.B.P. Dacă pune cantitate bună din lucruri diferite, iese aşa cum vrea: mai

dulce, mai crescută, cu stafide sau umflată tare ca un cozonac. La fel şi cu visele.

— Zi mai departe! zise Sofi.

— Are dilioane pe etajere, drept sau sting?

— Drept! zise Sofi.

— Are vise despre căzi de baie o sumedenie. Are vise despre aripi argintii, la fel. Tot ce are de făcut este să le amestece cum trebuie şi are un vis cum tu zboară într-o cadă de baie cu aripi argintii.

— Înţeleg acum, dar nu ştiam că poţi să amesteci două vise.

— La vise le place să fie amestecate, răspunse U.B.P. Se simte foarte singure acolo, în borcanele de sticlă.

— Bine, zise Sofi. Acum, spune-mi, ai vise despre Regina Angliei?

— O grămadă, zise U.B.P.

— Dar despre uriaşi?

— Sigur, zise U.B.P.

— Dar despre uriaşi care mănâncă oameni?

— Puzderie! zise U.B.P.

— Dar despre fetiţe ca mine?

— Astea e cele mai obişnuite. Are borcane şi borcane de vise cu fetiţe.

— Şi poţi să le amesteci aşa cum spun eu?

Sofi era din ce în ce mai entuziasmată.

— Bineînţeles! Dar cum poate să ajute pe noi un vis? Eu crede că tu bate şaua pe altă iapă!

— Stai puţin! zise Sofi. Ascultă cu atenţie: vreau să faci un amestec pe care să-l sufli în dormitorul Reginei Angliei, când doarme. Şi uite cum o să fie visul.

— Stăteai puţintai! zise U.B.P. Cum poate să ajungă suficient de aproape de dormitorul Reginei, ca să poată să sufle visul? Vorbeşte valiberne!

— Asta îţi explic mai târziu, zise Sofi. Acum, te rog, ascultă cu atenţie. Uite cum este visul pe care vreau să-l

faci. Asculţi?

— Da, zise U.B.P.

— Vreau ca Regina să viseze că nouă uriaşi oribili, fiecare de douăzeci de metri înălţime, se duc în Anglia noaptea. Trebuie să viseze şi numele lor. Cum îi cheamă?

— Mâncă-Carne, Sufocă-Sugrumă, Sfarmă-Oase, Copil-Mestecător, Toacă-Carne, înghite-Maţe, Stoarce-Fete, Suge-Sânge şi Măcelarul.

— Să viseze toate numele astea, zise Sofi. Şi să viseze că se duc în Anglia exact la ora vrăjitoarelor şi răpesc fete şi băieţi din paturile lor. Să viseze că bagă mâna pe fereastră şi-i iau din paturile lor şi…

Sofi se opri.

— Îi mănâncă pe loc sau îi duc undeva mai întâi? întrebă ea.

— De obicei îi bagă direct în guşă, ca pe floricele, zise U.B.P.

— Pune asta în vis, zise Sofi. Şi pe urmă… pe urmă, visul trebuie să spună că pleacă în Ţara Uriaşilor, unde nimeni nu poate să-i prindă.

— Asta e tot? întrebă U.B.P.

— Bineînţeles că nu, zise Sofi. Trebuie să-i explicăm Reginei că există Uriaşul Bun şi Prietenos, care poate să-i spună unde trăiesc, ca să poată ea să trimită soldaţii şi toată armata, să-i captureze.

Trebuie să viseze un singur lucru, dar foarte important: că există o fetiţă pe care o cheamă Sofi, şi care stă pe fereastra ei, şi care poate să-i spună unde se ascunde Uriaşul cel Bun şi Prietenos.

— Unde se ascunde? întrebă U.B.P.

— Ajungem şi la asta, zise Sofi. Şi Regina visează visul ăsta, da?

— Da, zise U.B.P.

— Şi când se trezeşte, primul gând o să fie: «Ah, ce vis îngrozitor! Ce bine că n-a fost decât un vis!» Şi pe

urmă, ridică capul de pe pernă şi ce vede?

— Ce vede? întrebă U.B.P.

— Vede o fetiţă, pe care o cheamă Sofi, şi care stă la ea pe fereastră, adevărată, exact în faţa ei!

— Şi cum o să fie în acolo, poate să te-ntrebe?

— *Tu* o să mă pui acolo, zise Sofi. Şi acum vine partea frumoasă. Dacă cineva visează că este o fetiţă care stă pe fereastra lui, pe urmă se scoală şi o vede acolo, înseamnă că visul a devenit realitate, nu?

— Începe să înţeleagă încotro călăreşte, zise U.B.P. Dacă Regina vede că partea asta este adevărată, poate să crede că şi restul este adevărat.

— Asta este! zise Sofi. Dar o să trebuiască s-o conving eu de asta.

— Şi spune că vrei visul să arate că Uriaşul Bun şi Prietenos vorbeşte cu Regina?

— Neapărat! zise Sofi. Tu eşti singurul care poate să-i spună unde poate să-i găsească pe ceilalţi uriaşi.

— Şi cum o întâlneşte eu pe Regina? întrebă U.B.P. Eu nu vrea să fie împuşcat de soldaţi.

— Soldaţii sunt numai în faţa Palatului, zise Sofi. În spate este o grădină mare şi nu sunt soldaţi acolo niciodată. Este un gard cu ţepi de fier în jurul grădinii, ca să nu intre nimeni, dar tu poţi să sari peste ei.

— Cum de ştie la tine atât de bine lucrurile astea despre Palatul Reginei? întrebă el.

— Anul trecut eram în alt orfelinat, zise Sofi. Era în Londra şi ne duceam să ne plimbăm încoace şi încolo.

— Mă ajută să găsească Palatul? întrebă

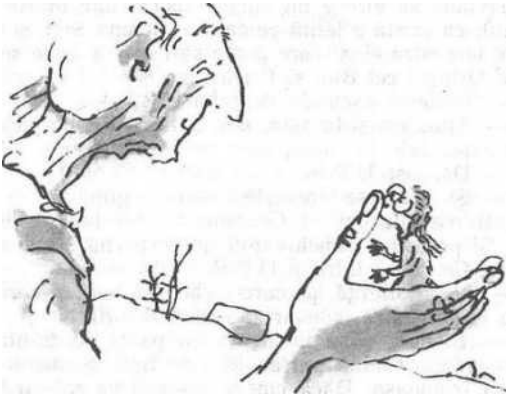

U.B.P. Eu n-a îndrăznit în viaţa mea să se tupileze în jurul Londrei.

— Îţi arăt eu drumul, zise Sofi încrezătoare.

— I-e frică de Londra, zise U.B.P.

— Nu-ţi fie! zise Sofi. E plină de străzi înguste şi întunecoase şi nu umblă nimeni pe stradă la ora vrăjitoarelor.

U.B.P. O luă pe Sofi cu grijă între degetul arătător şi degetul mare şi o aşeză în palma celeilalte mâini.

— Este foarte mare Palatul Reginei? întrebă el.

— Uriaş! răspunse Sofi.

— Atunci cum găseşte dormitorul?

— Cu asta te descurci tu. Se presupune că eşti foarte bun la asta.

— Şi este absolut sigură că Regina nu pune la mine într-o grădină zoologică, cu toate caromizile?

— Sigur că nu! zise Sofi. O să fii un erou. Şi n-o să mai mănânci cacaveţi niciodată.

Sofi îi văzu ochii uriaşului mărindu-se. U.B.P. îşi linse buzele:

— Vorbeşte serios? zise el. Chiar vorbeşte serios? N-o să mai mănânce niciodată dezgustătorii de cacaveţi?

— Nici dacă vrei, zise Sofi. Fiinţele umane nu cultivă cacaveţi.

Şi cu asta îl convinse. U.B.P. se sculă în picioare.

— Când vrea să amestece visul? întrebă el.

— Acum, zise Sofi. Imediat!

— Şi când merge la Regină? întrebă el.

— În noaptea asta, zise Sofi. Plecăm imediat, după ce faci visul.

— Acum? strigă el. De ce gărăbăneala asta?

— Dacă nu putem salva copiii din noaptea asta, cel puţin să-i salvăm pe cei de mâine, zise Sofi. Şi, toate ca toate, dar mi s-a făcut grozav de foame. N-am mâncat de douăzeci şi patru de ore.

— Atunci să se apuce de treabă, zise U.B.P.

Sofi îi dădu un pupic pe degetul mare.

— Ştiam eu că o să faci asta, zise ea. Hai să ne grăbim!

Amestecând vise

Era întuneric bine. Se lăsase noaptea. U.B.P., cu Sofi în palmă, înaintă în interiorul peşterii şi aprinse din nou lumina aceea strălucitoare, care nu se ştie de unde venea. O aşeză pe Sofi pe masă.

— Stai acolo, te roagă, şi nu ciripi. Are nevoie să audă numai linişte când amestecă un vis complicat.

Se depărtă în grabă şi scoase afară un borcan mare şi gol, de mărimea unei maşini de spălat. îl ţinea la piept şi se îndreptă spre etajerele cu mii şi mii de borcane mai mici, conţinând visele capturate de-a lungul timpului.

— Vise despre uriaşi, îşi spuse el, citind etichetele. Uriaşii care înguşe frunze umane… nu, nu asta… nici asta… asta da!… Şi asta!

Luă borcanele în grabă şi le desfăcu capacele. Turnă visele în borcanul uriaş, pe care-l ţinea la piept. Sofi privea cu atenţie globul verzui căzând în borcanul mare.

U.B.P. se îndreptă spre altă etajeră.

— Acum, bombăni el, vrea un vis despre fete hihotite şi băieţi tropăiţi.

Devenise foarte încordat. Sofi putea să-şi imagineze surescitarea lui în timp ce se mişca înainte şi înapoi printre borcane. Trebuia să fi fost cincizeci de mii de vise, toate la un loc. Dar U.B.P. p-rea să ştie locul fiecăruia.

— Vise despre o fetiţă, murmură el, şi vise despre mine… despre U.B.P… haide, haide… unde să fie astea?…

Şi tot aşa, cam o jumătate de oră, după care U.B.P. găsi toate visele de care avea nevoie şi le turnă în borcanul mare. Puse borcanul pe masă. Sofi îl privi, dar nu zjse nimic. Înăuntru, în borcan, Sofi putea să vadă vreo cincizeci de forme ovale, verzui şi gelatinoase, toate pulsând încet, dar fiecare separat.

— Acuma le amestecă, anunţă U.B.P. Se duse la dulapul unde păstra sticla de frobscot şi scoase de acolo un tel uriaş. Era unul din acelea cu un miner sus, pe care-l

învârţi cu un dispozitiv ca de mixer, care se roteşte, îl băgă în borcan.

— Uite! zise el. Începu să învârtă minerul repede.

Bucăţi de verde şi albastru, ca nişte flăcărui, săriră înăuntrul borcanului. Curând, conţinutul borcanului se transformă într-o spumă albastră-verzuie.

— Vai, săracele de ele, plânse Sofi.

— Nu le doare, zise U.B.P., învârtind de mâner. Visele nu e ca frunzele umane sau ca animalele. N-are creier. E făcute din zozime.

După vreun minut, U.B.P. se opri din bătut. Borcanul cel mare era plin acum până la gură de o spumă cu bule mari. Erau aproape la fel de mari ca baloanele de săpun pe care le facem cu apa, numai că erau mult mai lucioase şi aveau culori minunate fluturând pe suprafaţa lor.

— Uită-te! zise U.B.P.

Încet, balonul cel mai din vâri se desprinse, se ridică din gura borcanului şi începu să plutească prin peşteră. Următorul făcu la fel şi, în curând, peştera se umplu de sute de baloane lucitoare şi colorate. Era o privelişte minunată. Privindu-le, Sofi realiza că se îndreptau spre ieşirea peşterii, care rămăsese deschisă.

— Ies afară! şopti Sofi.

— Sigur, zise U.B.P.

— Unde se duc?

— Asta este bucatele mici de vise, care nu le foloseşte! zise U.B.P. Se duce înapoi, la ţara ceţoasă, să se unească cu vise potrivite!

— Nu prea înţeleg, zise Sofi.

— Visele e pline de mister, zise el. Nu încearcă să înţeleagă. Uită-te în borcan şi vede visul care-l vrea pentru Regină.

Soli se întoarse şi privi în borcan. Pe fund, ceva se zbătea sălbatic, sărind în sus şi-n jos, lovindu-se de pereţii borcanului.

— Doamne, zise Sofi, ce-i asta?

— Asta este! zise U.B.P. mândru.

— Dar este… este oribil! strigă ea. Sare, vrea să iasă afară!

— Asta fiindcă este un trocoşat, zise U.B.P. Este un coşmar.

— Aoleu, doar n-o să-i dai Reginei un coşmar! zise Sofi.

— Dacă visează uriaşi care mănâncă fete şi băieţi, ce voia să fie decât un coşmar?! zise U.B.P.

— A, nu! strigă Sofi.

— Ba da, zise U.B.P. Un vis care vede pochii mâncaţi de uriaşi este cel mai înfricoşător trocoşat care există. Este un şoc-bang-gong. Este un şurubadânc arţăgos. Este toate înfăşurate. Este la fel ca ce a suflat la Mancă-Carne, mai rău încă!

Sofi se uită atent la coşmarul înfricoşător care se zbătea în borcanul uriaş. Era mult mai mare ca celelalte. Era de forma şi mărimea unui – să spunem – a unui ou de curcan. Şi era gelatinos şi cu lucirii strălucitoare roşii-violacee în interior. Era alarmant să-l priveşti cum se aruncă cu putere de pereţii borcanului.

— Nu vreau ca Regina să aibă un coşmar, zise

Sofi.

— Crede că Regina o să fie bucurată să aibă aşa coşmar care să o ajute să salveze frunzele umane de la pieire? Drept sau stâng?

— Presupun că ai dreptate, zise Sofi. Trebuie să facem asta.

— O să treacă repede la ea, zise U.B.P.

— Ai pus toate lucrurile importante în el? întrebă Sofi.

— Când o să-l sufle în dormitorul Reginei, ea o să viseze fiecare detăliţă care ai cerut tu la mine să viseze.

— Şi cu mine pe fereastră? întrebă Sofi.

— Partea asta e foarte bună.

— Şi cu Uriaşul cel Bun şi Prietenos?

— A pus o parte lungă cu asta, zise U.B.P.

În timp ce vorbea, luase un borcan mai mic şi acum turna repede coşmarul care continua să se zbată în borcanul mai mic şi înşurubă capacul.

— Asta este! anunţă el. Acum e gata.

Îşi aduse valiza şi băgă borcanul în ea.

— De ce-ţi iei toată valiza, când ai un singur borcan, întrebă Sofi. Poţi să pui borcanul în buzunar!

U.B.P. se uită în jos la ea şi zâmbi:

— Pe urechile mele, zise el, luând borcanul din valiză. Capul tău nu este plin de măre, cum am crezut. Vede că tu nu s-a născut ieri.

— Mulţumesc frumos, domnule, zise Sofi, făcând o mică reverenţă pe masă.

— Este gata de plecare? întrebă U.B.P.

— Da, gata! zise Sofi. Inima începu să-i bată cu putere, gândindu-se la drumul pe care urmau să-l facă. Ce voiau ei să facă era un lucru nebunesc; puteau să ajungă chiar şi la închisoare.

U.B.P. îşi puse pelerina lui neagră. Puse borcanul în buzunarul pelerinei. Luă trompeta de suflat vise şi se întoarse spre Sofi, care era pe masă.

— Borcanul este în buzunar. Tu sta tot acolo?

— Nu, ţipă Sofi. Nu stau lângă coşmarul ăla înfricoşător!

— Atunci unde stă? întrebă el.

Sofi se uită la el pentru câteva momente, după care zise:

— Dacă ai fi aşa de drăguţ să-ţi întorci una din urechile tale în sus aşa, ca o farfurie, aş putea să stau foarte bine acolo.

— Pe frobscotul meu! Asta este o idee geniabilă! zise U.B.P.

Îşi întoarse încet urechea dreaptă în sus. Era ca o cochilie uriaşă întoarsă spre cer. O ridică pe Sofi şi o aşeză înăuntru. Urechea, care era mare cât o tavă imensă de servit la masă, avea înăuntru aceeaşi configuraţie, cu şanţuri şi creste, ca urechea unui om. Era foarte confortabil.

— Sper să nu cad jos, în gaură, zise Sofi, depărtându-se de gaura urechii.

— Are grijă la tine, zise U.B.P. Altfel poate să dea la mine o croncănitoare durere de ureche.

— Lui Sofi îi plăcea că putea acum să-i şoptească direct în ureche.

— Gâdilă la mine puţin. Te roagă, nu micşuna pe acolo!

— O să încerc! zise Sofi. Gata?

— Auuu! urlă U.B.P. Nu mai face asta!

— N-am făcut nimic! zise Sofi.

— Tu vorbeşte prea tare! Uită că eu aude fiecare piţicăit de cincizeci de ori mai tare ca alţii, şi tu ţipa chiar în urechea mea!

— Aoleu, murmură Sofi, am uitat de asta!

— Vocea ta se aude ca tubuituri de bunete!

— Iartă-mă, şopti Sofi, aşa e mai bine?

— Nu!, strigă U.B.P. Aude ca un vânt de tomată sau ca un urangutan!

— Atunci, cum pot vorbi cu tine? şopti Sofi.

— Nu vorbeşte, plânse amărâtul uriaş. Te roată, nu vorbeşte! Fiecare cuvinţel cade ca o bombă în urechea mea!

Sofi încercă să vorbească ţinându-şi respiraţia.

— Aşa e mai bine? întrebă ea.

Vorbise aşa de încet, că nu-şi auzise vocea.

— Aşa e bine, zise U.B.P. Acum aude frumos. Ce încerca să spună adineauri?

— Întrebam dacă putem pleca.

— A plecat! strigă U.B.P., îndreptându-se spre ieşirea peşterii. A plecat să întâlnească pe Magistratea Sa Regina!

Afară rostogoli bolovanul imens în dreptul intrării şi se lansă în galopul său uriaş.

Călătorie la Londra

Pământul deşert şi gălbui rămânea în urmă neclar şi lăptos în lumina lunii, pe măsură ce Uriaşul cel Bun şi Prietenos se depărta în salturi lungi.

Sofi, îmbrăcată tot în cămaşa de noapte, se rezema confortabil într-o scobitură din urechea dreaptă a lui. Se afla, de fapt, lângă marginea din exterior a urechii, în partea de sus, unde se pliază puţin în interior, astfel încât, în urechea uriaşului, Sofi avea ca un fel de acoperiş care o proteja perfect de vântul care venea cu viteză din fată. Mai mult, stătea întinsă pe pielea uriaşului, care era caldă şi moale, aproape ca o catifea.

«Nimeni – îşi spuse ea – n-a călătorit vreodată într-un

confort mai mare ca mine acum.»

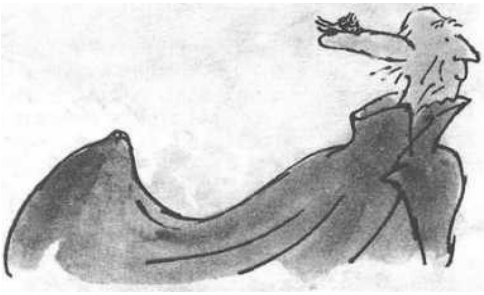

Sofi se uită pe după marginea urechii la pământul dezolant din Ţara Uriaşilor, care ţâşnea din direcţia opusă. Se mişcau cu siguranţă, foarte rapid. U.B.P. sărea din pământ ca o minge, de parcă ar fi avut rachete în loc de degete la picioare, şi fiecare salt pe care-l făcea îl ridica la vreo sută de metri deasupra pământului. Dar încă nu ajunsese la cea mai mare viteză a lui, când pământul nu se mai distingea clar, iar picioarele nu mai atingeau altceva decât aerul. Asta de abia urma.

Sofi nu dormise de multă vreme. Era foarte obosită. Îi era cald şi se simţea bine. Aţipi. Nu-şi dădu seama cât dormise, dar când se trezi şi se uită din nou peste marginea urechii, peisajul se schimbase complet. Erau acum într-o ţară verde, cu munţi şi păduri. Era încă întuneric, dar luna strălucea puternic pe cerul senin.

Pentru prima dată de când plecaseră. Uriaşul vorbi:

— Uită-te, repede, repede, acolo! zise el, îndreptând vârful trompetei într-un anume loc.

Sofi încercă să privească exact în direcţia indicată. Tot ce văzu la început prin întunericul umed fu un nor mare de praf, la vreo trei sute de metri depărtare.

— Este ceilalţi uriaşi, care ţopăie acasă, după ce a înguşat cina, zise U.B.P.

După un timp, Sofi îi văzu şi ea. Le văzu pe toate cele nouă brute, monstruoase, jumătate dezbrăcate, tropăind de-a lungul peisajului, împreună. Galopau în echipă, cu gâturile aplecate în faţă, cu braţele îndoite din coate şi burţile legănându-se în sus şi-n jos. Salturile pe care le făceau erau incredibile; viteza, ameţitoare. Picioarele lor bufneau şi trăsneau, împingând pământul şi lăsau o dâră de praf în spatele lor. După zece secunde, nu se mai văzură.

— Multe festiţe şi mulţi băieţei nu mai doarme acum în paturile lor, zise U.B.P.

Sofi simţi că i se face rău.

Dar întâlnirea cu ceilalţi uriaşi o făcu să se mobilizeze şi mai tare să-şi ducă planul la bun sfârşit.

După vreo oră, Uriaşul îşi încetini mersul.

— Este în Anglia cum, zise el dintr-odată.

Deşi era întuneric, Sofi putu să vadă că se aflau într-o ţară cu câmpuri verzi şi garduri vii care despărţeau culturile. Erau dealuri acoperite de copaci şi din când în când drumuri cu maşini, ale căror lumini se vedeau

mişcându-se de-a lungul lor.

De fiecare – dată când ajungeau la un drum, U.B.P. sărea peste el şi se depărta în viteză. Niciun conducător auto nu putea distinge nimic, decât poate o umbră neagră zburând deasupra lor.

Dintr-odată, o lumină ciudată, portocalie, apăru pe cerul întunecat în faţa lor.

— Se apropie de Londra, zise U.B.P.

Încetini mult şi începu să se uite în jur cu îngrijorare.

De o parte şi de alta apăreau grupuri de case. Dar încă nu erau luminate. Era prea devreme ca cineva să fie treaz.

— Este posibil să fim văzuţi, zise Sofi.

— Nu mă vede niciodată, zise U.B.P., încrezător. Uită la tine că eu face drumul ăsta de ani şi ani. Nicio frunză umană n-a zărit o dată pe mine.

— Eu te-am văzut, zise Sofi.

— Ah, zise el. Da, dar tu a fost prima.

Pentru o jumătate de oră plutiră atât de atent, de lin şi liniştit, încât Sofi, ghemuită în urechea uriaşului, nu-şi dădu seama de ce se petrecea afară. Erau pe străzi. Erau case peste tot. Şi magazine. Şi lămpi strălucitoare pe străzi, şi maşini cu farurile aprinse. Dar nimeni nu-i observa pe U.B.P. Sofi nu înţelegea cum făcea. Se mişca într-un fel ciudat, de parcă se topea în propria lui umbră. Aluneca – pentru că ăsta era cuvântul cel mai potrivit ea să descrii felul în care se mişca. Aluneca, deci, dintr-un loc întunecat în altul, mişcându-se întruna, alunecând într-una de-a lungul străzilor Londrei, cu pelerina lui neagră amestecându-se în umbra nopţii.

Era posibil ca vreun plimbăreţ târziu să fi văzut o umbră înaltă şi neagră alunecând lin de-a lungul străzii întunecate şi umede, dar chiar dacă-l văzuse, n-ar fi putut să-şi creadă ochilor. Şi-ar fi scos imediat gândul din minte, ca pe o iluzie, acuzându-se singur că vede lucruri care nu

există.

În cele din urmă, Sofi şi U.B.P. ajunseră într-un loc larg, plin de copaci. Se vedea un drum care-l străbătea şi un lac. Nu era nimeni aici şi, pentru prima dată de când plecaseră din peşteră, cu ore înainte, U.B.P. se opri.

— Ce s-a întâmplat? şopti Sofi, ţinându-şi respiraţia.

— Eu este puţin în înscurmătură, zise el.

— Te-ai descurcat extraordinar, zise Sofi în şoaptă.

— Nu, zise el. Este ponclet zăpăcit. S-a pierdut.

— Cum aşa?

— Pentru că a vrut să ajungă în centrul Londrei şi a ajuns într-o păşune verde.

— Nu fi caraghios! şopti Sofi. Suntem în centrul Londrei. Se numeşte *Hyde Park*. Eu ştiu exact unde suntem.

— Glumeşte!

— Nu, jur că nu! Suntem aproape de Palat.

— Adică aproape de Palatul Reginei? strigă U.B.P.

— Da, este vizavi, şopti Sofi. De aici preiau eu totul.

— Încotro merge? întrebă U.B.P.

— Drept înainte.

U.B.P. Înainta prin parcul pustiu.

— Acum opreşte! Vezi sensul ăla giratoriu? întrebă Sofi.

— Da, vede!

— *Este Hyde Park Corner*.

Chiar şi acum, cinci mai era numai o oră până la răsăritul soarelui, traficul era abundent în *Hyde Park Corner*.

Sofi şopti:

— În centrul sensului giratoriu este un arc de marmură, cu o statuie cu un cal şi călăreţ deasupra. Vezi?

U.B.P. se uită printre copaci:

— Îl vede, zise el.

— Dacă ai alerga foarte repede, crezi că ai putea să sari peste *Hyde Park Corner*, peste arcul de marmură, cal şi călăreţ, şi să aterizezi pe trotuar în partea cealaltă?

— Uşor! zise U.B.P.

— Eşti sigur? Absolut sigur?

— Absolut! zise U.B.P.

— Orice s-ar întâmpla, nu poţi ateriza în mijlocul sensului giratoriu.

— Nu te mai agiţâţa atâta? zise U.B.P. Pentru mine asta e o mică ţopăială. Ce atâta gândăzgândăreală!

— Atunci, sari! şopti Sofi.

U.B.P. porni într-un galop nebun de-a curmezişul parcului şi chiar înainte de gardul care-l separa de stradă se lansă într-o săritură gigantică. Zbură pe deasupra *Hyde Park Corn*erului şi ateriză lin, ca o pisică, pe trotuarul de pe cealaltă parte.

— Excepţional! şopti Sofi. Acum, repede, peste zid! Chiar în faţa lor, mărginind trotuarul, era un zid de cărămidă cu nişte ţepi înfricoşători de-a lungul lui, pe marginea de sus. O aplecare scurtă, o săritură uşoară şi U.B.P. fu de cealaltă parte.

— Am ajuns! şopti Sofi, neîncăpându-şi în piele de bucurie. Suntem în curtea din spate a Palatului Reginei!

Palatul

— Pe sandalele mele! şopti U.B.P. Chiar asta este?

— Asta este Palatul, şopti Sofi, ca răspuns.

La o distantă nu mai mare de o sută de metri, printre copacii înalţi ai grădinii, peste iarba proaspăt tunsă şi rondurile îngrijite de flori, se zărea, prin întuneric, conturul clădirii masive a Palatului Reginei Angliei. Era construit din piatră albă şi dimensiunile lui îl puseră pe Uriaş pe gânduri.

— Dar casa asta trebuie că are o sută de dormitoare,

pe puţin! zise el.

— Cel puţin! încuviinţă Soli.

— Atunci eu este amestecat, zise U.B.P. Cum poate la mine să găsească pe cel în care doarme Regina?

— Hai să mergem puţin mai aproape, să ne uităm, şopti Sofi.

U.B.P. se strecură printre copaci în direcţia Palatului. Dintr-odată se opri, împietrit. Urechea în care se afla Sofi se mişca roată împrejur.

— Hei, şopti Sofi, mă scapi afară!

— Ssst! şopti U.B.P. Aude ceva!

Se opri lângă un pâlc de tufişuri. Aştepta. Urechea încă se mai mişca dintr-o parte în alta. Sofi se apucă cu putere de marginea ei, ca să nu cadă afară. U.B.P. arăta cu degetul spre o despicătură între tufişuri. Şi acolo, nu mai departe de cincizeci de metri văzu un om mergând pe gazon. Avea un câine de pază, pe care-l ţinea în lesă.

U.B.P. rămase nemişcat ca o statuie. La fel şi Sofi. Omul şi câinele se depărtară, până se pierdură în întuneric.

— Tu ai spus la mine că nu este soldaţi în grădina din spate, şopti U.B.P.

— Nu era soldat, şopti Sofi. Era un fel de paznic. Trebuie să fim atenţi.

— Eu nu este prea îngrijorat, zise U.B.P. Pleştilea astea de urechi ale mele aude până şi zgomotul pe care-l face un om care respiră de cealaltă parte a grădinii.

— Cât mai e până se face lumină? întrebă Sofi.

— Puţin, răspunse U.B.P.

Se strecură mai departe prin grădina imensă şi Sofi observă încă o dată cum părea că se topeşte în umbră oriunde păşea. Paşii lui nu făceau niciun zgomot.

Dintr-odată, se pomeniră în faţa pereţilor din spatele Palatului. Capul lui U.B.P. se afla la nivelul ferestrelor de la ultimul etaj şi Sofi, din urechea lui, avea aceeaşi vedere.

La toate ferestrele de la acel etaj perdelele erau trase. Nu se vedea nicio lumină. În depărtare, se auzea zgomotul surd al traficului din *Hyde Park Corner*.

U.B.P. se opri şi-şi întoarse cealaltă ureche, nu cea în care se afla Sofi, spre prima fereastră.

— Nu! şopti el.

— Ce asculţi? întrebă Sofi.

— Respiraţia! şopti el. Eu poate să spună dacă este o frunză umană femeie sau bărbat, după sunetul respiraţiei. Are un bărbat aici. Sforăieşte puţin.

Înaintă mai departe, presându-şi pelerina lui lungă şi neagră de peretele clădirii. Ajunse la fereastra următoare. Ascultă.

— Nu, şopti el.

Înaintă din nou.

— Camera asta e goală, şopti el.

Ascultă la ferestrele următoare şi de fiecare dată scutura capul şi trecea mai departe.

Când ajunse la fereastra din centrul clădirii, ascultă, dar nu plecă mai departe.

— A-ha! Este o femeie care doarme aici!

Sofi simţi un fior de-a lungul şirii spinării.

— Cine să fie? şopti ea.

U.B.P. îşi puse un deget la buze. Întinse mâna prin fereastra deschisă şi dădu perdelele la o parte, cu grijă. O strălucire portocalie, de lumină de noapte, se strecură înăuntru şi pereţii se luminară puţin.

Era o cameră minunată, cu un covor pufos, scaune

tapisate şi un pat. Pe pernă se rezema capul unei femei care dormea. Imediat, Sofi îşi dădu seama că se uită la o figură pe care o văzuse pe timbre, pe monede, în ziare, toată viaţa ei. Pentru câteva momente rămase fără grai.

— Asta este? şopti U.B.P.

— Da, şopti Sofi.

U.B.P. nu mai pierdu vremea. Întâi, cu multă grijă, începu să ridice în sus partea de jos a ferestrei. Era expert în ferestre. Deschisese mii de-a lungul anilor, ca să-şi sufle visele în dormitoarele copiilor. Unele erau înţepenite, altele se mişcau lovindu-se de margine; altele scrâşneau. Fu încântat să descopere că fereastra Reginei aluneca în sus ca mătasea. O împinse cât se putea, ca să aibă loc Sofi să stea pe margine. Apoi apropie perdelele.

După asta, cu degetul arătător şi degetul mare, o prinse pe Sofi, o scoase din ureche şi o aşeză pe marginea ferestrei, cu picioarele atârnându-i înăuntru, dar acoperită de perdea.

— Acuma să nu se bălăngăne înapoi, şopti U.B.P.

Trebuie să se țină bine cu amândouă mâinile de giurgiuvea.

Sofi ascultă şi făcu întocmai.

Era vară la Londra, şi noaptea nu era rece; dar Sofi era îmbrăcată numai în cămaşă de noapte. Ar fi dat orice pentru un halat care să-i ţină cald şi să o ascundă de ochii grădinarului. Albul cămăşii de noapte putea să sară în ochi în întunericul nopţii.

U.B.P. scoase borcanul din buzunar şi desfăcu capacul. Turnă preţiosul vis în gura trompetei şi o trecu printre perdele mult în interiorul camerei, îndreptând-o spre locul unde văzuse că se afla patul. Inspiră adânc, îşi umflă obrajii şi, puuff... suflă. îşi trase înapoi trompeta, uşor, ca pe un termometru.

— Stă bine acolo? întrebă el în şoaptă.

— Da, murmură Sofi.

Era împietrită de emoţie, dar hotărâtă să nu se lase să se vadă. Se uita în jos, pe după umăr. Pământul părea la kilometri depărtare. Se afla la o înălţime care-i dădea fiori.

— Cât de mult îi trebuie unui vis până începe să acţioneze? şopti ea.

— La unele vise le trebuie o oră, şopti U.B.P. La altele mai mult sau mai puţin, dar până la urmă toate găseşte drumul.

Sofi nu spuse nimic.

— Se duce să aştepte în grădină, şopti U.B.P. Dacă are nevoie, cheamă la mine şi vine foarte repede.

— O să mă auzi? întrebă ea.

— Uită de astea? şopti U.B.P. zâmbind şi arătându-şi urechile.

— La revedere! şopti Sofi.

Pe neaşteptate, U.B.P. se aplecă şi o sărută uşor pe obraz. Lui Sofi îi veni să plângă.

Când se întoarse să-l vadă, nu mai era acolo. Se topise, pur şi simplu, în întunericul grădinii.

Regina

Zorii apărură în cele din urmă, şi marginea soarelui, galbenă ca lămâia, apăru pe după acoperişul caselor din dreptul Gării Victoria. După un timp, Sofi îi simţi căldura pe spate şi fu mulţumită. În depărtare, auzi un ceas de biserică bătând. Numără bătăile. Era ora şapte.

Îi venea cu greu să creadă că ea, Sofi, o fetiţă orfană, fără niciun fel de importanţă în lume, era în acest moment pe fereastra dormitorului Reginei Angliei, cu Suverana însăşi dormind dincolo de perdele. Ia mai puţin de cinci metri depărtare. Ideea i se părea absurdă. Nimeni nu făcuse asta până atunci. Gândul îi dădea fiori.

Ce se întâmpla dacă visul nu-şi făcea efectul? Nimeni, nici chiar Regina, n-ar mai fi crezut povestea care urma să o spună.

Probabil că nimeni nu se trezise vreodată să găsească un copil mic după perdele, pe pervazul ferestrei. Regina avea să aibă un şoc. Cine n-ar avea?

Cu răbdarea unei fetiţe care are ceva foarte important de spus, Sofi aştepta nemişcată. Cât mai dura? se întreba ea.

Zgomote înăbuşite ajungeau acum până la ea, din inima Palatului. Pe urmă, dintr-odată, auzi după perdele o voce adormită în dormitor. Era o voce neclară, a unui om care vorbeşte în somn.

— O, nu! se tângui vocea. Nu! Să-i oprească cineva!

Nu-i lăsaţi! Nu pot să suport! Este oribil! Nu! Nu! Nu!…

«Visează», îşi spuse Sofi. Trebuia să fie groaznic. Lui Sofi i se făcu milă de ea. Dar *trebuia* să viseze asta.

După asta se auziră câteva oftaturi şi se aşternu din nou liniştea.

Sofi aşteptă. Se uită după umăr. Era îngrozită că ar putea să vadă omul cu câinele uitându-se la ea. Dar în grădină nu era niciun paznic. O ceaţă palidă de vară plutea deasupra ei ca un fum. Era o grădină enormă, foarte frumoasă, cu un lac de o formă ciudată în depărtare. Era o insulă pe lac şi raţe care pluteau pe apă.

Înăuntru, în cameră, Sofi auzi un zgomot care nu putea fi altceva decât o bătaie în uşă. Auzi clanţa întorcându-se şi pe cineva intrând.

— Bună dimineaţa, Maiestate! spuse o voce de femeie.

Era vocea unei femei în vârstă.

Urmă o pauză, după care se auzi un clinchet de porţelan şi argint.

— Doriţi tava pe pat sau pe masă?

— Oh, Mary! S-a întâmplat ceva îngrozitor!

Era vocea pe care o auzise de atâtea ori la radio şi la televizor, mai ales în zilele de Crăciun. îi era familiară.

— Ce s-a întâmplat. Doamnă?

— Am avut cel mai înspăimântător vis din viaţa mea! Un coşmar! A fost groaznic!

— Îmi pare rău, Doamnă! Nu vă necăjiţi! Sunteţi trează acum, visul s-a terminat. A fost doar un vis, Doamnă.

— Ştii ce-am visat, Mary? Am visat că fete şi băieţi erau răpiţi din dormitoarele lor şi mâncaţi de nişte brute dezgustătoare de uriaşi! Uriaşii băgau mâinile pe ferestrele dormitoarelor internatelor şi trăgeau copiii afară din aşternut! Prima dată a fost un internat de fete, pe urmă unul de băieţi. Era aşa de… clar, Mary! Aşa de real!

Din nou nu se mai auzi nimic. Sofi aştepta. Tremura de nerăbdare. De ce liniştea asta? De ce cealaltă voce, camerista, nu zice nimic?

— Ce se întâmplă, Mary? întrebă vocea cunoscută.

Iarăşi se aşternu liniştea.

— Mary! Eşti albă ca cearşaful! Nu te simţi bine?

Se auzi apoi un zgomot de farfurii, de tacâmuri ciocnite, care nu puteau să însemne decât că tava cu care venise camerista fusese scăpată pe jos.

— Mary! vocea cunoscută sunase abrupt. Aşază-te jos, imediat! Arăţi de parcă ai leşina în momentul ăsta.

Nu trebuie să-ţi faci atâtea probleme numai pentru că am avut un coşmar.

— Acesta… nu acesta… este motivul, Doamnă!

Vocea cameristei avea un tremur puternic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, care este motivul?

— Îmi pare foarte rău de tavă, Doamnă!

— O, nu-ţi face probleme de tavă! Dar de ce ai scăpat-o? De ce te-ai făcut albă ca o fantomă, dintr-odată?

— N-aţi văzut ziarele încă, nu-i aşa, Doamnă?!?

— Nu, ce scrie în ele?

Sofi auzi foşnetul ziarelor care îi erau înmânate.

— Este ce-aţi visat dumneavoastră. Doamnă!

— Nu se poate, Mary? Unde?

— Pe prima pagină, Doamnă. Titlul cu litere mari.

— O, Doamne! strigă vocea binecunoscută. Optsprezece fete au dispărut misterios din paturile lor la Şcoala Roedean? Paisprezece băieţi au dispărut de la Eton! S-au găsit oase lângă ferestrele dormitoarelor!

Urmă din nou o pauză punctată de sunete de uimire şi de spaimă ale vocii binecunoscute, pe măsură ce articolul era citit literă cu literă.

— Oh, ce oribil! strigă vocea binecunoscută. Este absolut înspăimântător! Oase sub ferestre! Ce s-a întâmplat? Săracii copii!

— Dar, Doamnă… nu înţelegeţi, Doamnă…

— Să înţeleg ce, Mary?

— Copiii au fost răpiţi exact cum aţi visat, Doamnă!

— Nu de uriaşi, Mary!

— Nu se spune nimic de uriaşi, dar partea cu băieţii şi fetele care au dispărut din dormitoare… aţi visat atât de clar şi chiar aşa s-a întâmplat. De asta m-am schimbat la faţă şi am scăpat tava.

— Mă simt tulburată şi eu puţin, Mary.

— Vă aduc din nou micul dejun, Doamnă, şi mă îngrijesc să se facă curat.

— Nu! Nu pleca, Mary! Stai o clipă!

Sofi îşi dorea să poată vedea înăuntru în cameră, dar nu îndrăznea să tragă perdelele. Vocea binecunoscută începu să vorbească din nou:

— Am visat într-adevăr despre copiii aceia, Mary. Ce spun este clar în mintea mea ca lacrima.

— Cred că aţi visat. Doamnă.

— Dar nu înţeleg ce căutau uriaşii în toată povestea.

Asta nu poate să fie adevărat.

— Pot să trag perdelele. Doamnă? O să ne simţim amândouă mai bine. Este o zi frumoasă.

— Te rog.

Cu un zgomot scurt, perdelele fură trase într-o parte. Camerista ţipă.

Sofi îngheţă pe giurgiuveaua ferestrei.

Regina, stând în pat cu ziarul «*Times*» în mână, aruncă o privire ascuţită spre fereastră. Fu rândul ei să îngheţe de frică, dar nu ţipă, cum făcuse camerista. Reginele au prea mult control de sine ca să facă aşa ceva. Stătea pur şi simplu în pat, cu ochii lărgiţi de spaimă şi albă la faţă, uitându-se fix la fetiţa care apăruse acolo pe pervazul ferestrei, în cămaşă de noapte.

Sofi se simţea ca de piatră.

Şi, curios, Regina părea şi *ea* pietrificată. Te-ai fi aşteptat să fie surprinsă ca mine sau ca tine dacă am vedea dintr-odată o fetiţă stând pe giurgiuveaua ferestrei, dimineaţa, la prima oră. Dar Regina nu părea surprinsă. Părea de-a dreptul înspăimântată.

Camerista, o femeie de vârstă mijlocie, cu o beretă ciudată pe vârful capului, fu prima care-şi reveni:

— În numele lui Dumnezeu, ce-ţi închipui că faci acolo? strigă ea supărată la Sofi.

Sofi se uită cu disperare la Regină, cerându-i ajutorul din priviri.

Regina încă se mai uita La Sofi. Mai bine-zis se holba la ea. Gura îi era întredeschisă şi ochii îi erau rotunzi, ca două farfurii. Faţa binecunoscută, cu trăsături regulate, era plină de neîncredere.

— Ascultă domnişoară, strigă furioasă camerista, cum ai ajuns aici?

— Nu pot să cred, murmură Regina. Pur şi simplu nu pot să cred.

— O dau afară, Doamnă! Imediat! zise camerista.

— Nu, Mary! Nu face aşa ceva!

Regina vorbise atât de poruncitor, încât camerista făcu un pas înapoi. Se întoarse şi privi la Regină. Ce-i venise? Camerista părea în stare de şoc.

Când Regina vorbi din nou, vocea îi suna ca un şoptit strangulat:

— Spune-mi, Mary, chiar este o fetiţă pe giurgiuveaua ferestrei, sau încă mai visez?

— Stă acolo, Doamnă. E clar ca lumina zilei! Dar numai Dumnezeu ştie cum a ajuns acolo. Maiestatea Voastră nu visează de data aceasta.

— Dar asta este exact ce am visat! strigă Regina. Am

visat şi asta! Am visat că era o fetiţă pe fereastra mea şi vorbea cu mine.

Camerista, cu mâinile încrucişate pe pieptul apretat al şorţului alb, se uita la stăpâna ei cu un aer de neîncredere totală pe figură. Situaţia o depăşea. Se simţea pierdută. Nu era pregătită să se descurce într-o astfel de situaţie.

— Eşti reală? o întrebă Regina pe Sofi.

— D-d-da, Maiestatea Voastră, murmură Sofi.

— Şi cum te cheamă?

— Sofi, Maiestatea Voastră.

— Şi cum ai ajuns acolo, pe fereastra mea? Nu, nu-mi răspunde la asta! Stai puţin! Am visat şi asta! Am visat că un uriaş te-a pus acolo!

— Este adevărat, Maiestatea Voastră, zise Sofi.

Camerista dădu drumul unui hohotit şi-şi plesni mâinile peste faţă.

— Controlează-te, Mary! zise Regina cu asprime.

Se întoarse apoi spre Sofi:

— N-ai vorbit serios cu uriaşul, nu-i aşa?

— Ba da! maiestatea Voastră! Este în grădină acum.

— Oare?!? se miră Regina. Absurditatea întregii situaţii o ajuta să se recompună. Deci, uriaşul este în grădină, nu-i aşa? zise ea zâmbind.

— Este un uriaş bun, Maiestate, zise Sofi. Nu trebuie să vă fie frică de el.

— Sunt încântată să aflu asta, zise Regina, zâmbind

în continuare.

— Este prietenul meu cel mai bun, Maiestate.

— Ce frumos! zise Regina.

— Este un uriaş foarte drăguţ, Maiestate.

— Sunt sigură de asta, zise Regina. Dar de ce aţi ţinut să mă vedeţi?

— Cred că aţi visat şi asta, în parte, Maiestatea Voastră, şopti Sofi, calmă.

Asta o făcu pe Regină să tresară. Zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Cu siguranţă visase şi asta. îşi amintea acum, la sfârşitul visului, cum că uriaşul şi fetiţa veniseră să-i ceară să-i găsească pe cei nouă uriaşi sălbatici care mâncau oameni. «Ai grijă – îşi spuse Regina –, păstrează-ţi calmul! Asta este foarte aproape de nebunie!»

— Aţi visat asta, nu-i aşa, Maiestatea Voastră? zise Sofi.

Camerista era cu totul în afară de ceea ce se petrecea în jurul ei. Stătea înmărmurită şi se holba când la una, când la cealaltă.

— Da, murmură Regina. Când îmi spui, îmi dau seama că am visat şi asta. Dar cum de ştii tu ce am visat?

— Oh, asta e o poveste mai lungă, Maiestatea Voastră. Vreţi să-l chem pe Uriaşul cel Bun şi Prietenos?

Regina se uita la fetiţă.

Fetiţa se uita direct la Regină, cu faţa deschisă şi cât se poate de serioasă.

Regina nu ştia ce să aleagă din toată povestea.

Se întreba dacă Sofi nu cumva îşi bătea joc de ea.

— Pot să-l chem? insistă Sofi. O să vă placă de el foarte mult.

Regina inspiră adânc. Se bucura că nu era nimeni de faţă în afară de credincioasa ei cameristă.

— Foarte bine, zise ea. Poţi chema Uriaşul. Nu, aşteaptă puţin! Mary, vino-ţi în fire şi adu-mi halatul şi papucii!

Camerista făcu ce i se ceruse. Regina coborî din pat şi îşi puse un halat roz pal şi papuci.

— Poţi să-l chemi acum, zise Regina.

Sofi îşi întoarse capul spre grădină şi strigă:

— U.B.P., Maiestatea Sa, Regina Angliei, doreşte să te vadă!

Regina traversă camera şi stătea acum la fereastră, lângă Sofi.

— Dă-te jos de pe marginea ferestrei! zise ea. Poţi să cazi de acolo în orice moment!

Sofi sări jos şi stătea acum în picioare, lângă Regină, în faţa ferestrei deschise. Mary, camerista, stătea în spatele lor. Mâinile îi erau înfipte cu putere în şolduri şi avea aerul să spună: «Nu vreau să particip la aiureala asta!»

— Nu văd niciun uriaş, zise Regina.

— Aşteptaţi, vă rog, spuse Sofi.

— Pot s-o iau acum de aici, Doamnă? zise camerista.

— Du-o jos şi dă-i micul dejun, zise Regina.

Chiar atunci se auzi un foşnet în tufişurile de lângă lac şi… U.B.P. ieşi din ascunzătoare.

Cu cei opt metri înălţime, purtând pelerina neagră cu graţia unui aristocrat, cărându-şi încă trompeta într-o mână, U.B.P. păşea măreţ de-a lungul gazonului

grădinii, înspre fereastră.

Camerista ţipă.

Regina suspină.

Sofi făcu cu mâna.

U.B.P. nu se grăbea. Avea multă demnitate în felul cum se apropia. Când ajunse suficient de aproape de fereastră, se opri şi făcu o plecăciune graţioasă:

— Magistratea Voastră, eu este umalul vostru servitor!

Făcu din nou o plecăciune.

Având în vedere că vedea pentru prima dată în viaţa ei un uriaş, Regina rămăsese neobişnuit de calmă.

— Suntem încântate să vă cunoaştem, zise ea.

Jos, grădinarul se apropia traversând gazonul, cu roaba. Privirea lui întâlni picioarele lui U.B.P., în stânga lui. Se mişcă apoi în sus, de-a lungul enormei înălţimi a corpului lui imens, după care strânse mânerele roabei, oscilă, pendulând în aer şi căzu în genunchi, prăbuşindu-se pe iarbă şi pierzându-şi cunoştinţa.

Nimeni nu-l observase.

— O, Magistrate! strigă U.B.P. O, Regină! O, Mărisa Voastră Aurie! O, Rigă! O, Rigă de Linii drepte! O, Sultană! Eu a venit aici cu mica mea prietenă, Sofi… să vă…

U.B.P. ezită căutând un cuvânt.

— Să mă ce? zise Regina.

— Să vă sistăm! zise U.B.P., strălucind.

Regina privea încurcată.

— Câteodată vorbeşte cam caraghios. Maiestatea Voastră! zise Sofi. N-a mers niciodată la şcoală.

— Atunci trebuie să-l trimitem la şcoală, zise Regina. Avem câteva şcoli foarte bune în ţara asta.

— Are câteva secrete extraordinare să vă spună, Magistrate! zise U.B.P.

— Aş fi încântată să le aud, zise Regina, dar nu în capod.

— Doriţi să vă îmbrăcaţi, Doamnă? zise camerista.

— Aţi servit micul dejun? întrebă Regina.

— O, putem? strigă Sofi. Vă rugăm! N-am mâncat nimic de ieri!

— Tocmai mă pregăteam să-l servesc pe al meu, zise Regina, dar Mary l-a scăpat pe jos.

Camerista înghiţi în sec.

— Cred că mai este de mâncare în Palat, zise Regina, adresându-se lui U.B.P. Poate că dumneavoastră şi prietena dumneavoastră doriţi să-mi ţineţi companie.

— O să avem cacaveţi repulsatori, Magistrate? întrebă U.B.P.

— O să avem ce? se miră Regina.

— Cacaveţi împucisaşi, răspunse U.B.P.

— Despre ce vorbeşte? întrebă Regina. îmi sună ca un cuvânt grosolan.

Se întoarse spre cameristă şi îi spuse:

— Mary, spune-le să servească micul dejun pentru trei persoane, în… cred că cel mai bine ar fi în Sala de bal. Este cea mai înaltă.

Apoi se întoarse spre U.B.P.

— Mi-e teamă că trebuie să intraţi în patru labe. Am să trimit pe cineva să vă arate drumul.

U.B.P. se întinse şi-o ridică pe Sofi, trăgând-o afară pe fereastră:

— O lasă pe Magistratea Voastră singură, să se îmbrace, zise U.B.P.

— Nu, las-o pe fetiţă aici cu mine, zise Regina. Trebuie să găsim şi pentru ea ceva de îmbrăcat. Nu poate să stea la masă în cămaşă de noapte!

U.B.P. O puse din nou pe Sofi în dormitorul Reginei.

— Putem să avem cârnăciori la micul dejun, Maiestatea Voastră? Şi şuncă cu ouă prăjite? întrebă Sofi.

— Cred că se poate, zise Regina zâmbind.

— Stai numai să guşti! zise Sofi către U.B.P. S-a terminat cu cacaveţii de acum înainte!

Micul dejun împărătesc

După ce fu primit de la Regină ordinul că într-o jumătate de oră trebuia să fie servit micul dejun în Sala de bal, pentru un uriaş de nouă metri, care va sta la masă cu Regina, o agitaţie frenetică se instală printre servitorii Palatului.

Valetul, domnul Tibbs, luă comanda tuturor servitorilor şi făcu ce putu în jumătate de oră.

Nu poate ajunge nimeni să fie valetul Reginei, dacă nu este înzestrat cu o extraordinară ingeniozitate, adaptabilitate, dexteritate, viclenie, sofisticare, discreţie şi alte multe talente, pe care eu sau tu nu le avem.

Domnul Tibbs le avea pe toate. Se afla în camera lui,

sorbind primul pahar de bere slabă în ziua aceea, când ordinul îi ajunse la ureche.

Într-o fracţiune de secundă, îşi făcu în minte următoarele calcule: un om de o înălţime obişnuită, în mare, doi metri, are nevoie de o masă de un metru înălţime; deci, un uriaş de nouă metri are nevoie de o masă de patru metri; şi dacă un om de aproximativ doi metri are nevoie de un scaun de jumătate de metru, atunci un uriaş de nouă metri are nevoie de un scaun de doi metri înălţime.

«În ce priveşte mâncarea, îşi spuse domnul Tibbs, totul trebuie înmulţit cu patru. Două ouă la micul dejun, vor fi opt pentru uriaş. Patru felii de şuncă vor fi şaisprezece. Trei felii de pâine vor fi douăspezece şi aşa mai departe.»

Toate calculele ajunseră la Monsieur Papillon, şeful bucătar al Reginei.

Domnul Tibbs se strecură în Sala de bal (valeţii nu merg, ei se strecoară), urmat de întreaga armată de uşieri. Uşierii purtau jambiere până la genunchi şi toţi aveau muşchi şi gambe splendide.

N-ai nicio şansă să devii uşier al Reginei, dacă nu ai gambele şi muşchii gemeni bine formaţi. Este primul lucru care contează când te prezinţi pentru angajare.

— Împingeţi pianul în mijloc, şopti domnul Tibbs.

Valeţii nu-şi ridică niciodată vocea mai sus de şoaptă.

Uşierii mutară pianul.

— Acum aduceţi servanta cea mare şi aşezaţi-o peste pian, şopti el.

Uşierii aduseră minunata servantă de mahon Chippendale şi o aşază peste pian.

— Acesta va fi scaunul, şopti domnul Tibbs. Este exact la doi metri deasupra pământului. Acum vom face o masă pe care acest gentleman îşi va mânca micul dejun în tot confortul. Aduceţi-mi patru pendule. Sunt destule peste

tot, în palat. Fiecare pendulă va avea patru metri.

Şase uşieri se răspândiră prin palat să găsească pendulele. Erau greu de cărat. Era nevoie de patru oameni pentru fiecare.

— Aşezaţi pendulele într-un dreptunghi de patru pe opt metri, de-a lungul pianului, şopti domnul Tibbs.

Uşierii făcură întocmai.

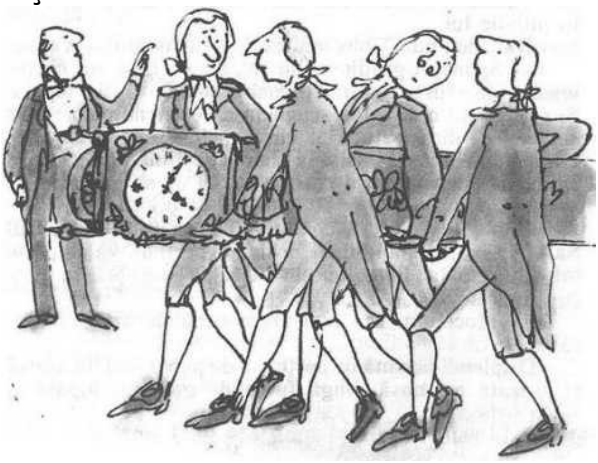

— Acum aduceţi-mi masa de ping-pong a micului prinţ, şopti domnul Tibbs.

Masa de ping-pong fu adusă şi ea.

— Deşurubaţi picioarele şi puneţi-le deoparte, şopti domnul Tibbs.

Se făcu şi asta.

— Acum aşezaţi masa de ping-pong peste pendule, şopti domnul Tibbs.

Ca să poată face asta, uşierii trebuiră să se urce pe câte o scară.

Domnul Tibbs se trase înapoi, ca să examineze noua piesă de mobilă.

— Nu prea are stil, şopti el, dar n-avem ce face.

Dădu ordine să fie aşternută o faţă de masă de damasc peste masa de ping-pong şi, în sfârşit, masa arăta destul de elegantă – după toate cele.

La această fază, domnul Tibbs ezită puţin. Uşierii se uitau la el agasaţi.

Valeţii nu au voie să ezite, nici măcar atunci când sunt puşi în faţa celor mai imposibile probleme. Este meseria lor să fie gata să ia decizii oricând.

— Cuţite, furculiţe şi linguriţe! fu auzit bombănind.

Tacâmurile noastre ar arăta ca nişte ace cu gămălie în mâinile lui.

Dar domnul Tibbs nu ezită pentru multă vreme:

— Spuneţi-i grădinarului şef, şopti el, că am nevoie imediat de o furcă nou-nouţă, neîntrebuinţată, şi o lopată. Şi drept cuţit o să folosesc spada care atârnă pe peretele camerei de dimineaţă. Dar curăţaţi bine spada, înainte. Ultima dată a fost folosită la tăierea capului regelui Carol întâiul şi poate încă să mai fie stropi de sânge uscat pe lamă.

Când totul fu făcut, domnul Tibbs se aşeză în centrul Sălii de bal, plimbându-şi ochiul expert de valet peste tot. Uitase ceva? Bineînţeles! Ceaşca de cafea pentru uriaşul invitat.

— Aduceţi-mi cea mai mare cană de apă din bucătărie!

O splendidă cană de porţelan, de patru litri, fu adusă şi aşezată pe masă, lângă furca de grădină, lopată şi sabia uriaşă.

Asta pentru uriaş.

După aceea, domnul Tibbs ceru uşierilor să aducă o masă delicată şi două scaune, pe care le aşeză lângă masa cea mare. Asta, bineînţeles, pentru Regină şi Sofi. Faptul că masa uriaşului trona mult deasupra celeilalte, nu putea (i ameliorat.

Toate aceste aranjamente de abia fuseseră duse la bun sfârşit, când Regina, îmbrăcată în ţinută de zi, intră în Sala de bal cu Sofi de mână. Sofi purta o frumoasă rochiţă albastră, care cândva aparţinuse unei prinţese şi, ca să

arate cât se putea de drăguţă, Regina alesese o superbă broşă cu safire, dintre bijuteriile ei, şi o prinsese în partea stângă a pieptului lui Sofi.

Uriaşul cel Bun şi Prietenos le urma. Dar intrarea pe uşă fusese destul de jenantă: trebuise să se târască în patru labe, doi uşieri împingându-l de la spate şi alţi doi trăgându-l din faţă. Dar până la urmă reuşise. îşi dăduse jos pelerina, îşi pusese la o parte trompeta şi acum se afla îmbrăcat în lucrurile lui obişnuite. Traversând camera, trebui să se oprească de câteva ori, ca să nu se lovească cu capul de tavan. Din cauza asta nu observă enormul candelabru de cristal. Ban! făcu capul lui, exact în candelabru, şi un duş de cristale căzu deasupra lui.

— Bumciocane şi trosclemne! strigă el. Ce-a fost asta?

— A fost Louis al XV-lea, zise Regina, cu puţin regret.

— Este prima dată când intră într-o casă, îl scuză Sofi.

Domnul Tibbs se încruntă şi ceru unor uşieri să cureţe cioburile, după care, cu o mişcare arogantă a mâinii, indică uriaşului să se aşeze pe bufetul pus deasupra pianului cel mare.

— Ce mai scaun confortos! strigă U.B.P. O să se simtă ca un hamac pe gândac în copac, sus, acolo.

— Întotdeauna vorbeşte aşa?

— Destul de des, spuse Sofi. Se încurcă în cuvinte.

U.B.P. se aşează pe bufetul aşezat pe pian şi privi cu uimire în jurul Marii săli de bal.

— Pe ocheanele mele! strigă el. tu ce rasilciidi!; i cameră suntem! Este aşa giganloasa, că are nevoie de

biciolari şi telescupe ca să vadă ce se întâmplă în celălalt capăt.

Uşierii veniră cu tăvi de argint cu ouă prăjite, şuncă şi cartofi prăjiţi.

În acest moment, domnul Tibbs îşi dădu seama că, pentru a-l servi pe uriaş la masa lui înaltă de patru metri, trebuia să se caţere pe o scară. În plus, trebuia să facă asta ţinând în echilibru, pe palma unei mâini, o farfurie enormă şi caldă şi în cealaltă un ceainic de argint uriaş.

Un om obişnuit s-ar fi retras de la aşa o treabă, dar

un valet bun nu face niciodată aşa ceva.

Începu să urce sus, mai sus, şi mai sus, în timp ce Regina şi Sofi îl urmăreau cu interes.

Este posibil ca amândouă, în secret, să-şi fi dorit să cadă de pe scară, cu farfurie, ceainic şi tot, dar valeţii adevăraţi nu cad niciodată.

În vârful scării, domnul Tibbs, în echilibru, ca un acrobat, îi turna cafeaua lui U.B.P. şi-i aşeza farfuria în faţă. Pe farfurie erau opt ouă, doisprezece cârnăciori, şaisprezece felii de şuncă şi o grămadă de cartofi prăjiţi.

— Ce este asta, Magistratea Voastră? întrebă U.B.P., uitându-se la Regină.

— N-a mâncat în viaţa lui decât cacaveţi, explică Sofi. Au un gust revoltător.

— Nu prea l-au oprit din creştere, observă Regina.

U.B.P. luă lopata şi adună dintr-o mişcare toate ouăle, cârnaţii, şinca şi cartofii şi le aruncă în gura lui uriaşă.

— Pe toate muştele! strigă el. Pe lângă toate chestiile astea, cacaveţii are gust de ciorcalop!

Regina se încruntă. Domnul Tibbs se uita în jos, la vârfurile picioarelor, şi buzele i se mişcau parcă într-o rugăciune mută.

— Asta a fost numai o îmbucăţică, zise U.B.P. Mai are adunături din astea delunctoase în dulap, Magistrate?

— Tibbs, zise Regina, arătând adevărata ospitalitate regală, adu-i domnului o altă duzină de cârnaţi şi alta de ouă!

Domnul Tibbs zbură afară, murmurând cuvinte de neînţeles şi ştergându-şi fruntea cu o batistă albă.

U.B.P. ridică cana albă şi luă o sorbitură.

— Au! strigă, scuipând o gură plină de cafea prin cameră. Vă roagă, ce este zeamatura asta dezgustăcioasă, Magistrate?

— Este cafea, spune Regina. Proaspăt prăjită şi râşnită.

— E împucioasă! Unde este frobscotul?

— Ce? întrebă Regina.

— Frobscotul delumcios şi acibulat, răspunse U.B.P. Toată lumea trebuie să bea frobscot la micul dejun, ca să poată să fâspârţâiască fericit împreună după-masă.

— Ce vrea să spună? întrebă Regina, încruntându-se la Sofi. Ce înseamnă fâspârţâie?

Sofi îşi păstră expresia de pe faţă neschimbată.

— U.B.P., se adresă ea Uriaşului, nu există frobscot aici şi fâspârţâitul este strict interzis!

— Ce? strigă U.B.P. Fără frobscot? Fără fâspârţuri? Fără muzică veseloasă? Fără bum, bum, bum?!?

— Fără nimic din toate astea, îi răspunse Sofi cu fermitate.

— Dacă doreşte să cânte, te rog, nu-l opri, zise Regina.

— Nu vrea să cânte, zise Sofi.

— A zis că vrea să facă muzică, continuă Reg să trimit după o vioară?

— Nu, Maiestatea Voastră, glumeşte!

Un zâmbet viclean traversă faţa lui U.B.P.

— Ascultă, zise el, uitându-se în jos, spre Sofi, dacă nu are frobscot aici, ia Palat, eu tot poate să fâspârţâie, dacă încearcă foarte tare.

— Nu! strigă Sofi. Nu, te rog, nu! Te implort

— Muzica este foarte bună pentru digestie, zise Regina. În Scoţia îmi cântă mereu din cimpoaie în timp ce mănânc. Te rog, cântă ceva!

— Are permisiunea Magistraţii Sale! strigă U.B.P. şi, dintr-odată, se ridică în aer, cu un fâspârţ care sună ca o bombă.

— Hopaaa! strigă U.B.P. E mai frumos ca cimpoacele, nu-i aşa, Magistrate?

Reginei îi trebuiră câteva secunde ca să treacă de şoc.

— Prefer cimpoaiele, zise ea.

Dar nu-şi opri un zâmbet.

În următoarele douăzeci de minute, toată echipa de uşieri zbârnâi din Sala de bal în bucătărie şi înapoi, aducând porţii peste porţii de ouă prăjite, cârnaţi şi şuncă Uriaşului, visător în delectarea lui.

După ce U.B.P. mâncă şaptezeci şi două de ouă prăjite, domnul Tibbs se apropie de Regină, se aplecă la urechea ei şi-i şopti:

— Şeful bucătar vă trimite scuzele, Maiestate, şi spune că nu mai are ouă la bucătărie.

— Ce s-a întâmplat cu găinile? zise Regina.

— Găinile nu au nimic, Maiestate, şopti domnul Tibbs.

— Atunci spune-le să mai ouă, zise Regina.

Se uita în sus, la U.B.P.

— Serviţi-vă cu pâine prăjită şi marmeladă, între timp, zise ea.

— Pâinea prăjită s-a terminat, şopti domnul Tibbs. Şi bucătarul şef spune că nu mai este pâine.

— Spune-i să mai coacă, zise Regina.

Între timp, Sofi îi povestise Reginei totul; absolut totul, despre vizita ei în Ţara Uriaşilor. Regina asculta din ce în ce mai alarmată. Sofi termină de povestit. Regina îşi mută privirea în sus, la U.B.P., care mânca o tavă întreagă de chec, în momentul acela.

— Uriaşule Bun şi Prietenos, i se adresă ea, noaptea trecută, brutele care mănâncă oameni au fost în Anglia. îţi

aminteşti unde au fost cu o noapte înainte?

U.B.P. puse un chec întreg în gură, pe care îl mestecă încet, în timp ce se gândea la întrebarea pusă.

— Da, Magistrate, zise el, crede că îşi aminteşte unde s-a dus alaltăieri noapte. Alaltăieri noapte au tropăit în Suedia, pentru gust de susandezi.

— Aduceţi-mi telefonul! ordonă Regina.

Domnul Tibbs puse aparatul pe masă şi Regina luă receptorul.

Faceţi-mi legătura cu Regele Suediei, zise ea. Bună-dimineaţa! Este totul în regulă în Suedia?

— Nimic nu mai este în regulă! răspunse Regele Suediei. Este panică în Capitală! Acum două nopţi, douăzeci şi şase din supuşii mei credincioşi au dispărut fără urmă! Toată ţara este în panică.

— Cei douăzeci şi şase de supuşi credincioşi au fost mâncaţi de uriaşi, zise Regina. Se pare că au gust de susan.

— De ce să aibă gust de susan? întrebă Regele.

— Pentru că suedezii din Suedia au gust de susan. Aşa spune U.B.P., zise Regina.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, zise Regele Suediei, din ce în ce mai suspicios. Nu este de glumă dacă supuşii credincioşi ai cuiva sunt mâncaţi ca floricelele de porumb!

— Au fost mâncaţi şi ai mei! zise Regina.

— De către cine, pentru numele lui Dumnezeu! întrebă Regele.

— De către uriaşi, răspunse Regina.

— Spuneţi-mi, zise Regele, vă simţiţi bine în dimineaţa asta?

— A fost o dimineaţă cam agitată, zise Regina. La început am avut un coşmar îngrozitor; pe urmă, camerista mi-a scăpat tava cu micul dejun şi acum am un uriaş pe pian.

— Aveţi nevoie de un doctor, cât se poate de repede,

strigă Regele.

— O să-mi treacă, răspunse Regina. Trebuie să vă las acum. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Puse receptorul la loc, în furcă.

— Prietenul tău are dreptate, îi spuse Regina lui Sofi. Cei nouă uriaşi canibali au fost în Suedia.

— Este groaznic, zise Sofi. Vă rog, opriţi-i. Măiestre!

— Vreau numai să mai fac o verificare, înainte să mobilizez trupele, zise Regina, şi din nou îşi ridică privirea spre U.B.P. Acesta mânca acum gogoşi, băgându-şi în gură câte zece o dată, ca pe nişte boabe de mazăre.

— Gândeşte-te bine, U.B.P., zise ea. Unde au spus uriaşii aceia oribili că se duc acum trei nopţi?

U.B.P. se gândi intens multă vreme.

— Ho-ho! strigă el. Da, îşi aduce aminte!

— Unde? întrebă Regina.

— Unul s-a dus la Bagtat, zise U.B.P. Când trecea prin dreptul peşterii mele, Mâncă-Carne flutura mâinile şi striga la mine: «Eu se duce la Bagtat şi o să-l bage în burtă pe tata, pe mama şi pe cei zece pochilaşi.

Din nou Regina ridică receptorul:

— Daţi-mi-l pe primarul oraşului Bagdad, zise ea. Dacă n-au primar, daţi-mi-l pe cel mai mare de acolo.

În cinci secunde, o voce se auzi pe linie:

— La telefon este Sultanul oraşului Bagdad! zise vocea.

— Spuneţi-mi, Sultane, s-a întâmplat ceva neplăcut acum trei nopţi în oraşul dumneavoastră?

— Tot felul de lucruri neplăcute se întâmplă în oraşul meu, în fiecare noapte, zise Sultanul. Tăiem capete aici aşa cum toci dumneata pătrunjelul.

— N-am tocat pătrunjel în viaţa mea, zise Regina. Aş vrea să ştiu dacă cineva a dispărut recent din Bagdad.

— Doar unchiul meu, califul Haroun al Rashid, zise Sultanul. A dispărut din pat acum trei nopţi, împreună cu

soţia şi cei zece copii.

— Poftim??? zise U.B.P., care, cu urechile lui nemaipomenite, auzise vocea Sultanului la telefon. Mâncă-Carne a făcut-o pe asta! S-a dus la Bagtat să-l înguşe pe tata, pe mama şi pe cei zece pochii.

Regina aşază din nou receptorul în furcă.

— Asta verifică totul, zise ea şi, uitându-se în sus spre U.B.P., adăugă: Povestea dumitale pare adevărată. Comandantul armatei şi comandantul aviaţiei la mine, imediat!

Planul

Comandantul armatei şi Comandantul aviaţiei stăteau în poziţie de drepţi lângă masa Reginei şi aşteptau cu atenţia încordată.

Sofi se afla încă pe scaun şi U.B.P. stătea încă cocoţat pe scaunul lui caraghios.

Reginei îi trebuiră numai cinci minte ca să explice situaţia celor doi militari.

— Ştiam că se întâmplă ceva de genul ăsta, Maiestate, zise Comandantul armatei. În ultimii zece ani am primit rapoarte din aproape toate ţările de pe glob despre oameni care dispar misterios noaptea. Ieri am avut unul din Panamá.

— Pentru gustul de pălării! zise U.B.P.

— Şi unul din Wellington, în Noua Zeelendă, zise Comandantul armatei.

— Pentru gustul de generali! strigă U.B.P.

— Despre ce vorbeşte? întrebă Comandantul aviaţiei.

— Fă singur legăturile, zise Regina. Cât este ceasul? Zece dimineaţa. În opt ore, toate cele nouă brute uriaşe, însetate de sânge, vor galopa din nou să înghită alte câteva duzini de nenorociţi. Trebuie să acţionaţi rapid.

— O să-i bombardăm pe mişei! strigă Comandantul aviaţiei.

— O să-i secerăm la pământ cu puştile! strigă

Comandantul armatei.

— Nu sunt de acord cu crime, zise Regina.

— Dar ei înşişi sunt nişte criminali! zise Comandantul armatei!

— Acesta nu este un motiv să le urmăm exemplul, răspunse Regina. Două strâmbe nu fac una dreaptă.

— Şi două drepte, nu fac o stânga! strigă U.B.P.

— Atunci ce-i de făcut? întrebară cei doi militari într-un glas. Sunt toţi înalţi de douăzeci de metri. Ne doboară ca pe nişte ace cu gămălie!

— Aşteptaţi! strigă U.B.P. Nu mai mânaţi aşa! Ţineţi-vă fusta! Crede că are răspunsul la problemă!

— Lăsaţi-l să vorbească, zise Regina.

— În fiecare după-amiază, zise U.B.P., uriaşii este toţi în Ţara lui Moşene.

— Nu înţeleg o iotă din ce spune tipul ăsta, o tăie Comandantul armatei. De ce nu vorbeşte clar?

— Vrea să spună Ţara lui Moş Ene, zise Sofi. Este destul de clar.

— Ezanct! strigă U.B.P. în fiecare după-amiază, toţi sforăie lungiţi pe pământ într-un somn adânc. Întotdeauna se oduhăneşte aşa, înainte de o nouă porţie de frunze umane.

— Continuă, ziseră ei. Şi ce-i cu asta?

— Aşa că tot ce voi soldaţii are de făcut, este să se strecoare tiltip când ei este încă în Ţara lui Moşene şi să le lege braţele şi picioarele cu funie grasă şi lanţuri goale.

— Sclipitor! zise Regina.

— Până aici e foarte bine, zise Comandantul armatei. Dar cum aducem brutele până aici? Nu putem încărca uriaşi de douăzeci de metri în camioane! Să-i împuşcăm pe loc, asta e soluţia mea!

U.B.P. se uită în jos de la înălţimea lui, de data asta adresându-se Comandantului aviaţiei:

— Are halicurtere, nu?

— Vorbeşte urât! zise Comandantul armatei.

— Vrea să spună elicoptere, zise Sofi.

— Halicurtere partonuriaşe? întrebă U.B.P.

— Foarte mari, zise cu mândrie Comandantul aviaţiei. Dar niciun elicopter nu este destul de mare ca să încapă în el un uriaş de dimensiunile astea.

— Nu pune pe el înăuntru! zise U.B.P. îl leagă sub burta halicurterului şi-l cară ca pe o populă!

— Ca pe un ce? zise Comandantul aviaţiei.

— Ca pe o torpilă, răspunse Sofi.

— Poţi face asta, mareşale? întrebă Regina.

— Presupun că da, admise cu greutate Comandantul aviaţiei.

— Deci ia măsurile necesare! zise Regina. Ai nevoie de nouă elicoptere, unul pentru fiecare uriaş.

— Unde este locul acesta? îl întrebă Comandantul aviaţiei pe U.B.P. Sper că poţi să mi-l indici pe hartă.

— Indici? zise U.B.P. Hartă? N-a auzit niciodată aşa cuvinte. Frunza asta de aviaţie se mişţojoacă cu mine?

Faţa mareşalului aviaţiei căpătă culoarea unei prune coapte. Nu era obişnuit să i se vorbească aşa. Regina, cu tactul ei admirabil şi bunul-simţ care o caracteriza, veni în ajutorul Uriaşului:

— U.B.P., interveni ea, poţi să ne spui, mai mult sau mai puţin, unde este Ţara Uriaşilor?

— Nu, Magistrate, zise U.B.P. Nici pe ocheanele mele!

— Atunci suntem pierduţi! strigă Comandantul armatei.

— Este ridicol! strigă Comandantul aviaţiei.

— Nu trebuie să cedeze aşa de uşor, zise cu calm U.B.P. Cel mai mic stopacol dacă-l întâlneşti, şi începe să strige că este pierdusolat.

Generalul armatei era la fel de obişnuit cu insultele, ca şi mareşalul aviaţiei. Faţa începu să i se umfle de furie şi obrajii i se rotunjiră până când arătară ca nişte roşii coapte.

— Maiestate! strigă el, avem de-a face cu un lunatic! Nu mai vreau să am nimic de a face cu operaţiunea asta ridicolă!

Regina, care era obişnuită cu nazurile oficialităţilor, nu-i dădu nicio atenţie.

— U.B.P., zise ea, spune-le acestor caractere slabe *exact ce* au de făcut.

— Cu plăcere. Magistrate! zise U.B.P. Ascultaţi la mine cu atenţie, voi, troncănitori de cizme!

Cei doi ofiţeri fierbeau, dar rămaseră nemişcaţi.

Nu are nici cea mai vană idee unde se află Ţara

Uriaşilor pe lume, continuă el, dar poate să tropăiască acolo la orice oră. Tropăieşte cu faţa şi cu spatele în fiecare noapte, ca să sufle vise în dormitoarele pochiilor. Aşa că ştie drumul foarte bine. Voi nu are de făcut decât atât: puneţi nouă halicurtere mari sus şi ele mă urmăreşte pe mine cum tropăie.

— Cât va dura călătoria? întrebă Regina.

— Dacă pleacă acum, zise U.B.P., este acolo chiar când uriaşii sforăieşte de după-amiază.

— Splendid! zise Regina. Apoi, întorcându-se spre cei doi militari, adăugă: Pregătiţi-vă să plecaţi imediat!

Generalul armatei, care se simţea destul de agasat de toată povestea, zise:

— Totul este în ordine, Maiestate. Dar ce-o să facem cu brutele astea după ce o să le aducem aici?

— Nu vă faceţi probleme cu asta, zise Regina. Vom fi pregătiţi săi primim. Gata acum! Grăbiţi-vă la treabă!

— Dacă nu vă deranjează, Maiestate, zise Sofi, mi-ar plăcea să-l însoţesc pe U.B.P., ca să-i ţin companie.

— Unde o să stai? întrebă Regina.

— În urechea lui, zise Sofi. Arată-le, U.B.P!

U.B.P. se sculă de pe scaun, se aplecă şi o luă pe

Sofi de jos, cu două degete. îşi întoarce urechea până ajunse într-o poziţie paralelă cu pământul şi o puse pe Sofi înăuntru.

Comandantul armatei şi Comandatul aviaţiei se uitau pironiţi locului. Regina zâmbi.

— Eşti într-adevăr un Uriaş minunat! zise ea.

— Magistrate, zise U.B.P. Doreşte să ceară ceva foarte speciabil la Magistratea Voastră.

— Ce este? zise Regina.

— Poate, vă rOagă, să aducă aici, în halicurtere, toată colecţia mea de vise? A luat la mine ani şi ani să le strângă şi n-ar vrea să le piardă.

— Da, bineînţeles! zise Regina. Vă doresc tuturor să

vă întoarceţi cu bine!

Capturarea

U.B.P. făcuse mii şi mii de călătorii de-a lungul anilor în Ţara Uriaşilor şi înapoi, dar niciodată una ca asta, cu nouă elicoptere huruind deasupra capului. Şi niciodată până atunci nu călătorise la lumina zilei. Nu îndrăzni

se Dar de data asta era altceva. Făcea asta pentru însăşi Maiestatea Sa, Regina Angliei, şi nu-i era teamă de nimic.

Pe când galopa traversând Insulele Britanice cu elicopterele huruind deasupra lui, oamenii se opreau şi priveau în sus, întrebându-se oare ce putea să se întâmple. Nu văzuseră niciodată ceva asemănător. Şi nu aveau să mai vadă niciodată.

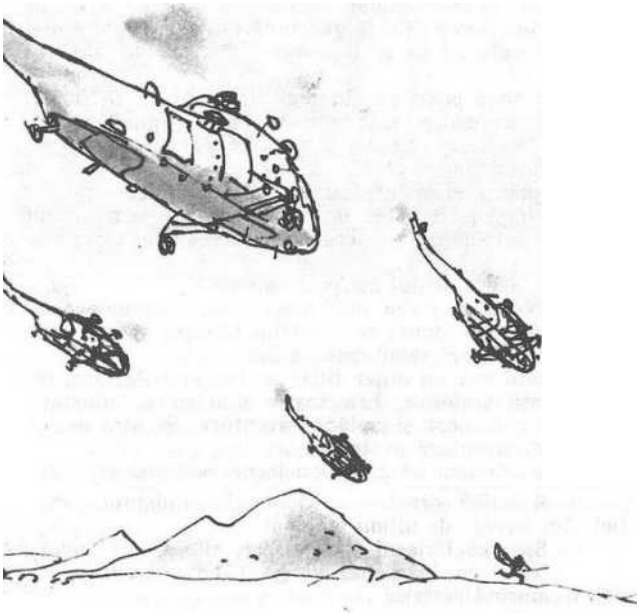

Din când în când, piloţii elicopterelor prindeau imaginea unei fetiţe cu ochelari, ghemuită în urechea uriaşului, care le făcea cu mâna. Întotdeauna îi întorceau gestul, minunându-se necontenit de viteza cu care se deplasa Uriaşul şi felul în care sărea peste râuri largi şi clădiri mari.

Dar încă nu văzuseră mare lucru.

— Fii atentă, să se ţină bine! zise U.B.P. O să ţâşnească ca o floricică de porumb!

U.B.P. schimbă viteza la maxim şi, dintr-odată, zvâcni înainte, de parcă ar fi avut arcuri la picioare şi rachete la degete. Zbura în aer de abia atingând pământul ici şi colo, şi nişte ciudate sărituri ca de greiere. Ca de obicei, Sofi trebui să stea ghemuită într-o cavitate a urechii Uriaşului şi să se ţină bine ca să nu fie zburată afară.

Cei nouă piloţi curând realizară că fuseseră lăsaţi în urmă. Uriaşul o luase mult înainte. îşi ambalară motoarele la viteza maximă, şi chiar şi aşa le venea greu să se ţină

după el.

În primul elicopter, Comandantul armatei ocupa locul de lângă pilot. Avea un atlas al lumii pe genunchi şi se uita întruna, când mergeau. Întorcea năucit paginile atlasului.

— Unde dracului mergem? striga el.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse pilotul. Regina a ordonat să urmărim Uriaşul şi asta este exact ceea ce mă străduiesc să fac.

Pilotul era un ofiţer tânăr al Forţelor Aeriene, cu o mustaţă stufoasă. Era foarte mândru de mustaţa lui. Era neînfricat şi-i plăcea aventura. Şi asta era o adevărată aventură pentru el.

— E minunat să descoperi locuri noi! zise el.

— Locuri noi?!? strigă Comandantul aviaţiei. Ce naiba vrei să spui cu «locuri noi»?

— Locui spre care ne îndreptăm acum nu este în atlas, nu? zise pilotul, zâmbind încântat.

A naibii dreptate ai! zise Comandantul aviaţiei. Am trecut de ultima pagină!

— Sper că Uriaşul ştie ce face, zise tânărul pilot.

— Ne duce la pieire! strigă Comandantul aviaţiei, tremurând de frică.

În spate stătea Comandantul armatei, care era încă şi mai speriat.

— Doar nu vorbeşti serios că am ieşit din atlas! strigă el, aplecându-se în faţă, să se uite.

— Ba asta este *exact* ceea ce spuneam! Uită-te şi dumneata! Asta este ultima hartă din tot nenorocitul ăsta de atlas! Am ieşit din ea acum o oră!

Întoarse pagina. Ca în toate atlasele, erau două pagini albe la sfârşit.

— Aşa că – urmă el, trebuie să ne aflăm ca pe aici, zise, punând degetul pe una din foile albe de la spatele atlasului.

— Ce e aici? strigă Comandantul armatei!

Pilotul cel tânăr rânjea larg.

— De asta pun ei două pagini albe la sfârşitul afla

selor, zise el. Sunt pentru ţări încă nedescoperite. Trebuie să desenăm noi hărţile.

Comandantul aviaţiei aruncă o privire în jos.

— Uitaţi-vă la deşertul ăsta uitat de Dumnezeu! strigă el: Toţi copacii sunt morţi şi stâncile sunt albastre!

— Uriaşul s-a oprit, zise tânărul pilot. Ne face semn să coborâm.

Piloţii opriră pe rând motoarele şi elicopterele aterizară cu bine pe pământul galben şi pustiu. Fiecare dădu drumul la o rampă dedesubtul lui. Nouă jeep-uri, unul din fiecare elicopter, fură conduse jos pe rampă. În fiecare se aflau câte şase soldaţi şi cantităţi imense de frânghie groasă, în colaci grei.

— Nu văd niciun uriaş, zise Comandantul armatei.

— Uriaşii nu este la vedere, îi răspunse U.B.P. Dar dacă o să ducă halicurterele astea fleşplesnuitoare mai aproape, toţi uriaşii o să se trezească şi, na-ţi-o dreasă, că ţi-am frânt-o!

— Şi vrei să apropiem jeep-urile? zise Comandantul armatei.

— Da, răspunse U.B.P. Dar trebuie să se apropie în cea mai mare şuşlinişte. Fără huruit de motoare, fără gălăgie, fără lălăială şi râsglume.

U.B.P. cu Sofi în ureche înainta primul şi jeep-urile îi urmau îndeaproape.

Deodată, un răpăit îngrozitor fu auzit de toată lumea. Comandantul armatei se făcu verde la faţă.

— Zgomot de arme! strigă el. Este undeva o bătălie în toi! Undeva înaintea noastră! Toată lumea înapoi! Ne retragem!

— Cacamaca! zise U.B.P. Zgomotele astea nu e de arme!

— Bineînţeles că este zgomot de arme! strigă Comandantul armatei. Sunt militar şi recunosc zgomotul de arme! întoarceţi-vă înapoi!

— Este uriaşii care horsforăie în somn! zise U.B.P. Şi eu este uriaş şi recunoaşte zgomotul de horsforăială!

— Eşti absolut *sigur*? întrebă militarul neliniştit.

— Absolut! răspunse U.B.P.

— Continuaţi acţiunea cu grijă! ordonă el.

Înaintară. Imaginea uriaşilor apăru clar în faţa lor.

Chiar de la distanţă, imaginea lor îi făcu pe soldaţi să simtă bolovani în stomac. Dar când fură suficient de aproape să distingă figurile lor, soldaţii începură să transpire de frică.

Nouă brute înspăimântătoare, oribile, jumătate dezbrăcate, de câte douăzeci de metri fiecare, stăteau lungite pe pământ în cele mai groteşti poziţii de somn şi

zgomotul sforăiturilor lor se auzea într-adevăr ca răpăitul de arme într-o bătălie.

U.B.P. ridică o mână în aer. Jeep-urile se opriră şi soldaţii coborâră.

Ce se întâmplă dacă unul dintre ei se trezeşte? şopti Comandantul armatei, ai cărui genunchi se ciocneau unul de altul de frică.

— Dacă unul din ei se trezeşte, o să vă inguşe înainte să poată să spună piş, răspunse U.B.P. cu un rânjet larg. Eu este singurul care o să scape, pentru că uriaşii nu mănâncă uriaşi. Numai eu şi Sofi o să scape, dacă aşa ceva se întâmplă, pentru că eu o ascunde pe ea.

Comandantul armatei făcu câţiva paşi înapoi. La fel făcu şi Comandantul aviaţiei. Săriră iute în jeep-urile lor, gala să se retragă în cea mai mare viteză, la nevoie.

— Înainte, soldaţi! zise Comandantul armatei. Faceţi-vă datoria cu cinste!

Soldaţii se strecurară înainte cu frânghii şi lanţuri. Toţi tremurau ca varga şi nu îndrăzneau să scoată niciun cuvânt.

U.B.P. cu Sofi în palmă, stăteau deoparte şi urmăreau operaţiunea.

Ca să spunem adevărul, soldaţii se dovedeau destul de curajoşi. Şase soldaţi instruiţi lucrau eficient la fiecare uriaş în parte şi în zece minute opt din cei nouă uriaşi fură legaţi ca puii de pus la cuptor şi sforăiau liniştiţi mai departe. Al nouălea, care se întâmplă să fie Mâncă-Carne, crea probleme soldaţilor fiindcă dormea cu braţul drept strâns sub corpul lui uriaş. Era imposibil să-i legi mâinile împreună fără să scoţi braţul de sub el.

Cu mare grijă, cei şase soldaţi care lucrau la Mancă-Carne începură să tragă de braţul uriaş, încercând să-l elibereze.

Mâncă-Carne deschise ochii lui negri ca de porc.

— Care dintre voi, pacoste nenorocite, îmi suceşte

braţul? tună el. Este tu, netrebnic de Sufocă-Sugrumă?

Dintr-odată, văzu soldaţii. Într-o clipă se ridică în şezut. Văzu şi alţi soldaţi şi, cu un răcnet îngrozitor, sări în picioare. Soldaţii, pietrificaţi de frică, îngheţară unde se aflau. Nu aveau arme cu ei. Comandantul armatei întoarse jeep-urile, gata de plecare.

— Frunze umane! urlă Mâncă-Carne. Ce face voi, ameţite de frunze umane, jumătate fierte, în ţara noastră?

Cu o mişcare rapidă a mâinii, apucă un soldat şi-l ridică în aer.

— Astăzi o să aibă gustare înainte de masă! strigă el, ţinându-l pe bietul soldat care se zbătea din toate puterile la depărtarea braţului său întins şi cutremurându-se de râs.

Sofi, în picioare în palma lui U.B.P., privea scena cutremurată de oroare.

— Fă ceva! strigă ea. Repede, înainte să-l mănânce!

— Pune frunza umană jos! strigă U.B.P.

Mâncă-Carne se întoarse şi-l fixă cu privirea:

— Ce face tu aici, cu toţi grohăiţii ăştia de puricei?

tună el. Mă face foarte suspişos!

U.B.P. se repezi la Mancă-Carne. Dar colosalul uriaş de douăzeci de metri înălţime îl răsturnă printr-o simplă mişcare a braţului liber. Sofi căzu şi ea din palma uriaşului, pe pământ. Mintea ei mergea întruna. «Trebuia să facă ceva! Trebuia! Trebuia!»

Îşi aminti de broşa cu safire, pe care Regina i-o prinsese de rochiţă. O desfăcu repede.

— O să te înguşe încetişor! zise Mâncă-Carne soldatului din mână. P-ormă o să înguşe zece, douăzeci de alţi chiştoci piperniciţi de jos, de acolo! N-o să scape de mine, fi'ncă ţopăie de cincizeci de ori mai repede ca voi.

Sofi înaintă până în spatele lui Mâncă-Carne. Ţinea broşa între degete. Când ajunse exact lângă picioarele lui goale şi păroase, înfipse acul de vreo zece centimetri lungime al broşei cât putu de tare, în gamba dreaptă

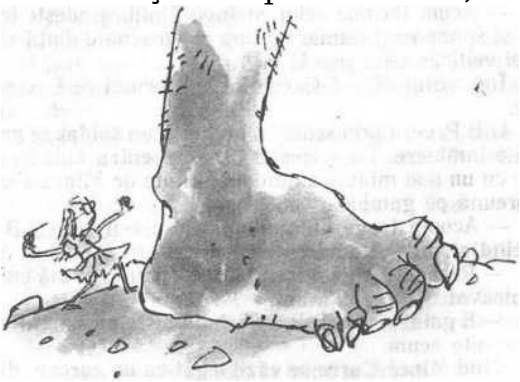

a uriaşului. Acul se înfipse şi rămase acolo. Uriaşul dădu drumul unui ţipăt de durere şi sări în aer. Dădu drumul soldatului, ca să se apuce de gambă.

U.B.P., ştiind ce fricos era Mancă-Carne, încercă să fructifice şansa.

— Pe tine te-a muşcat un şarpe! strigă el. L-a văzut cum te-a muşcat. Era o viesperă înspăimântătoare! Foarte pericurbată şi vaninoasă!

— Doamne fereşte! tună Mâncă-Carne. Sunaţi din

trompeşte! A. fost muşcat de o viesperă otrăvitoare şi veninătoare!

Se trânti la pământ şi rămase acolo, văicărindu-se cât îl ţinea gura şi ţinându-se cu amândouă mâinile de gambă. La un moment dat, simţi broşa între degete.

— Dinţii viesperei este încă în carnea mea! urlă el. Simte dinţii rămaşi în gambă!

U.B.P. sesiză următoarea şansă:

— Trebuie să scoată dinţii de viesperă imediat! strigă el. Altfel o să fie mai mort ca o supă de raţă! Te ajută eu!

U.B.P. Îngenunche lângă Mâncă-Carne.

— Trebuie să strângă gambla tare, cu amândouă mâinile! comandă el. Ca să stopească otrava viesperei veninăsoase să meargă sus, prin picior, spre inimă!

Mâncă-Carne strânse gamba cu amândouă mâinile.

— Acum închide ochii, strânge dinţii, gândeşte-te la Cer şi spune rugăciunile în timp ce eu scoate dinţii viesperei veninăsoase, zise U.B.P.

Îngrozitul Mâncă-Carne făcu întocmai ce i se spusese.

U.B.P. ceru prin semne frânghia şi un soldat se grăbi să i-o înmâneze. Fu o treabă uşoară pentru U.B.P. să-i lege cu un nod mâinile amândouă, ţinute de Mâncă-Carne împreună pe gambă.

— Acuma trage afară dinţii viesperei! zise U.B.P., pe când strângea nodul cu putere.

— Repede! strigă Mâncă-Carne. Înainte să mă omoare otrava!

— E gata! zise U.B.P., ridicându-se în picioare. Poate să se uite acum.

Când Mâncă-Carne se văzu legat ca un curcan, dădu

drumul unui strigăt aşa de puternic, de se cutremură cerul. Se rostogolea şi se zbătea, se frământa şi se smucea, se întindea şi se zvârcolea, dar nu putea să facă nimic altceva: era legat fedeleş.

— Bine lucrat! zise Sofi.

— Bine lucrat la tine! zise U.B.P. în jos, spre fetiţă. Ne-a salvat vieţile la toţi.

— Vrei să-mi dai, te rog, broşa? Aparţine Reginei.

U.B.P. trase afară broşa din gamba lui Mâncă-Carne. Acesta urla. U.B.P. şterse acul şi înapoie broşa lui Sofi.

Ciudat, dar niciunul din ceilalţi opt uriaşi, care sforăiau, nu se treziseră în vacarmul făcut de Mâncă-Carne.

— Când doarme numai două ore pe zi, doarme mult mai extraadânc.

Comandantul armatei şi Comandantul aviaţiei se apropiară din nou de jeep-urile lor.

— Maiestatea Sa va fi mândră de mine! zise Comandantul armatei. Probabil voi căpăta o medalie. Ce facem mai departe?

— Acum merge cu toţii la mine în peşteră, să încarce toate borcanele cu vise, zise U.B.P.

— Nu putem pierde vremea cu prostiile astea! zise generalul armatei.

— Este ordinul Reginei, zise Sofi, care se afla acum în palma lui U.B.P.

Toate cele nouă jeep-uri porniră spre peştera lui U.B.P. şi operaţiunea de încărcat vise începu. Erau cincizeci de mii de borcane de încărcat; mai mult de cinci mii în fiecare jeep. Le trebui mai mult de o oră ca să le încarce pe toate.

Pe când soldaţii erau ocupaţi să încarce visele, U.B.P. şi Sofi dispărură peste munţi, într-un ţinut misterios. Când se întoarseră, U.B.P. avea atârnat pe umăr

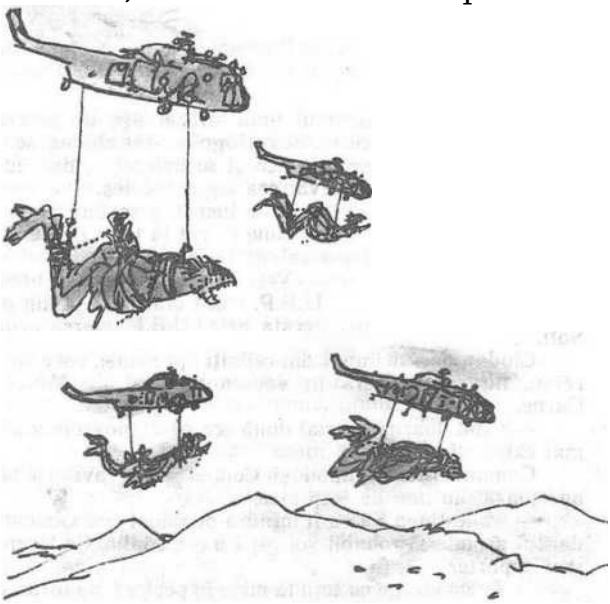

un sac de mărimea unei case mici.

— Ce ai acolo? vru să ştie comandantul armatei.

— Curiozitatea omoară şobolanul, zise U.B.P., şi-i întoarse spatele.

Când se asigură că toate visele preţioase fură cu bine încărcate în jeep-uri, U.B.P. zise:

— Acuma merge înapoi la halicurtere, să ia uriaşii

înfricoşători.

Jeep-urile porniră spre elicoptere. Cele cincizeci de mii de vise fură cărate cu grijă, borcan cu borcan, în elicoptere; soldaţii se urcară şi ei, dar U.B.P. şi Sofi rămaseră la sol.

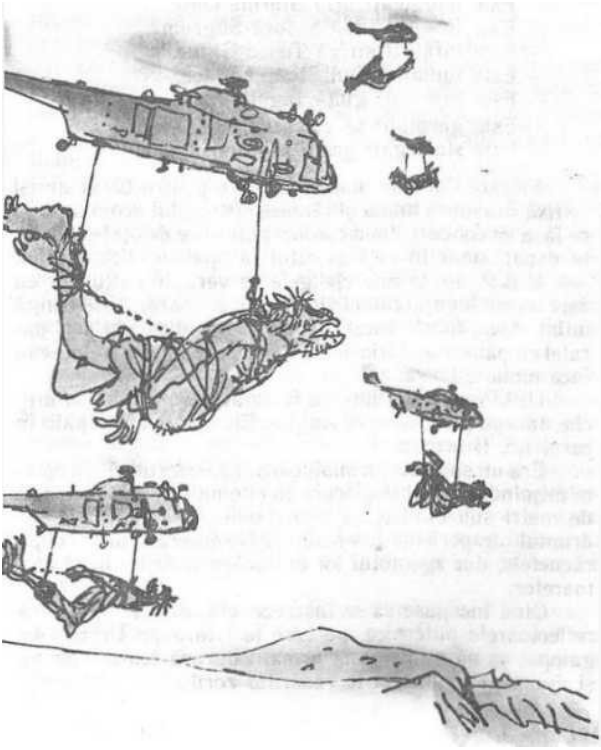

Se întoarseră cu toţii la locul unde stăteau întinşi cei nouă uriaşi.

Era o privelişte extraordinară să vezi cele nouă maşinării uriaşe huruind în aer deasupra celor nouă uriaşi legaţi fedeleş! Era încă şi mai extraordinar să vezi uriaşii trezindu-se din somn la zgomotul motoarelor de deasupra capetelor lor. Dar cea mai extraordinară privelişte era a celor nouă brute, sucindu-se şi răsucindu-se, ca o masă imensă de şerpi, încercând să se elibereze de frânghii şi lanţuri:

— Este înnodat! mugi Mâncă-Carne.
— Este înălţat! ţipă Copil-Mestecătorul.
— Este frânghiat! urlă Sfarmă-Oase.
— Este fedeleş! tună Sufocă-Sugrumă.
— Este înfăşat! strigă Toacă-Carne.
— Este funiat! bubui Stoarce-Fete.
— Este însforat! guiţă înghite-Maţe.
— Este ghemuit! se văicări Suge-Sânge.
— Este sforâegat! gemu Măcelarul.

Fiecare din cele nouă elicoptere pentru cărat uriaşi se fixă deasupra unuia şi rămase suspendat acolo în timp ce lăsa să coboare două cabluri puternice de oţel cu cârlig la capăt, unul în faţă şi altul la spatele elicopterului.

U.B.P. agăţa iute cârligele pe verigile lanţurilor cu care erau legaţi, un cârlig lângă picioare, altul lângă mâini. Apoi, foarte încet, uriaşii erau ridicaţi în aer, paralel cu pământul. Uriaşii urlau şi răcneau, dar nu puteau face nimic altceva.

U.B.P. cu Sofi, din nou instalată confortabil în ureche, începu galopul spre Anglia. Elicopterele, grupate în jurul lui, îl urmau.

Era un spectacol nemaipomenit să vezi nouă elicoptere mişcându-se pe cer, fiecare cu câte un uriaş de douăzeci de metri sub el. Uriaşii înşişi trebuie să fi considerat drumul o experienţă interesantă. Nu încetară nicio clipă răcnetele, dar zgomotul lor era acoperit de huruitul motoarelor.

Când începuse să se însereze, elicopterele aprinseră reflectoarele puternice, pe care le fixară pe Uriaşul ce galopa, ca să nu-i piardă urma. Zburară toată noaptea şi ajunseră în Anglia la răsăritul zorilor.

Vremea mesei

Pe când uriaşii erau capturaţi, acasă, în Anglia, era o agitaţie teribilă.

Fiecare excavator şi maşină mecanică din ţară

fuseseră mobilizate pentru săparea unei gropi colosale, în care uriaşii urmau să fie închişi pentru totdeauna.

Zece mii de oameni şi zece mii de maşini lucrară fără încetare toată noaptea, la lumina electrică dată de nişte dispozitive în formă de arc deasupra locului unde se lucra, şi dificila sarcină fu desăvârşită exact la timp.

Groapa în sine era de mărimea a doua terenuri de fotbal unul lângă altul şi avea şapte sute cincizeci de metri adâncime. Pereţii erau perpendiculari. Inginerii calculaseră dimensiunile în aşa fel, încât nu era posibil ca niciun uriaş să scape odată ajuns înăuntru. Chiar dacă cei nouă uriaşi ar fi stat unul pe umerii celuilalt, nu ajungeau decât la o sută optzeci de metri depărtare de suprafaţă.

Cele nouă elicoptere cu uriaşi se îndreptau spre groapa imensă. Uriaşii fură lăsaţi, unul câte unul, pe fundul ei, dar erau încă agăţaţi de lanţuri. Următoarea problemă, destul de delicată, era să fie desfăcuţi din cârlige. Nimeni nu voia să coboare să facă asta, pentru că imediat ce se simţea eliberat, uriaşul ar fi putut să se rostogolească şi să-l înghită. Ca de obicei, U.B.P. avu rezolvarea:

— A spus la voi mai devreme, zise el, că uriaşii nu mănâncă uriaşi. Aşa că eu se duce jos şi-i desface cât ai zice teşpe!

Cu mii de spectatori în jurul lui uitându-se în groapă, inclusiv Regina, U.B.P. fu lăsat pe o frânghie. Unul câte unul, uriaşii fură eliberaţi din cârlige şi ridicaţi în picioare.

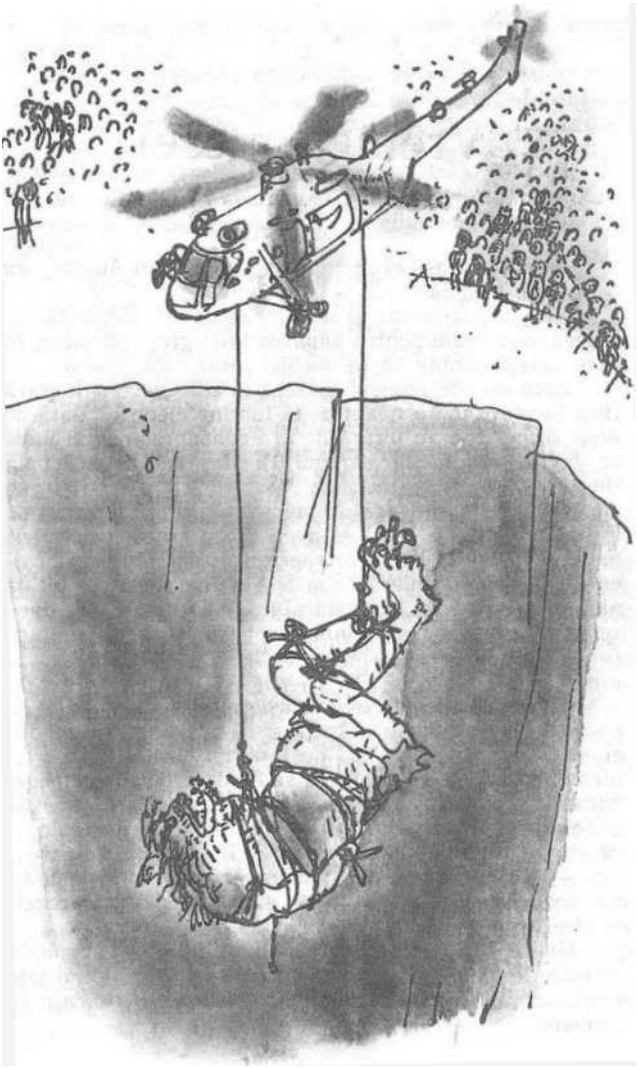

Întinzându-şi mădularele amorţite, începură să sară în sus cu furie:

— De ce ne pune pe noi în groapa asta nenoroasă?!? strigau ei la U.B.P.

— Pentru că înguşe frunze umane, zise U.B.P. V-a prevenit să nu mai faceţi asta şi voi nu aţi ascultat nici cât roşu sub unghie.

— Atunci, urlă Mâncă-Carne, eu te înguşă pe tine în

loc!

U.B.P. sapucă de frânghie şi fu tras afară la momentul potrivit.

Sacul imens pe care-l adusese cu el din Ţara Uriaşilor atârna deasupra gropii.

— Ce este înăuntru? întrebă Regina.

U.B.P. băgă o mână în sac şi scoase de acolo un obiect în dungi albe şi negre, cam de mărimea unui om.

— Cacaveţi! strigă el. Acesta este repugnătorul cacavete, Magistrate, şi asta o să le dea să mănânce de acum înainte la brutele astea degustative!

— Pot să gust şi eu? întrebă Regina.

— Nu, Magistrate, nu! strigă U.B.P. Are gust de putgunoi şi de porscofâlceală.

Cu asta dădu drumul cacavetelui înăuntru în groapă.

— Asta este cina voastră! strigă el. Luaţi o muşcătură!

Pescui alţi cacaveţi din sac şi îi aruncă în groapă. Uriaşii de jos huiduiau şi blestemau. U.B.P. râdea.

— Aşa şi aşa, şi iar aşa le trebuie! zise el.

— Şi cu ce-i vom hrăni când se termină cacaveţii? întrebă Regina.

— Nu se termină niciodată, Magistrate, răspunse U.B.P., zâmbind. A adus în sac o legătură mare de plante de cacaveţi, pe care le dă, cu peromisiunea Voastră, grădinarului împărătesc, să le pună în pământ. Pe urmă o să aibă o sursă permanentă de hrană repugnătoare pentru brutele astea însetate de sânge.

— Ce deştept este, zise Regina. Nu este prea educat, dar, îmi dau bine seama, nu este de râsul nimănui!

Autorul

Fiecare ţară din lume care fusese în trecut vizitată de uriaşi trimise telegrame de mulţumire şi felicitări pentru U.B.P. şi Sofi. împăraţi şi preşedinţi, prim-miniştri şi conducători de toate felurile îi copleşiră pe Uriaş şi pe

fetiţă cu complimente şi cadouri, mulţumiri şi tot felul de medalii. Conducătorul Indiei îi trimise lui U.B.P. un elefant minunat; exact ce-şi dorise toată viaţa. împăratul ţărilor arabe le trimise câte o cămilă la fiecare. Lama din Tibet le trimise fiecăruia câte o lamă. Din Panamá primiseră pălării minunate. Jersey-ul trimisese pulovere.

Recunoştinţa lumii întregi era fără sfârşit.

Regina însăşi ordonă să fie construită imediat, pen

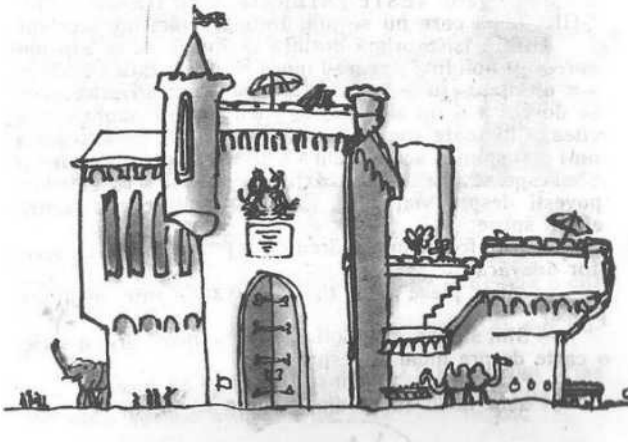

tru U.B.P., în Marele parc Windsor, o casă specială, cu plafoane extrem de înalte şi uşi imense, lângă castelul ei. Şi o cabană drăgălaşă lângă ea, pentru Sofi.

Casa lui U.B.P. urma să aibă o cameră de vis, cu sute de etajere, pe care să-şi aşeze visele lui dragi. Mai mult, i se dăduse şi un titlu de nobleţe: Suflătorul regal de vise. I se dăduse permisiunea să galopeze oriunde dorea în Anglia, în timpul nopţii, să-şi sufle splendidele lui fizvrăjite aurii, prin ferestrele copiilor adormiţi.

Între timp, veneau turişti din toată lumea să se uite, minunându-se, la cei nouă uriaşi mâncători de oameni din groapă. Veneau mai ales la ora mesei, când cacaveţii erau aruncaţi de sus, de către îngrijitor, şi era o plăcere să asculţi mugetele de scârbă care veneau de jos când uriaşii începeau să mestece cea mai dezgustătoare legumă de pe

pământ.

O singură catastrofă se petrecu la un moment dat: trei bărbaţi netoţi, care băuseră prea multă bere la masa de prânz, s-au căţărat pe gardul înalt care înconjura groapa şi au căzut înăuntru. Strigăte de plăcere se auziră dinăuntru, urmate de crănţănit de oase. Îngrijitorul principal dădu imediat comandă să se pună o notă pe gard: «ESTE INTERZIS A SE HRĂNI URIAŞII!», după care nu se mai întâmplă niciun accident.

U.B.P. îşi exprimă dorinţa să înveţe să se exprime corect, şi Sofi însăşi, care-l iubea ca pe un tată adevărat, s-a oferit să-i dea lecţii. îl învăţă chiar să scrie şi el se dovedi a fi un elev foarte inteligent. În timpul liber citea. Citi toate romanele lui Charles Dickens (căruia nu-i mai spunea acum Dahl’s Chikens), toate operele lui Shakespeare şi mii de alte cărţi. Începuse să scrie el însuşi poveşti despre viaţa lui. Când Sofi citi câteva dintre ele, îi spuse:

— Sunt foarte bune! Cred că ai putea deveni un scriitor adevărat.

— Mi-ar plăcea asta! zise el. Crezi că într-adevăr aş putea?

— Sunt sigură, zise Sofi. De ce nu începi prin a scrie o carte despre mine şi despre tine?

— Foarte bine, răspunse U.B.P., o să încerc!

Şi asta făcu: lucră din greu la ea şi, în cele din

urmă, o termină. Timid, o arătă Reginei şi Regina o citi nepoţilor ei. După asta îi spuse:

— Cred că trebuie să tipăreşti cartea şi s-o publici, ca toţi copiii s-o poată citi.

Şi asta şi făcu, dar pentru că U.B.P. este un uriaş foarte modest, n-a vrut să-şi pună propriul nume pe ea; folosi numele altuia în loc.

Dar unde este cartea asta scrisă de U.B.P., o să întrebaţi.

Asta este! Tocmai aţi terminat-o de citit!

Cuprins

Lista personajelor 8
Ora vrăjitoarelor: 9
Cine? II
Răpirea 14
Peştera 17
U.B.P. 21
Uriaşii 27
Incredibilele urechi 33
Cacaveţi 41
Suge-Sânge 47
Frobscot şi fâspârţuri 54
Călătorie în Ţara viselor 59
Prinzând vise 68
Un trocoşat pentru IWâncă-Carne 73
Vise 82

Marele plan 98
Amestecând vise 106
Călătorie la Londra 113
Palatul 119
Regina 124
Micul dejun împărătesc 136
Planul 147
Capturarea! 154
Vremea mesei 167
Autorul 171